A R B A T E L F I L O T H E A N U

Î n t r – a c o l o, i n i m a m e a

(ediția a doua, adăugită)

Prefața autorului

Oamenii sînt asemenea unor antene care atrag anumite energii și resping alte energii, în conformitate cu rezonanțele lor, bune sau rele. În actuala epocă întunecată nici nu e nevoie să se precizeze care sînt energiile predominante atrase de marea majoritate a oamenilor în aura lor. Obstacolul cel mai mare în calea evoluției spirituale la majoritatea artiștilor acestei lumi este orgoliul imens, dublat de o ignoranță pe măsură sub aspectul Științei Sufletului. Această Știință a Sufletul se dobîndește DOAR printr-o practică spirituală asiduă, atentă și corectă; asta dacă îți permite karma, în sensul că este posibil ca și după o practică asiduă să nu ajungi la rezultate remarcabile, pentru că datoriile karmice sînt atît de mari, încît numai după ce ele vor fi plătite în întregime, vei beneficia de roadele eforturilor tale, respectiv TREZIREA ADEVĂRATĂ A SUFLETULUI și poate chiar REVELAREA SINELUI DIVIN NEMURITOR DIN FIINȚA TA !

Cei mai mulți receptori de artă habar nu au că inspirația apare în urma unor procese oculte de rezonanță cu anumite sfere mai mult sau mai puțin elevate din Macrocosmos, în conformitate cu rezonanțele mai mult sau mai puțin elevate ale artistului. Că INSPIRAȚIA VALOROASĂ PARVINE DE FAPT DE LA ANUMITE ENTITĂȚI ELEVATE și nu este în nici un caz „ creația” artistului ! Artiștii care cred despre ei înșiși că sînt creatorii operelor valoroase (în cazul în care chiar sînt valoroase acele opere), dau dovadă de o totală ignoranță a aspectelor ezoterice, PENTRU CĂ NIMENI, NICIODATĂ NU A CREAT CEVA CU ADEVĂRAT VALOROS DIN PROPRIA-I MINTE SAU DIN EGOUL PROPRIU !

Și faptul de a nu ști acest adevăr esențial naște un orgoliu megaloman sau paranoic, cum s-a petrecut în cazul celor mai mulți artiști din actuala epocă a orbirii spirituale generalizate. Iar pentru a înțelege cît mai bine DE CE NU ESTE POSIBIL să se creeze ceva cu

adevărat valoros sau genial din egoul propriu, trebuie neapărat să avem cîteva informații fundamentale.

1. Ființa umană de oriunde ar fi ea, este alcătuită din Spiritul Etern, numit Sine Divin, care este ESENȚA NEMURITOARE CREATĂ DUPĂ CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA LUI DUMNEZEU TATĂL-MAMA. DOAR ABSOLUTUL DIVIN este CREATORUL LUMINII DIVINE care CREAZĂ TOT CE ESTE FRUMOS, SUBLIMși armonios în toate universurile fizice ori subtile.

2. Sinele Divin este „îmbrăcat" în teaca SUFLETULUI.

3. EGOUL sau Ahamkara este personalitatea pămînteană pe care o manifestă SUFLETUL în fiecare viață și cuprinde statutul social cu toate particularitățile sale.

4. MINTEA este instrumentul EGOULUI în lumea fizică (care EGO este instrumentul SUFLETULUI , care Suflet este corpul SINELUI DIVIN ATMAN în Creația Divină).

MINTEA are cinci niveluri :

1. Mentalul obișnuit
2. Mentalul superior
3. Mentalul iluminat
4. Mentalul intuitiv
5. Supermentalul

Ceea ce se află dincolo de minte se numește SUPRAMENTAL.

Dacă se aseamănă mentalul cu obturatorul unui aparat de fotografiat, atunci cu cît pătrunde mai multă Lumină Divină în acel mental, cu atît este el mai elevat și mai pur. Ce înseamnă ca un artist să fie inspirat ? Înseamnă că mintea artistului are acces la nivelele superioare ale mentalului enumerate mai sus, *care sînt sfere macrocosmice reale,* ci nu fantasmagoriile vreunui teoretician vestic oarecare ! Operele de artă geniale, deci și poeziile, aparțin Supermentalului, iar a fi inspirat, înseamnă că artistul a avut acces la mentalul iluminat sau intuitiv pentru perioade mai lungi sau mai scurte de timp ; de obicei aceste inspirații fiind fulgurații extrem de scurte.

Deci a fi inspirat este una, iar a fi genial este altceva ! Sigur că există sintagma *inspirație genială*, dar aici se face delimitarea clară între un artist inspirat și un altul genial, prin aceea că în cazul artistului inspirat, el a avut acces relativ rar la sferele superioare ale mentalului macrocosmic, de la planul mentalului superior, la mentalul iluminat și intuitiv, pe cînd artistul genial, nu doar a avut acces mai des la *supermenta*l, ci chiar a creat o VIZIUNE NOUĂ, foarte ORIGINALĂ prin conținut, plus stilul unic și inconfundabil. Supermentalul este lumea privilegiată a zeilor și planul de origine al celor mai înalte creații artistice !

(În paranteză fie spus, într-un vis mi s-au transmis cîteva poezii pe care, dacă le-aș fi reținut la trezire **corect și în întregime**, aș fi devenit cel mai mare poet al lumii noastre din timpurile cunoscute, într-atît de stranii erau acele poezii prin conținut și noutatea lor cu totul și cu totul uluitoare !).

Accesul mentalului la sferele din ce în ce mai elevate ale Creației Divine face diferența dintre un (1) artist sau poet mediocru și (2) unul talentat, (3) inspirat sau (4) genial. Nu poți fi genial dacă te declari tu însuți ca atare sau dacă o face vreo terță persoană neinițiată pentru tine !

Adevărata ARTĂ de cea mai înaltă factură, de cea mai profundă valoare, care dăinuie în timp, poate fi autentificată numai de către un Ghid Spiritual pe deplin îndumnezeit, pentru simplul motiv că doar cineva care are acces *conștient* permanent la nivelul cel mai înalt prin identificare perfectă cu ființa sau obiectul cunoașterii, este capabil să simtă fără greș subiectul cercetat. (Sigur că în decursul timpului talentele remarcabile sau geniile n-au așteptat aprobarea scrisă a vreunui sfînt pe deplin realizat spiritual sau Eliberat în viață, fiindcă aceștia nu numai că sînt destul de rari, dar nici nu se ocupă de asemenea validări, însă afirmația de mai sus a fost făcută cu scopul de a atrage atenția că o autentificare mai presus de orice îndoială poate parveni de la o ființă umană pe deplin îndumezeită).

Iar cînd un artist a fost dependent de alcool aproape toată viața lui, cu greu se poate spune că are un mental elevat care să îl pună în rezonanță cu sfere înalte din macrocosmos ori cu ființe foarte elevate spiritual.

Aurobindo oferă ca exemplu versuri cu nuanțe ILUMINATORII la Rimbaud :" O, anotimpuri, o, castele, / Ce suflet nu are defecte ?". Următorul vers scris de genialul Mallarme vine direct din mentalul iluminat : „ Ghețarul transparent al zborurilor stolurilor care încă nu s-au înălțat.'' (Din păcate, la traducerea poeziei se pierde o parte apreciabilă din inefabilul ei).

„ Ceea ce caracterizează în mod esențial toate operele izvorîte din planul Iluminat, spune Ghidul meu spiritual, este o uluitoare și sublimă cuprindere luminoasă ce ne apare ca o curgere de lumină paradiziacă."

Subiectul artei veritabile este însă mult mai vast și aici au fost oferite numai cîteva repere pentru cei care doresc să înțeleagă, ori să aprofundeze cunoștințele corecte despre artă la modul general și inspirația artistică, la modul particular. Fiindcă există aspecte ezoterice cu mult mai fascinante despre arta veritabilă, care ar putea fi accesate de cei interesați dacă ar urma cursul de Shivaism cașmirian al excelentului profesor Nicolae Catrina.

O altă piedică în calea evoluției proprii, pe lîngă orgoliul megaloman, sau o altă confuzie în mintea majorității artiștilor din epocile întunecate este aceea de a crede despre ei înșiși că EI oferă lumii perlele neprețuite ale operelor lor, că EI îmbogățesc lumea cu perlele lor, că EI sînt responsabili pentru elevarea spirituală a celorlalți oameni ! Toate aceste ifose sînt născute dintr-o penibilă ignoranță, fiindcă nici artiștii aceia grandomani, nici majoritatea

minților receptoare nu au cunoștințe inițiatice necesare care ar fi dezumflat egourile fudule și supradimensionate ca pe baloanele sparte !

În lumina acestor cunoștințe inițiatice autentice, artistul sau receptorul artei ar afla că Sufletul individual este cel care alege toate elementele definitorii ale fiecărei încarnări în lumea fizică, cu toate particularitățile trupești, sociale, mentale, precum și ce talente va manifesta personalitatea în viața respectivă. Evident că aceste alegeri se fac în conformitate cu karma individuală și cu tendințele cele mai proeminente ale sufletului respectiv, pentru că fără anumite înzestrări latente, nu poți pretinde să vrei să fii un Mozart, un Kafka sau un Eminescu. Iar alegerea artei de către un suflet are drept scop în PRIMUL RÎND ELEVAREA ȘI PURIFICAREA SUFLETULUI PROPRIU AL ARTISTULUI și abia secundar elevarea și purificarea receptorilor.

Elevare și purificare care poate să se producă realmente, dacă artistul respectiv este modest ori smerit, ca și în cazul minților receptoare sau, dimpotrivă, nici elevarea, nici purificarea nu se realizează decît anemic și parțial, dacă artistul respectiv scapă frîiele controlului, ale bunului simț și o ia pe arătura grandomaniei ori a paranoiei !

Aspectul cel mai important care merită subliniat în contextul artei veritabile fiind acela că artiștii trebuie să aibă Sufletul trezit într-o proporție suficient de mare, fiindcă sensibilitatea artistică elevată este dată chiar de acea trezire sufletească. Dar ca peste tot, există grade și nuanțe diferite de trezire a sufletului, numai că infatuarea, megalomania, fudulia, alcoolismul, egoismul, răutatea, lipsa de caracter nu aparțin unui suflet trezit în nici un caz, oricît de îngăduitori am fi cu noi înșine sau cu cei pe care îi numim artiști geniali; în schimb aceste neajunsuri de caracter au fost apanajul cîtorva genii în epoca întunecată, mai cu seamă în aria culturală occidentală și asta pentru că, pe de o parte, artiștii valoroși sînt doar niște relee prin care Spiritul transmite ceea ce este necesar *atunci și acolo*, iar pe de altă parte, starea de genialitate definește doar o anumită fațetă a artistului respectiv, ci nu ansamblul tuturor trăsăturilor sale de caracter, iar aspectele deficitare arată că acei oameni nu și-au integrat respectivele neajunsuri de o manieră armonioasă în ființa lor.

Consumul substanțelor euforizante, ca alcoolul, drogurile sau banala cafea, au drept efect o anumită deschidere sau receptivitate aurică, însă nu cu planurile elevate ale Creației Divine, ci cel mai adesea cu planurile inferioare și dacă la începutul degringoladei alcoolice e posibil ca în cazul unor ființe ceva mai trezite sufletește să fie inspirate de entități elevate, pe parcurs, prin consumul excesiv și intoxicarea gradată atît a corpului fizic, cît și a celor subtile, ființa umană respectivă se împotmolește în nămolul tot mai imund al unui demonism exarbat prin orgoliul afișat, de care ea însăși nu este cîtuși de puțin conștientă !

Și uite așa se face că în epocile de orbire spirituală generalizată, cum este actuala epocă, arta veritabilă este foarte rară din cauza rezonanțelor demoniace ori satanice predominante, cultivate îndeosebi prin intermediul elitei malefice mondiale, al cărei idol fiind Lucifer și ceata sa, evident că din întuneric nu se poate naște decît întuneric, spoit uneori cu varii elemente moralizatoare, ca să dea bine la publicul naiv și dezinformat !

De altfel, operele geniilor recunoscute ca atare sînt inegale ca valoare, cum se știe de cei mai mulți dintre noi, fie că este vorba de o simfonie, un roman sau de o poezie. Inspirația genială poate să fi provenit la un vers din supermental, la alt vers din planul iluminat, iar la un alt vers din planul vital. Acest fapt se datorează lipsei unui antrenament riguros de tip yoghin, care permite artistului pe lîngă purificarea minții și a subconștientului, branșarea conștientă pe durate de timp suficient de lungi la planurile cele mai alevate ale Creației Divine, cum ar fi supermentalul și supramentalul.

Spre final doar pomenesc departajarea pe care inițiatul Gurdjief o face între Arta Obiectivă, prima fiind de inspirație divină, și Arta Subiectivă, precum și faptul că estetica indiană, prin exponentul ei principal cel mai cunoscut – Abbinavagupta- este cu mult mai profundă și fascinantă decît tot ce s-a cunoscut în cultura occidentală pînă în prezent. Și aceasta deoarece Abbinavagupta a fost o ființă pe deplin îndumnezeită, care avea acces permanent la supramental, ca atare învățăturile sale erau de sorginte divină, ci nu tratate intelectuale mai mult sau mai puțin corecte ori speculative, specifice esteticii și filozofiei occidentale !

În antichitatea indiană, „cuvîntul KAVI desemna inseparabil pe cel care vede Adevărul și pe poet. Cineva era Poet pentru că era Văzător.Această evidență a fost însă uitată.”

A Fi

Orb către tine

Eu nu văd prea adânc, sunt orb ca şi tine. Dar să-ţi povestesc despre o lume departe rătăcită, care aleargă cu braţele mult deschise ca printr-o albăstrime aburindă, spre o nălucă vag strălucitoare. Alungată denelinişte, am putea spune, însă nu văd prea limpede.

Fie că lucrează pământul, fie că robotesc te miri pe unde, care şi cum îi taie capul, oamenii au privirile mai mereu aţintite spre un punct de nicăieri al zării, de nu va fi cumva dinlăuntrul *propriu.*

Dacă i-ai întreba ce aşteaptă, ţi-ar răspunde absenţi: „Nimica”. Fiindcă ceva ca o somnolenţă pare să-i străbată, fie când se află la muncile câmpului, fie la te miri ce alte trebi mărunte prin jurul casei. Numai atunci se înviorează chipurile lor, când joacă zaruri sau, însă mai rar, când beau vin, căci în acest caz, dimpotrivă, ochii lor se întristează profund, iar la o vreme îi răpune somnul care pe unde se nimereşte, cum am văzut deunăzi vreo câţiva atârnaţi cu burţile în jos pe crengile copacilor, şi unul într-atâtse lungise, încât va fi fost mort de-a

binelea. Dar pentru că acesta e punctul în jurul căruia gravitează interesul general, voi preciza că bărbaţii îşi iubesc femeile cam aşa cum, de pildă, ai căuta să termini un gard pentru împrejmuit păsările, atunci când, firește, chestiunea nu se transformă în ceva inform şi fără gust.

Fiindcă eu, asemenea ţie, orb şi nevolnic ca marea majoritate a celor care ne calcă umbrele, visând să-ţi mângâi pleoapele, să-ţi învolburez părul cu adierea speranţei întru contopire supremă, deci eu, asemenea ţie, spuneam, rătăcind departe de izvorul beatitudinii, cu braţele mult deschise prin albăstrimea aburindă alergând, arăt privirea mai mereu aţintită spre un punct de nicăieri al zării, de n-o fi cumva dinlăuntrul *propriu* şi mă tem să nu mă devore - ale cui oare? -nestinsul dor şi profunda nostalgie.

I z o

Omul avea patru picioare, dar nici unul nu era bun, şase mâini, dar nici una nu-l asculta. Două ţineau funia, două cuţitul şi ultimele două le împiedicau pe celelalte să-şi sfârşească gândul.

Omul avea douăsprezece guri, dar nici una nu-l îndestula, căci era mereu flămând şi însetat. Avea trei limbi şi toate simţeau acelaşi gust acru, două nasuri care, dacă nu erau înfundate, percepeau acelaşi miros stătut, iar cele treizeci si două de urechi serveau doar pentru a asculta pendula oscilând veşnic între Da şi Nu, pendul care bătea cu o regularitate de metronom Sfertul, Jumătatea, Trei Sferturi şi Întregul spasm al îndoielii. Mai avea douăzeci şi patru de ochi, toţi bolnavi în diferite stadii de prezbitism.

Ce avea el într-un singur exemplar era creierul său, atât ele mare, încât acoperea nesfârşita singurătate a universului.
Străinul trecu pe stradă şi se pierdu în mulţime.

Plimbare pe acoperişuri

Am avut o senzaţie stranie când am simţit o mână strângându-mă de antebraţ. Am vrut să mă întorc, dar n-am putut; nu ştiu de ce. Oricum, nu cred că din cauza acelei strângeri, căci de-aş fi simţit o cât de mică impunere prin intermediul ei, aş fifăcut tot posibilul să mă întorc, dar nu era asta.

Mi-ar fi greu - dacă nu imposibil - să definesc strângerea aceea şi tot ce pot spune este că trăda o mare forţă, deşi nu neapărat în sens fizic. O forţă căreia i-ai fi acordat toată încrederea daca s~ar fi întâmplat să se afle lângă tine în momente dificile. Efectul imediat al acelei strângeri a fost de ordin motor, ca să zic aşa, căci am început să mergemamândoi, el cuo jumătate de pas înurma mea, ca şi cum i-aş fi fost oaspete.

Nu ştiu ce mi-a venit să-i vorbesc tocmaipe tema aceea, când există atâtea posibilităţi de-a angaja o discuţie cu *om*necunoscut, acum însă îmi pare mai uşor de explicat:

- Când adorm pe spate, am coşmaruri, i-am şoptit.Obişnuiesc să-mi acoper urechile cu plapuma pentrua atenua zgomotele, ori dacă adorm pe spate şi celmai mic zgomot - pe care în mod normal nu-lpercep - are repercusiuni grave asupra somnuluimeu. E ca o reverberare mult amplificată în creier.Desigur, trebuie să fiu foarte obosit ca să adormpe spate, numai că nu înţeleg de ce zgomotele acelea generează coşmaruri.

În faţa noastră, a mea şi a celui căruianu-i puteam vedea faţa, era o stradă goală. Pare ciudat ca o stradă să fie atât de goală la o oră care nu era cine ştie ce înaintată. Mai ciudată era linişteaei. Într-o primă aproximaţie aş putea spune liniştea unor absenţe, însă termenul acesta e mult prea vag faţă de complexitatea faptului ca atare.

Era o linişte capabilă să spună foarte mult despre locurile acelea, şi în plus, să te facă să înţelegi ce spune.N-am conştientizat acest lucru decât după apariţiaunui intrus, când mi-am dat seamace uriaşă puterede expresie poate avealiniştea unei străzi ciudat degoale,pentru ca, la apariţia respectivului intrus,totul să decadă la condiţia meschină a platitudiniişi inconsistenţei.Intrusul în speţă era un automobilde culoare roşie, fără capotă şi condus de o femeieblondă.

De fapt, părul ei nu era chiar blond, ci maidegrabă şaten, cu multe şuviţe deculoare deschisăşi atât de bogat, încât simţeai o dorinţă irezistibilăsă-l atingi.

- Maşina aceastase va răsturna - am auzit glasullimpede al însoţitorului meu făcut cu unton pur constativ.

Nu-l vedeam, nu-l puteam vedea, dar simţeamprezenţa lui ca o instaurare în fiinţa-mi lăuntrică.Desigur, acum sunt sceptic în ce priveşte realitateaacestor sentimente şi mi~e destul de greu săcredcă un om poate simţi prezenţa altui om cu atâtaintensitate. Căci de-ar fi aşa, ar exista o şansă - cel puţin ipotetică - de a surmonta tiranicul imperiu al singurăţii.

Maşina, care până atunci mersese normal şi nu prea repede, după numai câţivametri îşi pierducomplet controlulşi gonea de parcă ar fi fost condusă de un şofer beat sau nebun. A mers destul demult dintr-untrotuar în altul, evitând în ultimaclipă câteva obstacole. Mi-au trecut prin minte atuncigânduricu totul contradictorii. Aş fi vrut să nu seîntâmple nimic şi în acelaşi timp eram dezamăgitcă nu se adevereşte profeţia omului.

Într-un târziu,maşina îşi recapătă controlul şi încetini, probabilpentru a se opri undeva, dar ciudat, foarte ciudat,cu toată viteza redusă, se îndreaptă direct cătreun stâlp de beton, urcă pe trotuar, lovindu-se lateral de acesta şi se întoarse pe o parte cu aceeaşiîncetineală exasperantă. Am simţit nevoia să măîntorc spre însoţitorul meu pentru a-i împărtăşi un anume gând, dar acesta mă opri.

- Nu te întoarce, îmi spuse. Nu e timpul încă.

Am privit din nou strada şi am fost foarte surprins observând nu departe demaşină un om întins pe trotuar.Când şi de unde apăruse el?Îmi pare puţin probabil să fi ieşit din maşină, cât priveşte posibilitatea unui accident, era cu totul exclusă. Femeia deschise portiera şi coborî foarte calmă din automobil. Se apropie de avanscena unui obiectiv imaginar - punctul nostru de observaţie - şi aruncă o privire intensă în direcţia noastră, apoi dispăru în întuneric. Din gesturile ei se vedeaclar că-i sunt cu totul indiferente atât maşina, câtşi omul întins pe trotuar.

- Omul acela are mâinile roşii, spuse însoţitorulmeu, dar nu e mort. Mâinile lui sunt roşii, dar nue mort, repetă el.

In ciuda distanţei şi a întunericului, cât şi a lipsei ochelarilor,distingeam totul cuo claritateuimitoare.Omul-cu-mâinile roşii, care nu era mort,ridică o mână roşie ca de mort, într-un felde salut adresat morţii şi rămase cu ea înţepenită pe verticală.

In blocul din faţă, la etajul opt, un bărbat ieşi pe balcon. Nu se îndepărtase prea mult de uşă şi din atitudinea lui am presupus că ieşise doar să fumeze o ţigară, neputând dormi pesemne. Avea mustaţă, favoriţi stufoşi şi un aer cu totulrespectabil. Cele câteva fire de păr din creştetul capului încercau în modul cel mai lamentabil cu putinţă să mascheze o chelie care altfel ar fi trecut, poate, neobservată.

- Bărbatul acesta va escalada balconul, spuse însoţitorul.
- Ceee???... am strigat uimit de-a binelea.

Necunoscutul nu mai repetă premoniţia lui.

Omul de pe balcon privea cu oarecare interes bolta înstelată, părând că nu-l atrage câtuşi de puţin imaginea nocturnă a oraşului. Dar starea aceasta dură exact atât cât îşi fumă ţigara. Odată terminată, mimica lui se schimbă întrutotul Capul se ascunse între umeri, trupul se încovoie, iar faţa căpătă o expresie de animal hăituit. Făcu un pas înainte, aruncă o privire furişă în spate pentru a se convinge că nu este urmărit de nimeni şi mai înaintă un pas. Ajuns lângă balustradă, se aplecă deasupra ei, uitându-se lung şi cam chiorâş în stradă, apoi încet, neobişnuit de încet, îşi trecu un picior peste balustradă, cam aşa cum încaleci un cal de curse, cu bustul mult aplecat în faţă, dar şi-l retrase imediat.

Privi din nou în urmă şi mai încalecă o dată balustrada. Piciorul desculţ pendula nehotărât în aer, părând doar că vrea să ia date succesive despre umiditatea atmosferică. Şi iar îşi retrase piciorul, privi încă o dată înapoi şi iar încalecă balustrada.

Semăna cu o secvenţă demenţială dintr-un film pentru handicapaţi mintali. La a cincea repetiţie îşi trecu ambele picioare şi torsul peste balcon, ţinându~se cu mâinile de marginea acestuia.

- N-am putea face nimic să-l împiedicăm? Amîntrebat.

- Desigur, răspunse însoţitorul meu amabil.

- Ce anume?

- Să tăcemdin gură!

Să-mi fie cu iertare, dar ce-a urmat, n-am mai înţeles. *Omul urca pe zid! Cum* şi de ce se ţinea,nu ştiu. Urca pe zid ca pe o scară, cu gesturi delunatic, foarte concentratasupra lui însuşi.Cândajunse pe acoperiş, se întoarse spre noi şi străpunsebezna cu o privire la fel de intensă caa femeii, care trecu şi acum pe lângă mine.

- Să mergem, spuse necunoscutul, prinzându-mă de mână.

De *dataasta am simţit că-mi interzice cu desăvârşire să mă întorc.* Şi-mi dădeam seama că *nu puteam face nimic împotriva lui.* Avea o forţă colosală, dar repet, nuneapărat în sens fizic. Aş fi vrut să strig, să ţip, darciudat, mă simţeam foarte neputincios. Şi *îmi era tare bine în neputinţa meu!*O senzaţie asemănătoare întrucâtva cu a prunculuila pieptul mamei,doar că eu aveam conştiinţa acelei condiţii, pe care o înregistram ca pe un fapt exterior mie, fiindcă predominantă era uşurarea aceeaa supuşilorcând stăpânul te scuteşte de povara dea-ţi purta singur de grijă.

Cât să fi durat acea stare, n-aş putea preciza. Mie mi s-a părut deosebit de lungă, încare vreme n~am văzut nimic din ce s-a petrecutînjurul meu. Mergeam ca un somnambul.Şi iar am început să vorbesc despre lucruri carenu-l priveau câtuşide puţin pe străinul de lângă mine.

— O femeie mă aşteaptă în fiecare seară dinaintea uşii, am spus. Aresex dublu, arn spus. Intră în casă după mine şi-mi cere trupul plângând în hohote - am spus. O văd cum se cutremură dincap până în picioare datorită dorinţei irezistibile care o atrage spre patul meu, dar măîngrozeşte numai ideea de a se apropia de mine. Dacă o bat, suportă cu stoicism, deşi nu recurg la această metodă decât în disperare de cauză. Daca o alung, se postează dinaintea uşii. Ar fi în stare să stea acolo nenumărate nopţi, bocind în surdină, ceea ce mă exasperează şi o chem înapoi. Îmi dau seama că nevoia este mai presus de voinţa ei, că ar vrea să se stăpânească, însă nu poate.

De multe ori -n-ai să crezi - parlamentăm ore în şir, căutând o portiţă descăpare, dar a început să mă obosească. Aş vrea să omit amănuntele neplăcute, când îmi frământă trupul ca pe un aluat şi mă ameţeşte cu sărutările ei, şi dacă o spun totuşi, este numai pentru a

vedea cuce demon am de-a face. Sunt atâţia bărbaţi, de ce m-a ales tocmai pe mine?... Trebuie să fug tot timpul de ea şi până când te întreb?... Până când?.. Am obosit, crede-mă, am obosit...

Acum mi-e ruşine de balivernele pe care i le-amînşirat, atunci însă îi dezvăluiamtoateascunzişurilefiinţei mele cu aerul cel mai ingenuu din lume, deparcă i-aş fi povestit cineştie ce fapte demne de laudă.

- Nu sunt misogin, i-am spus. Uneori le dorescşi aproape întotdeauna îmi face plăcere să le privesc când se întâmplăsă fie drăguţe, dar femeilemă înspăimântă pur şi simplu. Mi-e teamă de ele...Sunt atât de rapace, atât de nesăţioase, atât de înnebunitor de exasperante înnevoia lor oarbă de dragoste trupească, încât... încât nu ştiu ce să mai spun ! Nu găsesc nici untermen de comparaţie ce li s-ar potrivi cât de cât. Din nefericire, nici noaptea nu-midă pace acest coşmar, ba se amplifică mult pesteputerea mea de rezistenţă, devenind oribil, fiindcăvisez numai hermafrodite caremă acaparează asemeni plantelor carnivore, iar eu nu potface nimic, absolut nimic...

Cred că i-am spus şi altele; nu-mi mai amintesc. Când mi-am revenit din starea aceea ciudată de moleşeală, ne aflam la marginea oraşului, lângă cimitir. Nu ştiu de ce mă dusese acolo, dacă locul acela constituia cumva obiectul unei alegeri speciale, însă nu cred că necunoscutul voia să-mi facă vreun rău. L-ar fi putut realiza în oricare altă parte a oraşului; n-avea nevoie să mă ducă până acolo. De aceea nici nu mi-a fost teamă în noaptea aceea; dimpotrivă, aş zice, a fostsingura noapte în mărunta şi ştearsa-mi existenţă când nu m-am simţit singur !

Aş vrea să explic ce-a însemnat acest lucru pentru mine, dar mi-e teamă că insuficienţa unor termeni ar crea confuzii.

Nu la mult timp de la sosirea noastră, din cimitir a ieşit o coloană de catâri sau asini. Din câte mi-am putut da seama - neobişnuita acuitate vizuală de la începutul acelui voiaj mă părăsise complet - nu erau însoţiţi de nimeni. Asinii purtau pe spate cruci albe de marmură şi mergeau într-un şir foarte ordonat. Este cea mai stupidă explicaţie ce mi-a trecut prin minte, însă m-am gândit imediat la un furt. Apoi mi-am zis că asinii puteau veni din altă parte, cimitirul având două intrări.

— Acum vei asista la un spectacol unic, spuse însoţitorul meu. Răzvrătirea asinilor.

Nu înţelegeam ce vrea să spună, dar, ca de obicei, profeţia lui se adeveri. Asinii se opriră brusc, şi cu răgete asurzitoare, prinseseră a sări într-o parte şi alta, scuturându-se şi dând din copite, până nu mai rămase nici o cruce, pe spatele niciunuia dintre ei. M-am întors spre însoţitorul meu într-o stare de uimire şi profundă admiraţie, vecină cu prosternarea.

- Cine eşti dumneata? am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Plecase. În locul asinilor, am văzut o mulţime de javre bicisnice şi hămesite de foame care lătrau jalnic în urma unui domn îmbrăcat în negru. Câţiva mai îndrăzneţi reuşiseră chiar să-şi înfigă colţii în stofa pantalonilor, în vreme ce omul încerca, fără prea mare succes, să se apere de asaltul câinilor flămânzi cu ajutorul unui baston alb.

Undeva, departe, scânceau zorile.

Parabola orbilor

Închiseochii sub impulsul unei oboseli de moment, îi închise pentru că-l usturau şi constată că se simte foarte bine. Se gândi atunci că pata aceea de întuneric reprezintă imaginea perfectă a nimicului. Că dacă vrei să vezi nimicul, e suficient să închizi ochii şi vei avea însăşiimaginea neantului. Era seară şi se afla îndrum spre casă. Laînceput nu reuşi să ţină mult timp ochii închişi, fiindcă nu voia să fie văzut astfel, dar când îi deschise, constată că nu se uită nimeni la el şi-i închise din nou.

Îşi aminti în momentul acela că în autobuz, toată lumea, în afara cunoscuţilor ocazionali, priveşte pe fereastră. Îşi mai aminti că odată, fiind prea aglomerat, n- avusese pe unde privi afară şi se simţise frustrat. Iată că acum refuza voit să privească în jur. Când deschise a treia

oară ochii, o făcu doar pentru a se orienta şi~i închise iar. Abia acum observă că închizând ochii, nu mai auzea aproape nimic sau, în cel mai bun caz, un murmur confuz şi îndepărtat care nu-l deranja şi asta îi plăcu. Se putea concentra mai bine, fără teama că va fi deranjat de stridenţe sonore.

Două zile mai târziu îşi cumpără o pereche de ochelari fumurii, un baston şi învăţă să meargă ca orbii. Desigur, exerciţiile acelea îi cerură mult timp, însă nu se plângea de lipsa acestuia. Prietenilor săi,care îl întrebară de ce poartă ochelari fumurii, le răspunse că îl supără lumina prea tare, indiferent de natura ei. Bastonul, nefiind alb, nutrezi suspiciuni, ci fu considerat un simplu moft.

Era atât de absorbit de exerciţiile sale, încât abia mai târziu realiză că pata aceea întunecată, pe care o luase drept imaginea perfectă a nimicului, se transformase cu timpul într-o pată de culoare albastră. Albastru închis la început, apoi din ce în ce mai deschis, până ajunse la o puritate nemaiîntâlnită. Mult mai târziu, în anumite stări psihice deosebite, pe fondul acela se perindau imagini destul de confuze, dar care puteau lua forme cu totul fantastice. Cam în perioada în care imaginile acelea începuseră să se stabilizeze şi să capete oarecare regularitate, se putu dispensa complet de văz şi trecu la auz..

Aici piedicile păreau mult mai serioase, fiindcă, evident, urechile nu se putea închide ca ochii, iar astuparea lor constituia o soluţie prea facilă, pe lângă faptul că era şi incomodă. Prima dată crezucă va trebui să renunţe la ceilalţi, să se izoleze adică; după o vreme însă, descoperi că se poate detaşa în orice condiţii fonice.

În tot acest timp nu voi să-şi schimbe obiceiurile, astfel că seara putea fi văzutîn acelaşi bar, la aceeaşi oră, pe acelaşi loc. Prietenii îl ocoleau, crezându-1 într-o ureche. Doar unul îi rămase întrucâtva apropiat. Acesta era infirm şi poate din acest motiv îi plăcea să-l asculte când vorbea despre fiinţele fabuloase şi întâmplările ciudate pe care le purta înlăuntrul său.

Într-o zi avu loc un mic incident care puse capăt şi acestei amiciţii. Cineva, ca să se amuze, îi puse piedică şi el căzu, lovindu-se cu tâmpla de colţul mesei şi spărgându-şi ochelarii. Deschise ochii instinctiv să vadă cine-i jucase festa aceea idioată, dar constată surprins ca înaintea ochilor săi era doar o pată întunecată, lipsită de orice dimensiune.Clipi de mai multe ori, însă pata aceea rămase tot acolo, neschimbată, ca o imagine perfectă a nimicului.

Infirmului, care era de faţă, îi rămase dureros întipărită în memorie mimica lui dezorientată şi mai ales expresia perfect goală a ochilor săi albaştri.

Ora unsprezece

Albia râului era de cel puţin trei ori mai mare decât apa propriu-zisă şi cobora într-o pantă nu prea înclinată, care, fără îndoială, se umplea cu totul în anotimpul ploilor. Unele porţiuni erau cimentate, altele aveau doar prundiş, astfel că aspectul general era cum nu se poate mai dezolant.Omulţine de bare triunghiulare înfipte în pământ, capete de ţevi şi coloşi de fontă, sfărâmaţi în mare parte, erau împrăştiaţi peste tot, semănând cu o colectură de vechituri din care grosul fiarelor fusese transportat în altă parte.

Râul avea mai multe meandre, prin unele locuri adâncimea lui fiind atât de mică, încât îţi permitea să-l traversezi cu piciorul, în altele însă făcea nişte bulboane foarte periculoase. Nu ştiu dece mă aflam acolo şi, cu atât mai puţin ştiu de ce se aflau ceilalţi, căci exista destulă lume care părea că se plimbă ca într-un parc de curiozităţi naturale, deşi, dacă

peisajul acela se putea identifica în vreun fel cu un parc care să merite cât de cât atenţie, înseamnă că eu puteam trece drept fratele soţiei mele, fără teama de-a mi se reproşa acest fals grosolan.

Mai era cineva cu mine, cred că o femeie, a cărei identitate îmi era cu desăvârşire necunoscută. Trebuie să fi fost una din acele femei ce-mi torturează atât de des visele prin labilitatea şi inconsistenţa lor, a căror materialitate poţi s-o negi, dar nu le poţi dispreţul realitatea obsedantă. Reţin doar senzaţia dejenă ce se strecurase între noi şi e ciudat că, în general,numai aceste impresii îmi rămân în memorie.

Deodată, de undeva din spatele meu, am auzit nişte urlete înfiorătoare. Spun urlete, fiindcănumai aşa puteau fi numite ţipetele acelea, în stare să-ţi albească părul doar ascultându-le o singură dată. Am întors capul ca împins de un resort şi ceea ceam văzut e destul de greude redat prin cuvinte.

Un om, un tânăr după câte mi-am putut da seama, făcea eforturi disperate să scape din mâinile a două persoane - pentru care scop uza de toate mijloacele posibile: luptă, împingere, eschivă. Şi urla, efectiv urla. A devenit peiorativ să numeşti astfel ţipătul produs de un om, oricât de înspăimântător ar fi el, dar nici un alttermen nu este mai potrivit în cazul de faţă. Era un urlet de durere abominabilă, cum n-am auzit până atunci şi nu cred să am nefericirea de-a-l mai auzi vreodată. Se vedea clar că cei ce-l împiedicau să înainteze, nu-l bruscau câtuşi de puţin, deşi le-ar fi fost foarte uşor s-o facă. Nu, urletul acela nu avea ocauză exterioară. Izvorul lui era atât de evidentşi atâtde puternică durerea ce-l producea, încât am rămas cu toţii înmărmuriţi; ne contaminase, căci începuse să ne doară carnea pe noi, ca şi cum ar fi încercat să se desprindă în urma unei presiuni colosale dinăuntru, în afară.

La un moment dat, urletul a încetat brusc pentru a face loc unor strigăte disperate, şi atunci am înţeles toţi ce voia:

- Lăsaţi-mă în paceee!... ţipă el. Daţi-mi drumuuuuul!... Daţi-mi drumuuul!... Vreau să mă îneeec!!

Ca şi atunci când exprimase durerea şi acum voceatânărului dezvăluia cea mai sinceră, cea rnai profundă disperare;greu de crezut că ceva ar puteafi trăit atât de intens, atât de puternic şi total. Acum, când scriu, sînt nevoit să redau faptele succesiv, atunci însă multe lucruri s-au petrecut simultan şi poate de aceea tensiunea nervoasă a fost atât de mare.

Unul dintre aceste lucruri a fost uimitoarea mea descoperire. În timp ce striga, omul reuşise să-i târască pe cei doi până în dreptul meu, pe malul râului. Fie datorită agitaţiei, fie din alt motiv, nu-i văzusem înfăţişarea, apoi, brusc m-a izbit faţa lui din semiprofil.

Semăna cu mine.

Avea păr negru, uşor cârlionţat, buze groase, nas butucănos şi cocoaşă în partea stîngă ca şi mine.În schimb, faţa lui era vânătă, aproape neagră. Nu-mi dau seama dacă de durere, disperaresau furie.Despre simţămintele mele imediat următoare acelei descoperiri n-aş putea spune mai nimic. E posibil sănule fi avut, după cum la fel de posibil este ca o amnezie săfi şters totul.

L-amvăzut apoi cum scapă din strânsoarea celor doi indivizi, extenuaţi pare-se să se maiîmpotrivească unei asemenea fiare dezlănţuite, şi cum plonjează cu capul în jos, drept pe fiarele, cimentul şi pietrele de pe albia râului.S-a rostogolit de câteva ori până la apă şi-a dispăru într-una din cele mai periculoase bulboane.Era de aşteptat să nu mai iasă la suprafaţă, cel puţin nu înainte de-a se fi umflat ca un sac, dar nu s-a întâmplat aşa !

A reapărut după un timp î*ntreg şi nevătămat !* Absolut nevătămat! Nu-i curgea nici o picătură de sânge după groaznicele lovituri pe care trebuie să le fi simţit la plonjonul acela nebunesc şi nici cea mai mică urmă de contuzie nu-i desfigura chipul. Nu mai avea pe el nici haina, nici cămaşa; rămăsese cu torsul gol. Am admirat atunci cele mai frumoase mişcări de craul, pe care nu cred că e posibil să le mai realizeze cineva. Se vedeau omoplaţii şi fibrele musculare zvâcnind proeminent sub piele, ca într-o sculptură pentru studii anatomice. Tânărul înota spre centrul vârtejului, foarte concentrat asupra lui însuşi - era capabil de o concentrare maximă în tot ce realiza - dar nu direct, cum se întâmplă de obicei, ci în cercuri concentrice, urmărind unda spiralată a vârtejului spre căderea în sine.

Am făcut un gest automat spre cap şi când femeia de lângă mine mă privi, scoase un strigăt de groază.

- Ce-i cu tine?! mă întrebă ea.

N-am înţeles ce vrea să spună.

- Uită-te la mâna ta, îmi zise.

Dar n-am avut vreme, fiindcă în aceeaşi clipă tânărul despre care avusesem impresia că seamănă cu mine, se îndrepta spre noi. Părea cu totul altul. Faţa îi era luminată de un zâmbet intens, incredibil aproape după câtă durere exprimase adineaori. Se apropie de mine - femeia dispăruse subit - şi-mi strânse mâna cu efuziune.

- Vino mâine la ora unsprezece, spuse el, şi voi repeta spectacolul.

- Nu pot la unsprezece, am spus, sunt la slujbă. Vin după trei şi jumătate.

Era dezamăgit, ba chiar înciudat.

- Dar poate scap mai repede, i-am spus spre a-l îmbărbăta.

Promisiunea mea păru să-l bucure peste măsură, fiindcă ne-am strâns mâinile cu multă, foarte multă căldură. El şi-a privit palmele, s-a uitat lamineşi din nou şi-a privit palmele, după care s~a îndepărtat cu un aer de nespusă nedumerire.

Icoană etruscă

- Ce este asta ? a întrebat-o copilul pe mama sa.

- Aceasta este o icoană etruscă, a răspuns mama rar, apăsînd fiecare cuvînt pentru a fi înţeleasă mai bine.
- Etruscii aveau icoane ? a întrebat copulul mirat.
- Nu, a spus mama.Etruscii n-aveau icoane, dar asta nu înseamnă că ceea ce vezi tu nu este o icoană etruscă !
- Cum vine asta ? a insistat copilul.
- Eşti prea mic ca să înţelegi, scumpule, a spus mama.Aşteaptă şi tu să mai creşti şi atunci vei înţelege singur.

Copilul n-a trebuit să aştepte.Copilul a crescut şi cînd a ajuns mai mare, a întrebat-o pe prima fată pe care a întîlnit-o în calea lui :

- Ce este aceasta ?
- Aceasta este o icoană etruscă, a răspuns fata cu reverie în glas.
- Etruscii aveau icoane ? a continuat băiatul.
- Nu, etruscii n-aveau icoane, a răspuns fata, dar asta nu înseamnă că ceea ce vezi tu nu este o icoană etruscă.
- Cum vine asta ? a insistat băiatul.

Şi atunci fata i-a adresat o întrebare ciudată, care l-a pus şi mai tare în încurcătură :

- Sînt prima ta drăguţă ?
- Da, a spus el.
- În acest caz n-am cum să-ţi explic, a răspuns fata.Aşteaptă să creşti mai mare şi atunci vei înţelege singur.

Băiatul n-a aşteptat.Băiatul a crescut şi după ce s-a însurat, a întrebat-o pe nevastă-sa:

- Ce este asta ?
- Aceasta este o icoană etruscă, a răspuns femeia sobru.
- Etruscii aveau icoane ? a continuat el.
- Nu, etruscii n-aveau icoane, dar asta nu înseamnă că ceea ce vezi tu nu este o icoană etruscă.
- Cum vine asta ?

La care femeia răspunse cu o abia perceptibilă notă de iritare în glas :

- Dacă n-ai înţeles pînă la vîrsta asta, de-acum eşti mult prea mare să înţelegi !

S a l t e a u a

Domnul Venţel era un bărbat foarte frumos.Avea o mustaţă extrem de simpatică, părul negru ca pana corbului şi ochii de un albastru aproape sacru.În plus, exista la el o anume ingenuitate care îl făcea plăcut tuturor de cum era văzut.Acesta a fost şi motivul pentru care un amic îi spuse într-o zi : „ Eu, dacă aş fi femeie, aş umbla cu salteaua după tine şi unde te-ai opri, acolo aş pune salteaua şi am face dragoste ! ”

Domnul Venţel, ca o fire modestă ce era, luă complimentul drept glumă şi se amuză copios pe seama ei, apoi o uită. Dar într-o dimineaţă, în timp ce mergea la serviciu, zări o femeie care-l urmărea pas cu pas, fără a-l slăbi nici o clipă din ochi.Era îmbrăcată într-o rochie semitransparentă de vară, avea sandale în stil roman, iar în spate purta o saltea strîns înfăşurată, prinsă de umeri cu două curele subţiri, asemenea unui rucsac.Femeia poseda uimitoarea calitate de a părea goală cînd era îmbrăcată, atît de senzuale îi erau gesturile, şi după cum avea să constate mai tîrziu, de a părea îmbrăcată cînd era goală, atît de degajată se purta.

Domnul Venţel îşi aprinse o ţigară, deşi în mod obişnuit nu fuma, în timp ce observa femeia pe furiș.Aceasta se opri lîngă el şi fără a-l privi ori a-i adresa vreun cuvînt, îşi desfăcu salteaua cu un gest rapid şi foarte îndemînatic, trase rochia peste cap, dar n-apucă să se aşeze, fiindcă bărbatul porni grăbit mai departe.În faţa chioşcului de ziare scena se repetă aproape identic, cu diferenţa că femeia apucase să se aşeze pe saltea înainte ca bărbatul să pornească din nou la drum.

Domnul Venţel zîmbi îngăduitor şi alergă să prindă un autobuz care se apropia de staţie.Abia reuşi să se agaţe de bara ultimei uşi, că uitîndu-se în urmă, n-o mai zări pe femeie acolo unde o lăsase şi faptul acesta îl miră oarecum, dar nu din cale afară.Puţin mai tîrziu o simţi în apropierea lui, atît de palpabil, încît se uită intrigat în jur.N-o descoperi imediat, sesiză doar cîteva priviri îndreptate spre podea, apoi o văzu la picioarele lui întinsă pe saltea şi făcîndu-i semne ademenitoare.

Domnul Venţel rămase destul de mult timp cu privirea aţintită într-acolo, apoi întoarse capul cu un gest care arăta hotărît opoziţia lui în faţa oricărei tentative facile de seducţie şi se adînci preocupat în lectura ziarului.N-avu parte însă de prea multă linişte, fiindcă femeia începu să emită o serie de sunete atît de ciudate, încît trebuia să fii cel puţin surd ca să nu le acorzi importanţa cuvenită.

Era un amestec bizar între cîntecul privighetorii din perioada rutului, ţiuitul burghiului şi zgomotul unei pietre căzînd în apă, alături de altele mai greu de identificat.Resemnat, domnul Venţel întoarse capul şi rămase mut de uimire la imaginea ce i se prezenta ochilor. Femeia, aproape goală, se zbătea în mîinile unor binevoitori care, după toate aparenţele, încercau s-o liniştească, ceea ce nu prea reuşeau, fiindcă femeia, chiar dacă se mai potolea puţin, părea s-o facă doar pentru ca în clipa imediat următoare să izbucnească cu şi mai multă furie.

Cum se afla la nici doi paşi de ea, domnul Venţel se aplecă să dea şi el o mînă de ajutor, dar nici n-o atinse bine, că femeia se linişti ca prin farmec, ba chiar îşi încrucişă braţele în jurul

gîtului său, trăgîndu-l cu putere spre dînsa şi bărbatul trebui să uzeze de întreaga-i forţă pentru a scăpa de încleştare.

Coborî din autobuz şi nu se opri din fugă pînă nu se crezu cu totul în afara pericolului.Cînd se uită în urmă, trebui să alerge din nou, fiindcă femeia era la nici doi paşi în spate şi surîdea de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic ieşit din comun între timp.În goana sa, bărbatul îşi schimba brusc direcţia de pe o stradă pe alta, sărea garduri, trecînd direct prin curţile şi grădinile oamenilor sau se ascundea în ganguri întunecoase, însă de fiecare dată cînd se uita în urmă, o vedea la fel de aproape, urmărindu-l docilă şi răbdătoare, cu o tenacitate care-l extenua.Tot privind înapoi, se împiedică şi mare-i fu mirarea cînd se pomeni căzînd tocmai în braţele celei de care fugise cu atîta îndîrjire.Urmă un moment de buimăceală, care dură nu se ştie cît, iar cînd se dezmetici, era culcat pe saltea cu femeia alături, mîngîindu-l şi şoptindu-i cuvinte de neînţeles.

Prima lui grijă a fost aceea de a şti unde se află, căci gîndul de a repeta scena din autobuz i se părea peste putinţă de suportat.Se linişti întrucîtva reperînd un parc vag cunoscut, fără nimeni prin preajmă.Sînul dezgolit care-i atingea obrazul cu gingăşie îi aminti de maică-sa şi de sine însuşi, într-un noian de imagini confuze de pe la vîrsta cînd mai sugea încă la pieptul matern.Revenind la suprafaţă, ochii i se opriră la ferestrele blocului de vizavi, de unde nevasă-sa şi copilul său îl ţintuiau cu o privire de gheaţă – cea dintîi şi curiozitate – cel din urmă.Înţelese prea tîrziu că în goana sa bezmetică îşi căutase ultimul refugiu în propriul cămin.Copilul îşi recunoscu tatăl şi scoase un ţipăt de bucurie, dar înţelegînd pesemne că ceva nu e în regulă, îşi temperă euforia şi întrebă cu o voce subţire şi foarte mirată în curiozitatea lui :

- Mămico, dar ce face tăticul acolo ?

- Nesimţitule ! strigă femeia fără să bage în seamă copilul, aici ţi-ai găsit să-ţi faci mendrele cu tîrfele tale ?!…Nu ţi-e ruşine, nenorocitule ?!…În faţa propriului tău fiu ?!…

La auzul acestor cuvinte,tăticul se ridică foarte demn, aranjîndu-şi ţinuta şi scuturîndu-şi cîteva scame imaginare de pe reverul hainei, iar înainte de a se pierde în mulţime, mai avu timp s-o audă pe nevastă-sa cum îi aruncă celeilalte în obraz o duzină de cuvinte indescriptibile.

A doua zi, spre surprinderea sa, bărbatul se văzu urmărit de aceeaşi femeie, trăgînd de această dată după sine un pat atît de mare, încît şapte perechi de îndrăgostiţi s-ar fi lăfăit în voie pe el.După cîteva fente şi ocolişuri de amorul artei, se opri chiar lîngă statuia ecvestră din centrul oraşului, luă femeia în braţe – care părea că leşină de plăcere doar la simpla lui atingere – şi îi trase o porţie zdravănă de gîdilituri, şi cu lugu-lugu, miţi-miţi, covoraşul meu, şandramaua mea, etcaetera, se pierdură amîndoi în aşternuturile patului.

Cîţiva trecători mai curioşi se adunară în jurul lor, însă nu avură mare lucru de văzut, în afara unei zbenguieli tainice şi neobosite.Doi oamei în uniformă se opriră în partea opusă grupului şi în timp ce unul se scărpina după ureche neatent, celălalt spuse :

- Şi eu am fost holtei şi tare bine era, da parcă-i mai bine cu nevastă la casa ta.Ce zici ?

- „Te-ai legat de femeie, nu căuta dezlegare.Te-ai dezlegat de femeie, nu căuta femeie! ” Apostolul Pavel.

- Şi tu ar trebui să te însori odată şi odată.Nu crezi ?

-„Nici un om nu se poate descărca pe umerii altor oameni de grija justificării existenţei sale ” – aceasta e legea singurătăţii !

- Degeaba faci pe deşteptul.Să ştii că merită, ascultă la mine ce-ţi spun !

- Toate muierile sunt nişte cîrtiţe ! Nişte profitoare, egoiste, lacome, îngîmfate, spoliatoare, zarzavagioaice, romanţioase şi tembele !

- Aici cam ai dreptate, numai că a mea nu este aşa…Dacă ai şti cum…

Şi amîndoi plecară la fel de orbi precum veniseră.

Un singur cetăţean se apropie mai mult de îndrăgostiţi.Părea să fie tîmplar sau tapiţer de meserie, fiindcă scoase o ruletă şi începu să măsoare patul pe toate cele trei dimensiuni, apoi se strecură dedesupt şi rămase acolo atîta timp, încît lumea crezu că adormise.Cînd ieşi, clătină uimit din cap, murmură pentru sine cîteva cifre, se întoarse spre grupul de curioşi şi spuse :

- Gîndeam eu că aşa trebuie să fie ! Altă posibilitate nu se există…Vedeţi dumneavoastră, imposibil să rictuieşti arcurile pe asemenea dimensiuni, în afară de un singur caz, desigur.Ia ghiciţi, în afară de care caz e vorba ? întrebă el adresîndu-se nimănui în mod special.

Pare-se că printre spectatori nu se afla nici un meseriaş sau dacă exista vreunul, acesta nu-şi declină identitatea, aşa că tot el răspunse :

- Mezelasticul, domnilor, mezelasticul.El oferă cele mai strălucite posibilităţi, chiar şi cele mai incredibile, cum este patul din faţa noastră.Poate că nu vă interesează detaliile tehnice, dar trebuie spus că mai este şi covorul de zegras.De altfel, puteţi vedea şi domniile voastre ce înseamnă toate acestea încerîndu-i rezistenţa.

In timp ce vorbea, se aşeză pe pat şi sări de cîteva ori spre a demonstra cele susţinute, dar cum nimeni nu părea impresionat, se ridică şi şopti clătinînd din cap cu vădită dezaprobare :

- Totuşi nu-i lucru curat, nu-i lucru curat la mijloc !…

Şi se îndepărtă încetişor cu aceeaşi pendulare a capului său mititel, care abia se vedea între umeri.

Din acea zi nesăbuiţii amanţi se iubiră ca nişte nebuni în cele mai neaşteptate locuri, la orice oră din zi sau din noapte.Făceau dragoste în tramvai, la cinematograf, pe acoperişuri sau pe scenele teatrelor în plin spectacol, cu o voluptate care înnebunea cîinii şi lăsa un gol dureros în măruntaiele spectatorilor ocazionali, astfel încît aceştia ori tremurau de plăcere, ori gemeau de invidie, nu puţini fiind aceia sau acelea care recurgeau la acte necugetate în disperarea de-a nu fi fost satisfăcuţi ori satisfăcute niciodată.

Dacă bărbatul era prea obosit sau n-avea chef de nimic, femeia făcea tot felul de giumbuşlucuri şi scamatorii pentru a-l distra.Scotea foc pe gură şi fum pe urechi, îşi străpungea trupul cu săbii încovoiate şi ace de diferite mărimi sau se dădea de-a berbeleacul, prefăcîndu-se în şarpe, ţipar sau altă jivină, pentru a se încolăci în jurul trupului său, el domolindu-şi cu greu spaima, trebuind să-şi amintească de fiecare dată că toate acestea nu erau făcute decît din prea mare dragoste pentru el.

Uneori îi cînta melodii mai vesele sau mai triste, urmate de dansuri aţîţătoare din buric, pline de senzualitate şi forţă magnetică, evitînd să se repete, spre a nu-l plictisi.In plus, femeia juca de minune teatru, interpretînd succesiv sau simultan toate rolurile, iar în zilele faste îi ţinea slujbe religioase, acompaniindu-se singură la orgă.Mai uluitoare ca toate acestea era capacitatea ei de a se metamorfoza în personaje de cele mai deosebite condiţii, căci într-o zi avu surpriza să fie urmărit de o întreagă suită regală călare pe elefanţi şi cămile, păzită de o numeroasă gardă pedestră şi nu se dumiri cine erau decît atunci cînd crainicul anunţă trecerea Marii şi Preafrumoasei Regine Cleopatra.

În cursul acestor travestiuri a fost încoronat de mai multe ori ca rege, numit mare dregător sau dat afară pur şi simplu ca trădător, alegîndu-se cînd cu daruri bogate, cînd cu ciomăgeli zdravene şi huiduieli ruşinoase.Incercă de mai multe ori să se sinucidă, însă de fiecare dată îşi uita gîndurile sumbre în braţele ducesei, cameristei sau văduvei neconsolate, după cum era înfăţişarea femeii în acel moment. Şi cînd bărbatul, în urma cumplitelor nopţi de beţie şi desfrîu, dispărea pentru mai multe săptămîni, femeia îl căuta cu perseverenţă şi răbdare găsindu-l mai devreme sau mai tîrziu sub orice înfăţişare s-ar fi deghizat, fie ea de cerşetor, pustnic sau mare prelat.

Femeia era oriunde şi peste tot. O cruce !

C Î R T I Ţ A

Domnul Iscariote, un tînăr de douăzeci şi şapte de ani, mai mult subţire decît înalt, visă într-o noapte că aleargă printr-o galerie subterană foarte întortocheată, în căutarea unei ieşiri. Întunericul era atît de dens, încît se lovi de cîteva ori de pereţi şi căzu într-un leşin adînc din care îşi reveni cu greu, apoi alergă din nou şi din nou se lovi şi leşină, pînă zări o lumină îndepărtată, dar pe măsură ce înainta, galeria se îngusta treptat-treptat, astfel că era nevoit să se deplaseze aplecat de mijloc, apoi în patru labe, pentru a sfîrşi tîrîndu-se cu mare greutate pe abdomen.Pereţii îi presau umerii, iar senzaţia de spaţiu închis aproape că-l asfixia şi trebuia să facă eforturi supraomeneşti numai pentru a străbate cîţiva centimetri.

Dimineaţa se trezi cu plapuma strînsă ghemotoc dinaintea lui şi înţelese unde se află numai după ce se lovi zdravăn cu ţeasta de marginea patului.Dînd plapuma deoparte, scoase capul afară, minunîndu-se foarte cum de reuşise să ajungă tocmai acolo, şi tot plimbîndu-şi ochii prin încăpere , observă un lucru cu totul incredibil.

La cîţiva paşi dinaintea lui, sub masa din lemn de trandafir, un muşuroi de pămînt străpungea capul minotaurului aflat drept în mijlocul covorului, al camerei şi al oraşului, deoarece apartamentul său forma unghiul ascuţit al unui triunghi isoscel circumscris unui trapez cu baza mare într-un hexagon şi aşa mai departe, pînă cînd totul era rotunjit de sfera perfectă a disperării sale.

Ieşi de sub pat cu multă fereală, de parcă s-ar fi temut să nu-i cadă candelabrul în cap, dar nu se osteni să se ridice în picioare, ci se tîrî astfel pînă la muşuroi, pe care-l contemplă preţ de o jumătate de oră sau mai mult cu o perplexitate crescîndă.Îşi dezbrăcă pijamalele pline de praf şi scame, luă mătura şi curăţă pămîntul, aruncîndu-l în găleata de gunoi.Revenit în dormitor, cercetă cu minuţie locul, dar cum nu întrezări nici o posibilitate de remediere, lăsă totul baltă şi intră în baie să se spele.

Al doilea muşuroi îl găsi luni dimineaţa la cîteva palme de locul unde fusese primul, însă n-avu vreme să se ocupe de el fiindcă se grăbea la slujbă.Cînd se întoarse după amiază, capacitatea sa de uluire fu depăşită complet găsind un muşuroi drept în mijlocul ferestrei ! Atît de mare i-a fost mirarea, încît, fără să-şi dea seama ce face, a luat puţin pămînt între degete şi l-a gustat, dar simţindu-l amărui, s-a grăbit să-l scuipe.Cîteva zile mai tîrziu, uimirea cedă locul unei foarte fireşti revolte cînd descoperi cel de-al patrulea muşuroi în plafon, pe locul unde cu o seară în urmă fusese candelabrul, avînd şapte lumînări aprinse în loc de becuri.

Sub impulsul unei idei de moment, se îmbrăcă la iuţeală şi urcă scările în fugă pentru a suna la apartamentul de deasupra sa.Cum nu primi nici un răspuns, apăsă involuntar pe clanţă, iar uşa se deschise.Pătrunzînd în holul de la intrare, fu izbit de căldura greu suportabilă şi aerul stătut al încăperii.Tuşi de cîteva ori pentru a atrage atenţia cuiva, însă nici de această dată nu primi vreun răspuns, astfel că mai înaintă cîţiva paşi, pînă în pragul unei uşi întredeschise.Acolo se opri foarte derutat la ceea ce-i fu dat să vadă.Pe pat, în partea opusă uşii, se afla o femeie în vîrstă, destul de voluminoasă şi fără nici un veşmînt pe ea.În jurul taliei purta o centură cu tot felul de pietricele sclipitoare, iar pe cap avea o coroniţă de flori veştejite.

- Pofteşte tinere, spuse femeia cu adînc interes.

Domul Iscariote nu dădu curs invitaţiei, ci bîigui o scuză neinteligibilă voind să se retragă, dar femeia insistă .

- Intră, intră, nu te jena !

Nehotărîrea tînărului părea mai jignitoare decît dacă s-ar fi decis într-un fel sau altul, însă femeia nu observă acest fapt sau nu-i acordă nici o importanţă.

- Dacă te deranjează goliciunea acestui trup, îl pot acoperi, deşi nu văd nici un inconvenient, spuse ea întinzînd mîna spre halatul de la marginea patului.

În pofida vîrstei, despre care de altfel nu se putea afirma cu siguranţă că era cine ştie ce înaintată, chiar dacă ridurile feţei trădau o uzură evidentă - poate prea evidentă ca să nu fie socotite premature – se ţinea încă bine şi tînărul se gîndi că în tinereţea ei trebuie să fi fost una din acele femei dacă nu deosebit de frumoasă, în orice caz foarte căutată.

- Nu mă vizitează nimeni de peste nouă ani şi n-are nici un rost să închid uşa, spuse ea drept scuză, probabil, pentru ţinuta ei neobişnuită.

- Doamnă, începu tînărul, dar fu întrerupt.

- Ah, iartă-mă, am uitat să mă prezint.Numele meu este Natalia, dar prietenii îmi spun Garoafa, pentru că în tinereţe eram subţire ca o floare.

- Iscariote, spuse tînărul sec.

- Ce nume ! exclamă femeia.Răposatul meu bărbat spunea că numele este asemenea unei cărări spre inima pădurii…

-Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, o întrerupse tînărul, dar nu mă interesează ce spunea răposatul dumneavoastră soţ, ci dacă n-aveţi cumva vreun muşuroi de pămînt prin casă !?

- Răposatul meu bărbat spunea că…Dar ce cauţi acolo? se alarmă gazda.

- Un muşuroi de cîrtiţă, răspunse Iscariote, care se lungise pe podea şi inspecta atent locurile mai puţin vizibile.

- Un muşuroi de cîrtiţă ?! se minună femeia.Cum adică un muşuroi de cîrtiţă ?!…

Domnul Iscariote nu se osteni să răspundă, ci trecu în camera alăturată, unde purcese la aceeaşi inspecţie minuţioasă, apoi în altă cameră, apoi în tot apartamentul.

- Un muşuroi ? mai spuse femeia mergînd după el complet derutată.N-am avut niciodată aşa ceva în casă la mine ! Adică, stai …stai puţin, parcă-mi amintesc ceva…

- Doar nu vreţi să spuneţi că aţi uitat ?...o întrebă Iscariote cu revoltă în glas, revenind la poziţia verticală.

- Şi mă rog de ce n-aş fi uitat ? replică jignită femeia.La vîrsta mea, cînd a trecut atîta timp de atunci !…

- Eu vorbesc de prezent, chiar de ziua de azi, ci nu de vremea potopului, doamnă !

- Mă jigneşti, tinere, dar îţi trec cu vederea acest amănunt pentru că-mi eşti simpatic.Da, da, nu te uita aşa la mine, adăugă ea văzînd privirea tînărului aţintită probabil involuntar asupra ei, îmi eşti realmente simpatic, deşi tinerii de astăzi sînt cam, sînt cam …

Iscariote nu mai aşteptă aprecierea doamnei cu privire la tinerii de azi, ci ieşi val vîrtej pe uşă, fără a-şi face probleme în ce priveşte nepoliteţea gestului său intempestiv.

La apartamentul de sub el trebui să asiste la o mică scenă de gelozie pînă i se deschise uşa de către un invalid bărbos, ale cărui picioare erau retezate ceva mai jos de coapse şi care îi interzicea cu desăvîrşire neveste-si să apară în cadrul uşii, fapt ce nu părea să o impresioneze cîtuşi de puţin pe femeiuşca subţirică şi grozav de urîtă, căci aceasta asistă impasibilă la dialogul ce urmă :

- Vă rog să mă scuzaţi, spuse Iscariote cu multă simţire în glas, deconcertat de condiţia fizică a celuilalt.

- Lasă scuzele şi spune ce pofteşti ? îl interpelă infirmul cu duritate, privindu-l răuvoitor pe sub sprîncenele încruntate.

- Aş vrea să întreb dacă la dumneavoastră n-a apărut cumva un muşuroi de cîrtiţă pe podea sau în tavan ?

- Şi dacă ar fi apărut, trebuie să-ţi dau dumitale raportul ? întrebă infirmul cu răceală, ceea ce-l umili profund pe tînăr.

- Nu,nuuuu…răspunse el intimidat, numai dacă nu vă deranjează…

- Nu înţeleg de ce te bagi dumneata în viaţa particulară a celorlalţi, cînd acest lucru nu te priveşte deloc, spuse infirmul sec şi preţ de o secundă păru interesat de reacţia tînărului, dar cum acesta păstra aceeaşi expresie interogativă, infirmul îi trînti pur şi simplu uşa în nas.

A doua zi muşuroaiele apărură din nou, mai multe decît în zilele precedente.Deşi covorul fusese scos, primul se afla în acelaşi loc, străpungînd ţeasta absentă a minotaurului, iar celelalte patru mai mici urmînd îndeaproape firul Ariadnei spre ieşirea din labirint.Pe fereastră, de această dată, se iviră două muşuroaie, al doilea fiind ca o prelungire a primului în exterior.Cu

toate că numai dormitorul fusese invadat, Iscariote găsi pământ în frigider, în maşina de spălat, ba chiar şi printre filele cărţilor din bibliotecă, ceea ce i se păru nespus de ciudat!

Puţin timp după această din urmă descoperire, toate camerele se umplură de muşuroaie, inclusiv baia şi bucătăria, astfel că fu nevoit să-şi vîndă întreg mobilierul, înlocuind patul cu un hamac, dar păstrînd noptiera şi cărţile de care nu se putea despărţi.Găleata de gunoi deveni insuficientă, de aceea îşi achiziţionă o roabă şi o lopată, şi vreme de cîteva săptămîni reuşi să facă faţă cu transportul a două roabe pe zi, dimineaţa şi seara.

După o lună, situaţia se înrăutăţi însă.Cînd se întorcea de la slujbă, trebuia să-şi îmbrace salopeta, să încalţe cizmele şi mîncînd în fugă, îşi pierdea toate după amiezile muncind pînă seara tîrziu la transportul pămîntului afară.Îşi dădu demisia de la slujbă, ba se despărţi şi de logodnica sa, pe care o curta de vreo nouă ani, aceasta găsind inacceptabilă şi de prost gust noua lui situaţie.

Numărul roabelor crescu de la opt, la cincisprezece, pentru ca în cîteva săptămîni să atingă cifra uluitoare de patruzeci şi nouă pe zi, din care pricină surmenarea lui spori pe măsură, fiindcă abia mai reuşea să doarmă trei ore pe noapte, socotind aici şi minutele inactive din timpul coborîrii şi urcării cu liftul a celor şapte etaje.

Într-o seară, la vreo trei luni de la apariţia primului muşuroi, domnul Iscariote nu mai rezistă ritmului infernal şi adormi buştean direct pe pământul acela jilav.Cînd se trezi după o săptămînă, avu minunata surpriză să constate că pământul dispăruse ca prin farmec, dar acesta era un amănunt cu totul secundar în comparaţie cu ceva mult mai grav. Pe piept îi apăruse un muşuroi de cîrtiţă aproape perfect conic, care, privit în oglindă, dezvăluia ochilor un nesfîrşit labirint de galerii întunecate.

Euharistie

Disperarea Domnului Eu începu astfel .

Mergea pe stradă şi se gîndea :

“ Oare de ce nu mă abordează nici o femeie ? Oare de ce ? “

Se uita în pămînt şi se gîndea :

“ Ar trebui să mă abordeze o femeie. Oare de ce nu mă abordează ? “

Nu era privit de nimeni pentru că nimeni n-avea obiceiul să-l privească, şi se întreba : “ Doar văd că sînt singur…Ar trebui să vadă. Şi atunci de ce nu mă abordează nici o femeie ?”

Trecu pe lîngă o biserică.Clopotele bătură trist.

Se auzi claxonul unei maşini.

Şi nechezatul unui cal.Ambele la fel de triste.

Şi ceva, ceva foarte neobişnuit se întîmplă pe o stradă paralelă, dar inuiţia nu-i folosi la nimic, deoarece n-avea de unde să ştie că pe strada paralelă trecea un tînăr care gîndea cam acelaşi lucru, dacă nu cumva chiar acelaşi :

“ Sînt atît de tînăr şi atît de singur, dar nimeni, nimeni nu mă abordează !... “

O femeie trecu pe lîngă dînsul şi-şi spuse :

“ Dacă-i spun că-mi place, n-o să mă creadă…Nu va crede nici dacă-i mărturisesc deschis că am nevoie de el.Atunci ce să-i spun ?...

Nu-i voi spune nimic…Voi trece pe lîngă el şi el va înţelege că-l plac. “

Şi femeia trecu, încet, pentru totdeauna.

I d i o t u l

Ieşisem din oraş şi ne îndreptam spre motel când Pelagheia ne atrase atenţia asupra unei apariţii destul de ciudate.

— Ia uitaţi-vă la tipul ăla, ne spuse ea.

Am privit într-acolo şi aproape ne bufni râsul văzându-l. De partea cealaltă a străzii, un individ lung şi deşirat mergea foarte încet pe marginea trotuarului, cu capul plecat în pământ, de parcă ar fi căutat ceva. Purta un halat mov, foarte uzat, lung până sub genunchi şi avea capul bandajat cu tifon. Restul îmbrăcăminţii părea să fie obişnuită. Pesemne am fost prea insistenţi, fiindcă omul ne privi la rândul său, dar fugitiv şi cam apatic. Amicul meu Spill făcu o glumă nesărată pe seama lui de care fetele râseră grozav, eu însă n-am auzit-o, concentrat fiind asupra tipului. Ne pregăteam să plecăm, când l-am văzut că se uită atent într-o parte a străzii, ca şi cum ar fi vrut să se asigure, numai că privirea lui era îndreptată în direcţia exact opusă celei de unde veneau maşinile, traversă apoi jumătate de stradă şi acolo se asigură în acelaşi mod ciudat : de-a-ndoaselea.

Se apropie de noi cu un chiştoc în mână (fetelor le pierise zâmbetul şi se retrăseseră cu un pas în spate), cerând foc. Cum aveam ţigara aprinsă, m-am grăbit să i-o ofer, timp în care l-am studiat în voie.Avea faţa suptă şi ascuţită, nas subţire şi ascuţit, şi o privire cenuşie şi ascuţită. Alte câteva amănunte, cum ar fi mâinile foarte albe şi foarte fine, precum şi cravata îngustă cu un nod minuscul, justificau întrutotul curiozitatea mea.

— Unde mergeţi, dacă mi-e permis să vă întreb ? ne întrebă el pe ton respectuos după ce aprinse chiştocul şi trase câteva fumuri.

Întrebarea ne surprinde, desigur, şi nu atât cuvintele, cât tonul ei. Dacă ar fi să analizez acum efectul ei, aş spune că fetele au reacţionat primele cu o privire extrem de neîncrezătoare, apoi Spill şi eu în cele din urmă, aşa cum mi se întâmplă de obicei.

— Mergem la o bere, spuse Spill neaşteptat de serios. Dar de ce ne întrebi ?

— Mergeţi să beţi o bere, spuse omul ignorând întrebarea.

— Să ne destindem puţin după o săptămână de muncă, am completat eu, socotind răspunsul amicului ca insuficient.

— Să vă destindeţi puţin după o săptămână de muncă, repetă el ascultându-mă atent.

— Şi să ne plimbăm puţin, interveni Pelagheia, care mă prinsese de mână, dar stătea în spatele meu, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că prudenţa femeilor este admirabilă şi funcţionează ireproşabil.

— Şi să vă plimbaţi puţin, răspunse omul ca un ecou.

Vorbea atât de serios, încât posibilitatea batjocurii era exclusă din capul locului.

— Şi chiar de ce nu ? continuă omul fără să ne privească. Poporul trebuie să se distreze, tot aşa cum trebuie să muncească.

Făcu o pauză în care noi l-am privit cam nedumeriţi, apoi glasul lui deveni mai insinuant, şi parcă mult mai grav :

— Sigur că da, distraţi-vă... Foarte bine faceţi... Casele nu vă ard, bolile nu vă rod, iar şefii nu vă persecută zilnie, aşa că vă puteţi distra în voie. Dumitale nu-ţi moare părintele, deşi zace de mai bine de două luni în spital, adăugă el aţintindu-şi privirea asupra mea. Pe dumneata, urmă el întorcându-se spre amica lui Spill, n-o să te părăsească soţul, chiar dacă ştie de mult timp că-l înşeli.

Fata se imbujoră, ceea ce nu însemna mare lucru, fiindcă de mulţi ani trăia despărţită de soţul ei, iar în ce mă priveşte, se înşela puţin : tata murise. Oricum, chestia, ne-a călcat pe nervi, aşa *că am* sărit toţi cu gura pe el :

— Ia stai puţin, da' cine eşti dumneata?... Ce te bagi ?... Ce vrei să spui cu asta ?...

Spill îl luă de piept şi-l zgudui puţin, însă eu nu suport violenţa, am o repulsie organică împotriva ei şi l-am oprit.

— Lasă-l în pace, i-am spus, nu vezi că-i idiot ?

Omul mă privi ţintă şi am avut impresia că-mivă fi recunoscător pentru intervenţia mea, apoi mi-am dat seama că nu-i păsa câtuşi de puţin dacă încasează un pumn sau douăzeci.

— Nu v-am făcut nici un rău, spuse el pe un ton liniştit, de simplă constatare. Am spus doar să vă! distraţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

_ Bine, dar asta ştim şi noi fără să ne-o spui dumneata, am răspuns pe tonul cel mai dur cu putinţă.

Şi în tăcerea care a urmat, mă felicitam că reuşisem să moi ceva din încăpăţânarea lui sau cel puţin să-i zdruncin cât de cât răceala aceea impersonală.

Dar eu, spuse el, ştiţi unde merg eu ?

Şi pentru prima dată avu îndrăzneala să se uite direct în ochii fiecăruia dintre noi.

— De unde să ştim unde mergi dumneata?! spuse Spill cu brutalitate.

— Nu ştiţi unde merg eu ? repetă el pe un asemenea ton că ţi se făcea milă de rătăcirea minţii sale.

I-am întors spatele şi-am pornit spre motel ţinându-ne partenerele de mijloc. Pelaghia mă strânse ceva mai tare ca de obicei, de parcă s-ar fi temut să nu fug de lângă dânsa. Sânul ei în palma mea îmi dădea un sentiment incredibil de putere, iar oasele parcă s-ar fi umplut cu lumină. Cât despre sânge, nici nu merită să mai pomenesc.

În urma noastră, idiotul striga ascuţit :

— Dar eu unde merg ?... Eu unde meeerg ? !...Unde meeerg !?!...

Pelagheia mi-a oferit buzele, dar eu am sărutat-o pe lobul urechii şi pe ceafă. Mă privea cu multă, foarte multă dragoste muierească, fremătând în aşteptarea unei îmbrăţişări care nu întârzie să apară.

Şi poate că nu mi-aş fi amintit de el dacă în aceeaşi seară, voind să mă retrag cu Pelagheia, într-un loc mai izolat, nu l-aş fi văzut îngenunchind dinaintea unui copil de vreo treisprezece ani, cu o faţă de înger, oarecum aiuirit în ingenuitatea sa, căruia îi şoptea plin de fervoare :

Roagă-te pentru mine, spunea. Roagă-te pentru păcatele mele !

O r a t o r u l

La şapte fără două minute, un bărbat intră în camera rotundă de la primul etaj al celei mai impozante clădiri din oraş, îşi dezbrăcă pardesiul agăţându-l în cuier, făcu o însemnare în singurul dosar existent pe o măsuţă de la intrare, se aşeză la birou, trase sertarul de unde luă un pistol şi se împuşcă în tâmplă.

Pe trepte se auziră paşi, apoi zgomotul unei chei răsucite în broască. Uşa se deschise şi în cameră intră un bărbat cu geantă diplomat în mâna stângă. Făcu însemnarea de rigoare într-o condică legată cu aţă, se aşeză la birou, deschizându-şi dinainte un dosar verde, trase sertarul, scoase pistolul şi se împuşcă în tâmplă.

In hol se închise o uşă şi se deschiseră alte trei. Cel care intră era îmbrăcat în pardesiu alb, pălărie de fetru şi pantofi cu talpă flexibilă. Urcă două trepte, sări alte cinci înapoi, mai urcă şapte trepte, sări alte nouă înapoi şi în cele din urmă se împuşcă în tâmplă.

Jos se auzi soneria. Un bărbat cu mustaţă şi barbişon intră în hol, unde fu întâmpinat de un pitic negru cu o plecăciune adâncă, repetă toate gesturile predecesorilor săi şi se împuşcă în tâmplă.

Cinci minute mai târziu, acelaşi bărbat sau poate altul, abia schiţă un gest de salut la plecăciunea piticului negru, se furişă pe scări repede şi neauzit, nu închise uşa, nu deschise nimic în general şi singurul zgomot pe care îl produse fu o împuşcătură.

Peste două ore, o maşină neagră şi lungă opri în faţa intrării principale. Un bărbat cu nimb rozaliu în jurul capului intră în hol, ignorând cu desăvârşire piticul negru, care dispăruse complet sub covor în prea umila-i plecăciune, trecu direct prin zid, fără să urce nici o treaptă şi pătrunse grav în camera circulară. Văzu cele douăsprezece cadavre dinaintea celor douăsprezece birouri, fiecare aplecat cu deosebit zel asupra câte unui dosar verde şi se aşeză exact în punctul culminant care închidea cercul vicios al sinucigaşilor.

— Doamnelor şi domnilor, toată lumea este prezentă ? începu el. Putem începe, deci... Se abţine careva ?... Este cineva împotrivăăă !... strigă el. Atunci să purcedem la drum, continuă oratorul. Problema numărul unu pe ordinea de zi este Credinţa şi numai Credinţa.

Se opri să-şi tragă sufletul, privi sever în stânga şi în dreapta, îşi drese glasul tuşind şi râgâind de câteva ori, apoi intonă arpegiul :

— Do, mi, sol, doo... do, mi.

Când piticul negru aduse gustările pe o tavă cu sculpturi în relief, rămase uluit în prag. Se frecă la ochi de mai multe ori, recurse chiar şi la serviciile unui ac extras din reverul hainei pentru a se convinge că nu deliriază, dar în cele din urmă trebui să accepte ca fiind reală imaginea unui cadavru multiplicat în douăsprezece exemplare, toate prosternate dinaintea unui om ţintuit pe cruce. Afară se însera şi o picătură de sânge se prelingea pe trupul celui răstignit.

Visul discipolului

Toate acestea mi s-au arătat în felul precum urmează :

Parcă într-adevâr eu eram acela care, în al patrulea an al căutării de sine, suferit-am gravă tulburare a minţii, încât căzut-am ca trăsnit din locul unde mă aflasem bine sănătos puţin înainte. Şi parcă de aici încolo nu mai eram eu, ci altul, oricare altul, fiindcă iată cum s-a deşirat năpasta :

Am văzut faţa omului aceluia şi chipul lui arăta precum chipul idioţilor din născare şi toate mădularele lui se damblagiseră într-un mod spăimântător parcă, fiindcă oricum le-ai fi mişcat, aşa rămâneau, fie le răsuceai, fie le încolăceai, nu dădeau vreun semn cum că ar vrea să revină la poziţia iniţială din proprie voinţă. Ochii săi ba clipeau, ba se închideau; ai fi zis că după smuciturile capului, dar nu era aşa şi nu era nici altfel ; numai Domnul ştie cum era. De-ar fi fost ei oricum, se păstra însă aceeaşi expresie tembelă, completamente tembelă, încât ai fi jurat că niciodată înainte n-a pâlpâit lumina înţelegerii în dosul lor.

Într-acestea, după oarecare tevatură, omul fu internat la ospiciu, secţia „furioşilor“, nu pentru că era periculos din cale afară, ci întrucât nu ştiau de care parte să apuce problema. Şi atât de ciudat se arătă a fi cazul, că până şi mişcările pleoapelor nu răspundeau vreunei necestăţi oarecare, ca şi cum mecanismul care le producea se defectase iremediabil. Rămânea nemişcat oriunde şi oricum l-ai fi lăsat, chiar şi spânzurat de picioare, fără a lăsa impresia că l-ar incomoda ceva nici după câteva ore sau zile de chin. Nu reacţiona la nici un stimul exterior din categoria celor care nu-1 atingeau fizic, şi mă refer la gesturi de orice fel sau cuvinte pe indiferent ce ton, fie şi ţipete în urechi, după cum nu reacţiona nici la o parte din stimulii care-i produceau vătămare trupească, şi mă refer la înţepături, ciupituri, ba chiar şocuri electrice, dacă nu depăşeau o anume intensitate; în caz contrar, un geamăt nefiresc, ce-ţi trezea un sentiment complex de compasiune, teamă şi oroare, era semnul că s-a depăşit limita.

Cât priveşte alimentaţia, putea sta zile în şir, ba chiar săptămâni fără să se atingă de mâncare, nici de apă, încât desigur că era un mister cum de supravieţuia. Dacă n-ar fi fost ridicarea constantă a abdomenului, s-ar fi putut crede că este, în fapt, o mumie, deşi uneori părea să fi renunţat chiar şi la această funcţie atât de vitală.

Pe cât i-a fost cu putinţă minţii mele să străpungă aparenţele, cam aceasta este descrierea cazului, fiindcă povestea propriu-zisă nu are firul lung.

Poate săfi trecut vreo jumătate de an de la sosirea sa când a dispărut primul nebun. Nu se ştie cum, fiindcă uşa de la intrare în secţie era tot timpul încuiată, exceptând, firește, intrarea sau ieşirea personalului medical ori, mai rar, a vizitatorilor, iar ferestrele, după cum se ştie, sunt prevăzute cu gratii zdravene. Apoi, la vreun an, a dispărut al doilea nebun, apoi al treilea, şi tot aşa, până la şase, în acelaşi mod uluitor, nici pe uşă, nici pe fereastră. Când s-au împlinit şapte ani de la internarea sa, a dispărut el însuşi, într-o zi de vineri pe înserat de dinaintea unei ferestre de-schise pe unde privea vastitatea nesfârşită a cerului înnourat şi ploaia care miluia năvalnic pământul.

„Curios“, zise cel ce se nimerise a fi în spatele lui atunci, „curios că peste tot turna cu găleata, o vreme chiar şi peste copilul apărut de după un dâmb, undeva în depărtare, creând un sentiment de

disperare năpraznică, până când cerul s-a deschis deasupra lui şi o splendidă lumină s-a revărsat spre el, răpindu-l privirii.“

Iertarea lui Irofte

Mă numesc Irofte, domn cu multe pofte. Odată, într-o cîrciumă de joasă frecvenţă, am băut de-a vinarsuri, pînă mi-am pierdut încălţările sau poate mi s-or fi aprins călcîiele după vreo *vahină*, cine mai ştie, că multe buclucuri se mai petrec cînd eşti în marşuri bahice. Am întrebat de unul, de altul, iar în cele din urmă mi s-a spus că le luase unul zis Ştangă, care locuia nu departe de cîrciumioară. Mi-am recuperat pampucii, dar fie că omul mă simpatiză, aşa, dintr-o dată, fie că vreunul din amicii lui, sosiţi între timp, mă cunoştea de pe alte meleaguri, de am fost invitat să servesc un pahar de vin şi acceptînd cu mare tragere de inimă, îndată s-au scobit prin buzunare după ţechini.

De atîta osteneală, am adormit acolo unde mă aflam, în iarbă pe marginea drumului, la bună vedere. Cînd m-am trezit, amicii lui Ştangă îmi retezau cu foarfecele cîteva laţe rebele şi-mi aşezau pe faţă o mască de carton, aevea unor ochelari, legată la spate cu elastic. Trebuia să speriem pe cineva, parcă, şi să-i *halimosim* ceva, mi s-a părut a înţelege. Nu mă puteam împotrivi planului fiindcă eram tare mahmur, iar ei să tot fi fost vreo şase-şapte, chiar dacă trei se vădeau a fi doar nişte copii între opt şi unşpe ani. Cum puteam eu să sperii pe cineva, chiar mai slab şi mai jigărit decît cel numit Ştangă (poreclă dată, vezi bine, în batjocoră !), mi-am dat cu presupusul pe drum şi motivul este mai mult decît hilar, este de-a dreptul şi periculos de neaşteptat, anume faptul că eram cel mai urît dintre toţi, nu numai dintre toţi cei pe care-i văzuseră în carne şi oase, ci şi dintre cei văzuţi prin filme sau aiurea, în altă parte. Dar atunci de ce mi se mai pusese masca aceea ridicolă ?, mă întreb acum, fiindcă la acea vreme cine ştie pe unde îmi umblau minţile.

Pe drum aveam chiar entuziasm, dacă făceam fel de fel de piruiete sprinţare. Şi se dovedi că maimuţăreala mea era doar praf de adormit vigilenţa, fiindcă odată ajunşi la destinaţie, cum-necum, mi-am luat zborul. „Ai să mi-o plăteşti scump, Irofte !", m-a ameninţat şeful bandei, zis Ştangă, sesizînd cum dau bir cu fugiţii. Pînă atunci mai crezusem că e doar o farsă nevinovată, însă tonul ameninţării m-a convins de contrariul.

M-au urmărit toată noaptea şi toată ziua şi săptămîna următoare şi întregul an, cu o tenacitate exasperantă, încît îmi vine să cred că asmuţiseră toată lumea asupra mea. Erau foarte vicleni, erau diabolic de vicleni şi perfizi. Mi-au întins nenumărate capcane, care de care mai şirete, deşi unele dintre ele, probabil intenţionat, erau destul de naive, ca şi cum ar fi vrut să mă testeze sub toate aspectele.

De unele curse m-a scăpat norocul, de altele nevinovăţia mea, poate, însă în cele mai multe am căzut şi amarnic am suferit de pe urma prostiei mele. Presupun că nu avuseseră de gînd să mă distrugă fizic întru totul, în orice caz, am ajuns de multe ori la spital cu oase şi coaste rupte, ba şi la nebuni m-am internat o dată, din disperare de cauză că nu ştiam ce să mai fac. S-au folosit chiar şi de singura fată pe care am iubit-o pînă la pierderea oricărei mîndrii bărbăteşti (care nu ştia ce pretexte să mai inventeze ca să nu se mărite cu mine, spunîndu-mi ba că îmi miroase gura, ba că am s-o bat după nuntă, ba să-i cumpăr trăsură cu cai albi şi alte aiureli romanţioase). Mi-am dat seama că e unealta lor cînd mi-a zis că nu se mărită cu mine fiindcă sînt urît şi dacă aceasta ar fi constituit realmente o piedică în unirea tuturor cuplurilor, ar însemna că mai mult de jumătate din bărbaţii lumii ar trebui să emigreze pe o altă planetă !

În sfîrşit, nu e locul să descriu aici toate tribulaţiile acestor urmăriri, care vor fi avut şi momente de respiro, pentru a-mi adormi vigilenţa sau poate doar pentru a mă feri de vreun rapt psihic, căci vorba proverbului : Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului (sau nebunia lui), ci îndreptarea sa.

Urmăririle au durat pînă cînd cel mai mic dintre copiii fostei bande devenise om cu familie la casa lui şi se rotunjise binişor, lăsînd, vai !, falsa impresie că este cea mai inofensivă dintre tîrîtoarele acestei lumi, şi asemănarea cu băieţii veseli ai Odioşilor nu este deloc întîmplătoare, fiindcă după aceleaşi criterii se racolau şi aceia.

M-a prins într-o biserică şi iată cum :

Obosit de atîta hărţuială, am mers la un preot să mă confesez.I-am spus că sînt urmărit tenace,îndelung şi exasperant de o ceată de bandiţi vicleni,perfizi, diabolici chiar şi i-am descris cîteva din infamiile lor, pe scurt, subliniind faptul că nu mă ştiam vinovat cu nimic sau cel puţin nu atît de grav ca să merit o asemeneapersecuţie.

„CE bandiţi, CARE bandiţi , CUM bandiţi ?!… se arătă mirat preotul din cale afară de tare." Şi DE CE eşti nevinovat…CUM nevinovat ?!…

Urmă o pauză,apoi izbucni : „Nu există nevinovaţi,ci numai nevinovăţie ! Toţi suntem vinovaţi, altfel n-am fi fost trimişi aici în această Vale a Plîngerii…"

„Pentru ce ? „ întrebă altul în locul meu.

"Ca să ne spălăm păcatele,păcătoşilor !"

Ce i-o fi venit preotului să-mi turuie asemenea eresuri,n-am stat să judec, întrucît nu aveam vreme.

"Uite unul dintre duşmanii mei,acolo,se roagă !", am spus, rupînd-o la fugă, în speranţa că nu mă văzuse.Zadarnic,fiindcă deodată, răsărind ca din pămînt,m-au înconjurat toţi cei şapte duşmani de odinioară şi-mi venea să-mi smulg părul din cap de ciudă că mă prinseseră iar în cursă, dacă în acel moment n-ar fi strigat preotul la ei :

„Ierta-ţi-l,oameni buni ! …Nu vedeţi că a venit în lăcaşul Domnului tocmai pentru împăcare?"

„ L-am iertat de mult, părinte," spuse cel ce părea a fi Ştangă,"dar mai avem o vorbă între noi."

„Pentru aceasta aţi vrut să-l speriaţi pe aproapele vostru ?" întrebă preotul arătînd către o farfurioară pe care se afla o pîine enormă, tăiată felii şi un pumn de sare grunjoasă."Da",răspunse şeful,care în mod evident se spovedise înainteamea,altminteri de unde să fi ştiut preotul socoteala noastră ?

„Vă ajunge la toţi ?" mai întrebă omul bisericii .

"Se înţelege de la sine ,"spuse vestitul şef al fostei bande de temut pentru unii.

Fără să mai aştept rugăminţi speciale,m-am pus pe înfulecat pîine cu sare şi îndată am halimosit mai mult de jumătate,bînd şi vreo trei pahare cu vin roşu, apărut cine ştie de unde şi cînd.Nu m-a ocărît nimeni pentru lăcomia mea, deşi îmbrîncisem pe unul dintre ei cînd scăpase o bucată de pîine pe jos, şi culmea culmilor ! chiar mă priveau cu vădită afecţiune, întrucîtva amuzaţi de nerăbdarea

mea ! Ei abia se atingeau de bucate, de parcă ar fi fost la împărtăşanie,îndemnîndu-mă stăruitor pe mine să iau cît îmi pofteşte inima.

La sfîrşitul mesei, fiecare dintre ei mă strînse în braţe cu atîta dragoste frăţească, încît mi-au dat lacrimile, astfel că doar cu greu am înţeles ultimile cuvinte,din cauza emoţiei :

„Irofte,altul mai înţelept ca mine a spus că nimeni nu-ţi este duşman, nimeni nu-ţi este prieten, ci doar Învăţător !…Dragostea noastră te-a convins, cred, că noi te-am iertat ÎNTR-ADEVĂR, de multă vreme, dar acum a mai rămas ceea ce este cel mai greu,poate… anume ca *tu însuţi să te ierţi pe tine însuţi şi să te iubeşti exact aşa cum eşti acum* !... Mă înţelegi, prietene ? ! ”

Îl înţelegeam parţial, şi pe zi ce trece înţeleg tot mai mult cît de adînc grăia, doar că asta nu-i o realizare de azi pe mîine.Ci îmi pare cu regret să spun că nici după douăzeci de ani nu-i urmez încă sfatul pentru că mi-e foarte greu să mă iert pe mine din tot sufletul pentru cît de nemernic am fost în alte vremuri !

M â i n i l e

Părea că tatăl meu ajunsese filantrop, deşi nu ştiu de ce faţă de mine se plângea mereu că n-are bani. A făcut-o de atâtea ori, încât m-a convins că într-adevăr n-are bani şi-am fost foarte mirat când am luat cunoştinţă de contrariul.

Într-o seară mă rătăcisem printr-un cartier mărginaş al oraşului, de altfel fără să realizez acest lucru decât mult mai târziu. O lumină palidă aţipea de-a lungul străzii, pe unde nu circula nici o maşină, nu pentru că acestea n-ar fi existat, ci întrucât strada era probabil prea insignifiantă ca să treacă pe ea vreun automobil.

In dreptul unui magazin, aşezată direct pe trotuar, se afla o cratiţă foarte mare, plină cu mâncare. Proporţional vorbind, partea cea mai abundentă a acesteia o alcătuia carnea de pui, foarte apetisantă la vedere, iar mazărea şi sosul ocupau doar un sfert din vas. În jurul oalei se adunaseră deja trei indivizi, dar puţin mai târziu au mai apărut alţi zece sau doisprezece. Sărăcăcios îmbrăcaţi, aceştia nu dezvăluiau nimic din spectacolul dezolant şi dezgustător al cerşetoriei. Aveau figuri cu totul pitoreşti, asemănîndu-se cu o trupă de actori aflată la ananghie.

O femeie, singura de altfel, spuse pe un ton evident laudativ, că domnul Hrip — tatăl meu — îţi dă trei linguri de mazăre şi restul carne, nu cum fac alţii. Cineva întrebădacă **a** fost dusă porţia familiei sus-numitului domn, şi un moment am fost nedumerit de această întrebare.*La* ce bun să faci porţie tocmai familiei care a iniţiat această operă de caritate ?... apoi mi-am zis că respectiva porţie trebuie să fie destinată vreunui membru al acestei familii, paria şi el, dacă nu cumva era cerută doar pentru a i se vedea calitatea. (Că acel membru „paria“ eram tocmai eu, firește, nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte.) O clipă m-am temut să nu mă recunoască, dar m-am liniştit întrucâtva, cerşetorii fiind prea absorbiţi de mâncarea lor, ca să mai acorde atenţie altcuiva. Singurul fapt ce le-ar fi putut stârni mirarea nu era căruţul meu de infirm, ci acela de a nu mă fi alăturat ospăţului lor.

Treptat-treptat, conţinutul cratiţei s-a redus simţitor şi, ajuns la jumătate, a dat la iveală ceva înfiorător. Era o mână de bărbat — mâna dreaptă — retezată de la cot, cu degete lungi şi subţiri, foarte albă şi extrem de distinsă. Uimitor găsesc faptul că n-avea nici cea mai mică urmă de sos pe ea, cum te-ai fi aşteptat, ci pur şi simplu strălucea de curăţenie. La vederea ei m-a cuprins scârba, dar mai ales o panică îngrozitoare, căci mi-au trecut prin minte tot felul de presupuneri cu privire la cine ştie ce crimă oribilă şi a neîndoielnicului ei făptaş, ba chiar mă vedeam recunoscut şi supus la tot felul de suplicii insuportabile pentru stoarcerea unor informaţii, cu atât mai cumplite cu cât n-aveam speranţa să creadă cineva în nevinovăţia mea. Cerşetorii, în schimb, au reacţionat într-un mod absolut neaşteptat mie ! Aruncând priviri iscoditoare în jur (undeva, în josul străzii, îşi făcea apariţia un grup de oameni, printre care mi s-a părut că zăresc şi un poliţai), doi dintre ei luară mâna aceea, ca şi cum n-ar fi putut-o duce unul singur şi fugiră spre un gang din imediata apropiere.

Din grabă sau din cine ştie ce alt motiv, o scăpară de mai multe ori şi la fel se întâmplă şi cu cratiţa, din care căzură câteva bucăţi de carne, pe care se grăbiră să le strângă până la ultima. Goana lor avea ceva trucat şi grotesc, simulând o spaimă pe care ei n-o simţeau, însă voiau s-o transmită integral spectatorului, ceea ce au şi reuşit în ce mă priveşte. Apoi dispărură cu toţii în gang, inclusiv cei ce făcuseră cerc în jurul cratiţei spre a nu fi văzută de vreun intrus.

Voind parcă să mă conving că un asemenea intrus nu ne privea într-adevăr de la una din ferestrele imobilului din apropiere, am acţionat maneta specială a căruţului, ce-mi permitea să-l folosesc şi ca pat şi m-am lăsat pe spate. Dintr-un balcon de la etajul trei, o băbuţă se uita cu mult interes spre mine, însă slaba luminozitate a înserării nu cred să-i fi permis o observaţie prea clară asupra celor petrecute.

„A cui eşti tu, micuţule ?“ întrebă ea cu un glas ascuţit, apelativ care m-a înfuriat peste poate.

E drept că n-aveam mai mult de paisprezece ani şi că natura fusese cam vitregă cu trupul meu, dar de aici şi până la „micuţ“ era o distanţă pe care numai răutatea şi prostia ei o puteau neglija.

„Vai, ce copil prost crescut !“ spuse ea drept răspuns la strâmbătura mea şi tocmai mă pregăteam să n-o las fără replică, dacă în acel moment nu mi-ar fi reţinut atenţia doi cerşetori care se îndreptau hotărâţi spre mine.

„Uite, îl vezi ? Ăsta e !“, spuse unul dintre ei când ajunseră în dreptul meu, scuipându-mi dispreţuitor mâna sprijinită pe bara metalică a căruţului. Gestul mă umili, ba mai mult, mă ului de-a

binelea, dar n-am avut vreme să mă lămuresc asupra cauzelor ce-l produseseră, fiindcă alţi doi cerşetori s-au oprit lângă mine.

„Uite, îl vezi ? Ăsta e !“ spuse un altul, scuipând la rândul său cu dispreţ în palma mea.

Ieşeau câte doi, cel mult trei, iar primul care ajungea lângă mine îi aştepta nepăsător pe ceilalţi şi repeta atât propoziţia, cât şi gestul celor dinaintea lui.

Ultima pereche nu fusese printre cei ce mâncaseră din cratiţă. Un bărbat îmbrăcat în pardesiu alb, uşor mototolit, totuşi curat, despre care cu greu ai fi putut crede că aparţine acelei tagme decăzute, poate datorită ochelarilor ce-i dădeau un vag aer intelectual; în schimb barba nerasă de mai multe zile îl făceau cam suspect, îngreunând implicit clasificarea lui.

Însoţitorul acestuia avea picioarele retezate puţin mai jos de gambe, protejate cu un fel de ciorapi din piele special confecţionaţi şi se târa în genunchi la un pas în urmă. Când primul ajunse lângă mine, îşi scoase ochelarii şi-i şterse îndelung cu batista, în vreme ce ochii lui de miop păreau să mă caute prin toate colţurile lumii, numai acolo unde eram neputându-se fixa, ceea ce-mi crea o senzaţie foarte bizară. Îşi puse apoi ochelarii pe nas şi luându-mi mâna stângă, îmi privi foarte concentrat podul palmei.

„Vezi ?“ spuse arătându-i-o infirmului. „Linia norocului e prea scurtă, ca şi linia vieţii, de altfel. Citesc în palma lui că va ajunge un mare criminal, deşi nu-i exclus să fie victima unui asasinat sălbatic. Oricum, îmi pare că are tocmai mâna potrivită pentru a fi găsită, cândva, într-o cratiţă cu mâncare.“

Infirmul abia dacă aruncase o privire palmei mele, pufăind apatic dintr-o ţigară ţinută în colţul buzelor.Doar când celălalt termină de vorbit, scutură scrumul şi luându-mi mâna dreaptă, stinse violent ţigara în podul palmei mele.

„Asta-i pentru cealaltă mână“, spuse el rânjind, „...pentru mâna de filantrop !“

După care se îndepărtă cu acelaşi dispreţ suveran ca şi al celorlalţi cerşetori, complet nesimţitor la urletele mele de durere.

B a r d a b a s

Fraţii Eustratie, trei la număr, respectiv Ioan,Pavel şi Simion, l-au omorât pe un vecin de-al lor într-o seară pe când acesta trecea neînarmat prin apropierea casei lor, din pricina unei pietre de hotar sau ceva de felul acesta; în orişice caz, un motiv de vechi disensiuni între familii. Pavel şi Simion au fost condamnaţi la mai mulţi ani de detenţie, în schimb, Ioan, fiind minor, a scăpat.

In puşcărie, spune tata, care mi-a relatat această povestire şi pentru a cărei veridicitate oferă

toate garanţiile, întrucât el însuşi o auzise din gura celui mai mic dintre fraţi, era un om cu numele de Bardabas sau poate chiar Barabas, cam ciudat în felul lui, ce părea să aibă un regim cu totul aparte faţă de ceilalţi deţinuţi.

De pildă, omul acela se lăuda că lui nu-i poate sta nimic în cale, că ar putea părăsi oricând închisoarea, iar dacă n-o face, este numai pentru că vrea să-şi trăiască în linişte restul zilelor, după ispăşirea pedepsei. Şi ca să-şi dovedească spusele, ceru celorlalţi puşcăriaşi (căci în orice puşcărie, explică tata, există destui meseriaşi), să facă o cuşcă de fier atât cât să încapă el singur, s-o închidă cu trei lacăte şi să pună câte santinele vor ei pentru a-l păzi. În două săptămâni cuşca fu construită aşa cum dorise omul şi aşezată chiar în mijlocul puşcăriei, acolo unde putea fi mai lesne observată din toate direcţiile.

Seara fu închis în cuşcă şi-i dădură drept paznici patru soldaţi, câte unul pentru fiecare colţ. Fireşte, cheile nu fuseseră lăsate în grija lor pentru a preîntâmpina orice potlogărie, ci împărţite mai multor deţinuţi din celule diferite. Dimineaţa, aşa precum spusese, Bardabas se afla întins pe iarbă la câţiva paşi de cuşcă, iar cele patru santinele dormeau sprijinite în puşti pe aceleaşi locuri unde fuseseră lăsate cu o seară în urmă.

Tata n-a făcut nici un comentariu referitor la starea de spirit ce trebuie s-o fi avut bieţii deţinuţi văzând cuşca goală, cu lacătele absolut intacte, fie pentru că lui însuşi nu i se spusese nimic în acest sens, fie din pricină că uluirea puşcăriaşilor era de la sine înţeleasă, ci trecu în modul lui sec şi simplu la fraţii Eustratie, ca fiind eroii principali cărora li se datora povestirea.

Aceştia locuiau împreună într-o celulă cu mai mulţi deţinuţi la un loc, astfel încât seara obişnuiau să vorbească de-ale lor, întrebându-se cum or fi ducând-o nevestele, părinţii şi copiii lăsaţi acasă. Intr-atât de des îşi aminteau de ei, încât omul cu numele de Bardabas sau poate chiar Barabas, care-i ascultase vorbind numai şi numai despre acelaşi subiect, le promise că vor putea afla veştile mult dorite dacă-i vor da ascultare.

În puşcărie exista un tânăr amărât şi uitat de lume pe care nu-l vizita nimeni. Avea de ispăşit o pedeapsă lungă, însă tata nu-şi amintea din ce pricină. Bardabas le spuse celor doi fraţi să-i dea o pâine şi raţia de ţigări pe o zi tânărului ca să nu spună nimănui ce se va întâmpla, şi într-o noapte, după ce toată lumea se culcase, trecu mâna de trei ori prin faţa acestuia, adormindu-l, apoi îi ceru să meargă în cutare sat, la casa lui Pavel, acesta fiind nerăbdător să afle cel dintâi veştile.

—Am ajuns, spuse tânărul după o vreme.

—Ce face femeia acum ? întrebă omul.

— Doarme cu fetiţa în camera de la vale, spuse cel adormit.

—Cum se simte ? continuă omul.

—E liniştită, răspunse adormitul.

— Îi dă cineva târcoale de când i-a plecat bărbatul ?

Se păstră un moment de linişte, după care tânărul răspunse afirmativ. În ce mă priveşte, îmi imaginez că tăcerea aceea, oricât ar fi durat în realitate, trebuie să-i fi părut lui Pavel deosebit de lungă şi poate atunci nu ţinea prea mult să afle cele ce-au urmat, ba îmi place să cred că în momentul acela trebuie să fi realizat în adevăratul înţeles al cuvântului ce lucru groaznic se petrece sub ochii lui şi teama să-i fi înăbuşit curiozitatea. Deşi, la urma urmei, acestea sunt pesemne simple presupuneri de romancier cu simţul dramatic excesiv şi gratuit dezvoltat, dacă cel interesat n-a făcut nimic pentru a-şi curma supliciul presupus de mine.

Cel adormit îşi întări afirmaţia numindu-l pe seducător în persoana unui pădurar şi continuă spunând că acesta îi adusese săptămâna trecută un batic nou, dar femeia nu voise să cedeze. Poate din delicateţe pentru ascultător, de aici înainte discuţia luă alt caracter, următoarele întrebări vizând lucruri inofensive, apoi i se puse capăt, căci Simion renunţă la dorinţa de a şti ce se petrece în casa lui, din teamă sau dintr-o înţelepciune populară care te fereşte de nenorocirile unui destin anticipat.

Dacă această istorioară aş fi inventat-o eu, în mod firesc aş fi continuat să-l urmăresc pe omul cu numele de Bardabas sau poate chiar Barabas, străduindu-mă să înmulţesc dovezile puterii lui ieşite din comun, până la sfârşitul lui, ce trebuie să fie măreţ şi nespus de trist în acelaşi timp, fabulaţie

care să-mi satisfacă gustul pentru supranaturalul foarte natural, vreau să spun posibil ca înfăptuire, şi toate acestea poate dintr-o simplă compensaţie pentru nevolnicia cotidiană în care mă bălăcesc. Dar cum n-am inventat-o eu, voi respecta adevărul, deşi mărturisesc că finalul ei este nedorit şi neaşteptat pentru mine, creindu-mi nostalgia unui subiect mare ce mi-a scăpat printre degete.

Cinci ani mai târziu, după ce-au fost eliberaţi pentru buna lor comportare, fraţii Eustratie s-au întors acasă. Amintindu-şi de omul din puşcărie, Pavel şi-a bătut nevasta două luni la rând zi de zi, nefiind deloc convins că ea nu-l înşelase cu pădurarul. Nici după zece ani, Simion nu contenea să se mire de cât de prost fusese frate-su, care-şi băgase femeia în mormânt de atâta bătaie, şi o bătuse cu atât mai vârtos cu cât femeia nega mereu, repetând doar ceea ce el ştia deja dinainte.

— Uite, asta nici eu nu pot să înţeleg, i-am spus tatei la sfârşit.

— E-hei, şi cum ai să înţelegi, răspunse tata cu un zâmbet viclean. Când vei avea femeie, ai să înţelegi, şi încă prea bine, adăugă el. Toate la vremea lor, fiule.

Goli paharul, apoi se ridică şi porni împleticindu-se după colţul casei, în vreme ce mama ne trimitea pe toţi la culcare.

Unele ipoteze neoromantice privind cauzele potopului

Domnul Eu poartă o femeie sub pleoapa stângă.

După cum lesne se poate presupune, aceea nu e singura, fiindcă Domnul Eu mai poartă o femeie la lobul urechii, precum şi în alte porţiuni evanescente ale trupului său vulnerabil, cum ar fi călcâiul şi subţioara stângă.

Femeia de sub pleoapa Domnului Eu se numeşte Zulufina şi are trei sexe. Primul sex se află acolo unde trebuie, iar celelalte două exact în acelaşi loc.

Intacte.

Despre restul femeilor nu se cunoaşte mare lucru, în afara faptului că sunt capabile să nască un număr nedeterminat de progenituri cu tot cu sicrie, ba chiar împreună cu respectivele care mortuare, astfel încât nefericitelor nu le rămâne decât să le însoţească pe ultimul drum pentru îngropăciune.

Zulufina iubeşte mai întâi muzica ţigănească, apoi o mulţime impresionată de actoraşi şi abia la urmă teoria yoghină, dar rareori câte un bărbat în carne şi oase. Acesta trebuie să fie neapărat zbanghiu, dacă nu cumva grec din Andaluzia, călare pe o iapă albă. Zulufina are o mulţime de hopuri, înşă noi urmează a pătrunde curând în Hirania Loka şi nu trebuie să le mai pomenim, astfel că o vom transfigura într-o crinolină de mare. Iubind-o din răsputeri.

Astfel trece Domnul Eu în fiecare seară prin faţa Bibliotecii, a Mitropoliei şi a Sfinxului, dar nimeni nu se miră de ce la apariţia lui începe să plouă mărunt.

G h i l o t i n a

Pentru Anca Violeta Paraschiv, cu nostalgie

Instalată pe strada principală a oraşului, ghilotina avea şapte metri înălţime, pe doi optzeci lăţime, şi era fixată pe un postament în forma arcului de boltă pentru a face cât mai lesnicioasă trecerea dintr-o parte în alta a străzii, iar la mijloc, între pilonii de susţinere, un şănţuleţ transversal de ordinul micronilor, indica locul de cădere a lamei. Sub postament, o aparatură electronică extrem de complicată semnala pe un ecran părţile anatomice existente în raza cuţitului pentru a se evita pericolul unor maltratări corporale deloc de dorit, scopul ei fiind, desigur, doar acela de a reteza capul minusculelor vietăţi.

La o anumită oră din zi, furnicile se adunau la capătul dinspre răsărit al străzii şi porneau în rând câte una, într-un şir foarte ordonat, spre ghilotină, nu înainte de-a li se fi dat startul cu o goarnă. La acea oră, trotuarele, balcoanele şi acoperişurile blocurilor din jur erau arhipline, majoritatea

ocupandu-şi locul cu mult înainte de începerea spectacolului, ba exista şi o cameră de televiziune cu circuit închis pentru ologii şi suferinzii care nu se puteau mişca sub nici o formă din pat, fiindcă altminteri nimeni nu şi-ar fi permis să lipsească de la locul cu pricina, chiar dacă mai târziu se putea întâmpla ca mulţi dintre ei să nu se mai întoarcă vii acasă.

După goarnă urma un răpăit de tobe într-un ritm bine stabilit, secondat de aplauzele şi ţurarele frenetice ale mulţimii, care striga fel de fel de lozinci încurajatoare, ori se prindea de mâini şi se legăna în ritmul imnului naţional sau al altor cântece patriotice.

Când prima furnică se apropia de eşafod, lumea se potolea brusc şi toţi urmăreau ascensiunea cu respiraţiile înăbuşite. La fix un minut şi treizeci de secunde înainte ca furnica să atingă şănţuleţul transversal, se declanşa mecanismul de coborâre a lamei. Trebuie precizat, pentru gloria celui care construise asemenea minunăţie, că melodiile ce însoţeau coborârea lamei erau foarte variate.

De la murmurul liniştitor al râurilor, până la vuietul uraganelor,savant întreţinute de dangătul clopotelor tubulare, totul trăda o bogăţie stilistică şi melodică greu de imaginat. Mai târziu, secvenţa aceasta era redată cu încetinitorul pe toate canalele televiziunii, cu care ocazie se dezvăluiau o serie de date, cum ar fi vârsta, greutatea şi sexul victimelor, iar pentru cei interesaţi de complicaţii tehnice, exista un post-scriptum cuprins numai din formule chimico-matematice.

Momentul decapitării era marcat printr-o bubuitură formidabilă de tobă, clipă în care plămânii se eliberau printr-un unanim şi cvasisălbatic strigăt de victorie. Atunci se petrecea un lucru uluitor. Trupul furnicilor creştea enorm, până la dimensiunile unui cal sau ale unei girafe, în vreme ce oamenii se micşorau treptat-treptat, ajungând cam de mărimea unor gândaci. Din gâtul furnicilor decapitate ţâşnea un lichid verzui ce împroşca lumea; mulţi dintre ei îl sorbeau cu lăcomie şi urlau ori dansau de bucurie.

La următoarele decapitări, dacă acestea mai aveau loc, intensitatea emoţională se diversifica în reacţiidintre cele mai paradoxale. Unii cedau crizelor de nervi şi plângeau isteric, iar alţii se îmbătau zdravăn, practicând fără nici o jenă amorul în aer liber, puţini fiind aceia care încercau să păstreze o atitudine cât de cât gravă şi demnă. Exista obiceiul, devenit tradiţional, ca la un anumit număr de decapitări, spre exemplu o mie, să se organizeze parade militare, se ţineau cuvântări publice ori se oficiau slujbe religioase.

După decapitare, furnicile astfel înjumătăţite, luau drumuri diferite. Capetele erau închise şi înmatriculate în capsule de polietilenă transparentă, apoi înmagazinate în nişele speciale ale unui imobil cu treizeci şi două de etaje, computerizat în întregime. Trupurile se ardeau în crematoriul din centrul oraşului şi nimeni nu cunoştea o privelişte mai frumoasă decât fumul acela negru şi compact ieşind melancolic din toate cele douăzeci şi patru de hornuri, ca nişte furnale elegant înălţate spre cer, crematoriul o cărui denumire era tocmai Înălţarea la Cer. De altfel, fumul constituia leit-motivul tuturor emisiunilor televizate, împreună cu ghilotina ca fundal, plus sugestia sonoră produsă de coborârea lamei, care în zilele faste devenea un şlagăr foarte îndrăgit de tineri.

Cum nimeni nu ştia precis după ce reguli se conducea ghilotina, ea putea decapita de mai multe ori pe zi, o dată pe săptămână, existând şi perioade când nu funcţiona luni în şir. Aceste perioade erau considerate nefaste, mult mai nefaste decât seceta ori cutremurele, fiindcă în cursul lor se petreceau lucruri cu totul ciudate. Femeile deveneau sterile şi se uscau pe nesimţite, bărbaţii nu se mai îmbătau oricât ar fi băut, iar bătrânilor le ardea de însurătoare şi nu mai dormeau în paturile lor, ci prin crengile copacilor de lângă ferestrele iubitelor. Istoria a înregistrat multe asemenea stagnări — unele depăşind zeci de ani — astfel că mulţi dintre cei care luau parte la una dintre ele, preferau să se spânzure ori să-şi facă harakiri decât să mai repete experienţa acelui coşmar.

În timp ce ne trezim

În timp ce mă trezesc, visez agonia dorinţei şi simt gustul amar al singurătăţii ! Văd multe păsări zburătăcind cu aripile frînte sau tăiate în forma pătrată a nevolniciei...În timp ce mă trezesc, merg împiedicat, ba chiar tîrîş înspre culoarea care eşti Tu şi nu-mi amintesc ultima dată cînd am simţit bucuria de a trăi, dar îmi amintesc totuşi o seară cînd am fost fericit fără motiv preţ de şaizeci de secunde sau poate doar patruzeci de secunde

sau nici măcar atît !

În timp ce te trezeşti, ceilalţi se preumblă pe coridoarele speranţelor tale ca nişte fantome, despre care doar tu crezi că sînt oameni vii ! Nici eu care sînt martorul deznădejdiilor tale, a înfrîngerilor, a supărărilor şi eşecurilor tale, nu cred că eşti mai vie decît mine, care mă prefac că te ascult cu înţelegere şi compasiune, dar în fapt sînt preocupat doar de meschina-mi importanţă de sine şi mă aştept ca tu să mă încurajezi, să mă lauzi mai mereu, să mă strîngi în braţe cînd sufăr sau plîng de disperare, şi toate acestea uitînd că şi tu doreşti de la mine exact aceleaşi gesturi, pe care pînă la urmă ni le dăruim unul altuia mai mult sau mai puţin de complezenţă !

În timp ce ne trezim, visăm că ne iubim, că ne luptăm cu întunericul dinafară, care este doar o proiecţie interioară, că ne plictisim şi iar ne plictisim, pînă ne bem minţile cu diverse lichide care de care mai otrăvite...Visăm indiferenţa sau nesimţirea pe care o simţim cînd trecem pe lîngă cîinii bătuţi ai străzii, pe lîngă oamenii săraci, pe lîngă femeile abuzate sau supra-împovărate de tot felul de îndatoriri familiale care parcă nu se mai termină de terminat !...Visăm întortochierile nenumăratelor dorinţe care se bat cap în cap, pentru că am vrea una sau cealaltă, ba n-am mai vrea nimic din ceea ce ne face dependenţi de alţii...Visăm iluzia de a fi importanţi, încît ceilalţi ni se par ca nişte fantome care se preumblă pe coridoarele speranţelor noastre de mai bine, de împlinire şi bucurie, ca şi cum ei ar fi datori să ne mulţumească zilnic, făcîndu-ne toate mofturile, să ne elogieze zilnic sau chiar de mai multe ori pe zi, ceea ce nouă ne va întări şi mai mult importanţa de sine, pînă la alienarea completă a bolnavilor de alţhaimer !

Şi e atîta dezolare în visul celor mai mulţi dintre noi, încît copacii n-au frunze, frunzele n-au culoare, florilor n-au miros, femeile şi-au amanetat sînii pentru banii de pîine, iar bărbaţii îşi risipesc sămînţa aproape zilnic - cei mai tineri, ori săptămînal - cei mai mai vîrstnici, de fiecare dată cînd privesc Cerul sau de fiecare dată cînd vor să urce o treaptă spre Cer !

Nu e nimeni vinovat de goliciunea sufletului tău, în afară de tine, şi tu o ştii sau ar trebui să o ştii prea bine, dar cu toate astea astea încă mai aştepţi să pogoare o minune în viaţa ta pentru a fi fericit(ă) cum n-ai mai fost niciodată !

Şi în timp ce mă visez plin de jale, tu îmi iei chipul între mîini; blînd, dar ferm îmi ţii capul între mîini, ci privindu-mă direct în ochi cu ÎNCREDERE, cu toată IUBIREA pe care mi-ar place să o simţi pentru mine mai ales în vremurile de răstrişte, îmi spui cu o totală CONVINGERE aceste cuvinte pe care fiecare dintre noi le visează încă din pruncie :

„ Ascultă la mine, fiinţă omenească, copil al lui Dumnezeu !... te iubesc cu toate amărăciunile şi neîmplinirile tale, te iubesc cu toată tristeţea şi dezolarea ta, te iubesc cu toată otrava pe care o înghiţi din pricina nesăbuinţelor tale, pentru că tu eşti o picătură de nectar care nu poate fi anihilată nici dacă te-ar acoperi un ocean de mîhnire, pentru că acea picătură de nectar este singura nepieritoare, singura REALĂ, singura ETERNĂ, iar mîhnirile, tristeţile şi amărăciunile tale vin şi trec ca norii pe cer, chiar dacă s-ar putea să dureze zile, săptămîni, luni sau chiar vieţi întregi pînă cînd vei simţi savoarea indescripitiblă a Nectarului Divin nepieritor !... Te-am iubit încă dinainte de a fi cel de acum şi te voi iubi mult timp după ce nu vei mai fi în această lume, auzi tu cuvintele mele ?! ”

În timp ce ne trezim, vedem sau auzim că unii sau altele chiar trăiesc ceea ce noi ne-am fi dorit să simţim mai mereu, unele fantome parcă s-au materializat şi sînt mai vii decît noi, sînt mai bucuroase, ba chiar mai fericite decît noi ! Şi în timp ce noi ne visăm la ospăţul unui spart de tîrg, în care pînă şi firimiturile rămase parcă n-au nici un gust, ei sau ele simt deseori, dacă nu cumva mai mereu, comuniunea cu Sursa tuturor bucuriilor, a tuturor împlinirilor sufleteşti, a tuturor fericirilor... iar noi, mulţi dintre noi ne dăm cu pumnii în cap sau ne autoflagelăm pînă la des-fiinţare de ciudă că ei au şi noi n-avem nimic sau aproape nimic din comorile lor !...

Dormind în tot acest timp, însă avînd impresia că noi sîntem pe cale să ne trezim curînd !

Şi în timp ce unii - poate chiar majoritatea dintre noi oamenii acestei planete albastre - se visează dormind, cu aripăile frînte ca nişte păsări zburătăcind peste deşertul din inimile noastre adormite, alţii sau altele trăiesc viu frumuseţea şi bucuria de a A FI , de a CUNOAŞTE şi de a IUBI ...

GLORIA PROPRIEI MĂREŢII !

Educaţie platonică

sau despre morala neînfrânată a pofticioşilor

Era odată o maşină. Se presupune că maşina aceasta stătea să cadă. Fireşte, nu este singura presupunere, dar să lăsăm deocamdată variantele speculative. Era odată o maşină din care se vedeau numai roţile. Nu vreau să spun că roţile erau mai mari ca maşina, ferească sfântul, căci aş fi suspectat de grandilocvenţă, cel puţin.

Probabil pentru că prin apropiere exista o pantă sau probabil pentru că se presimţea o prăpastie, vor fi părut roţile atât de mari. Şi vor fi părut mari, întrucât în faţa primejdiei interesează doar modalitatea nemijlocită de apărare, aşa cum în faţa înecului importante sunt mâinile, nu amintirea profesorului de nataţie sau prezumţia viitoarelor suferinţe, chiar dacă fără acestea mâinile nu vor fi ştiind să acţioneze.

De fapt, propoziţia completă ar trebui să sune altfel. Era odată o maşină şi maşina era atât de mare, încât roţile păreau mai mari ca ea. Cu asta n-am spus tot, fiindcă roţile acelea aveau nişte pene de lemn. Ele se aflau nu numai în faţa, ci şi în spatele lor. Nu exista câte o singură pană, cum s-ar putea crede în mod empiric, ci multe, şi când spun multe, trebuie să se înţeleagă foarte multe. În ce măsură mulţimea lor dovedea, în fapt, inutilitatea acestora, este o chestiune care merită un paragraf special,însă nu intră în preocupările mele deocamdată.

Îmi pare suficient să spun că atât de multe pene avea maşina, încât vreo câteva se găseau prin buzunarul şoferului, ba chiar şi printre dinţii lui, ca şi cum ar fi vrut să se asigure împotriva oricărui risc, până şi a posibilităţii de a zbura. După cum se vede, din această poveste nu se înţelege nimic, şi nu se înţelege pentru că n-am spus esenţialul.

Roţile erau atât de mari, încât umpleau tot pământul, iar penele, din nefericire, nu acopereau nici

pe departe întreaga mea subtilitate.

Muzeul nostru

— Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit în muzeul nostru ! După ştiinţa noastră este cel mai mare muzeu din ţară, deşi cel mai puţin cunoscut. Sunt mulţi cei care vor să-1 viziteze. I-aş putea numi iniţiaţi, dar aş da o imagine falsă asupra realităţii. Mai conform adevărului ar fi să spun că în muzeu se intră aproape din întâmplare. Nu este riguros adevărat, însă pentru a nu complica lucrurile, e suficient deocomdată.

Pare exagerat, dar este şi cel mai preţios muzeu din câte se cunosc. În comparaţie cu el, celelalte sunt superficiale şi limitate, în sensul că satisfac unul sau altul din capriciile omenirii. Fără a intra în amănunte, voi spune că este un muzeu total, subtil şi inepuizabil. Veţi găsi aici tot ce a înfăptuit omenirea de-a lungul vremii şi ceea ce ar fi putut să înfăptuiască, dacă timpurile ar fi permis-o. Veţi întâlni bucuria şi tristeţea, măreţia şi abjecţia; într- un cuvânt : Viaţa cu majusculă, de la amănuntul insignifiant, la gestul peremptoriu, de la grandoare la umilinţă şi aşa mai departe ...

Un bărbat cu barbişon şi gambetă se desprinse pe furiş din grupul vizitatorilor, atras pesemne de partea neumblată a sălii de primire, deşi n-avea ce căuta acolo, întrucât mai mult de trei sferturi era ocupată de scaune aşezate unul peste altul, canapele, măsuţe şi diverse alte obiecte, mai mult sau mai puţin ascunse vederii de paravane înalte, astfel încât spaţiul lăsat liber pentru vizitatori părea o insuliţă în imensitatea sălii.

Ajuns lângă un pian, se strecură repede sub el, cu toate că la fel de bine l-ar fi putut ocoli, fără să ia în seamă praful stârnit de poalele hainei lui şi dispăru dincolo. Custodele era cu spatele la el, dar se înşela amarnic omul acela dacă îşi închipuia că nu fusest văzut, precum i-o dovedi la întoarcere, când îi ceru pe un ton autoritar să scoată la iveală ceea ce ascunsese în sân.

Bărbatul execută ordinul vizibil stânjenit, arătând un mosorel cu aţă roşie introdus într-un creion dermatograf, pe care, la cererea custodelului, îl aşează pe o masă în văzul tuturor.

Crezând că are mai mulţi sorţi de izbândă, un tinerel cu părul tuns scurt, probabil licean, profită

de neatenţia generală pentru a fura un chipiu de pompieri, din cele ce se purtau cu cincizeci-şaizeci de ani în urmă. O privire încruntată a custodelui a fost deajuns ca tinerelul să lase chipiul pe aceeaşi masă, nu înainte de a-i rupe, de ciudă că fusese descoperit, căptuşeala pe care şi-o aşează pe cap cu un gest oarecum tembel în infatuarea sa. Imediat după aceea, de parcă s-ar fi înţeles între ei, se încercă sustragerea unor cizme vechi şi crăpate ale vreunui cavalerist, de către o tânără fată, pe care custodele se făcu în aşa fel că n-o vede, încât fata izbucni în plâns, aruncând cizmele cât colo. Custodele le ridică liniştit, aşezându-le pe masă, şi deşi nu făcu nici un comentariu, expresia lui era atât de clară, încât exemplul celor trei nu mai fu urmat de nimeni.

— Doamnelor şi domnilor, reluă vorbitorul, unii dintre dumneavoastră, în special romanticii, se vor aştepta să găsească în muzeul nostru cine ştie ce minunăţii la care visează de multă vreme, aventuri nemaiîntâlnite sau taine terifiante. Nu pretind că acestea n-ar exista, depinde de norocul dumneavoastră să le descoperiţi. Vă atrag doar atenţia să nu porniţi la drum cu prejudecăţi, acestea fiind piedica cea mai mare a realizărilor nepăgubitoare. Căci vă zic vouă : sub aparenţe neînsemnate, muzeul nostru ascunde comori de nepreţuit, precum aţi avut deja ocazia să vă convingeţi. Aceste obiecte derizorii la prima vedere, spuse el arătând spre masa din faţa sa, au fiecare în parte o valoare de neînlocuit pentru cei ce-au vrut să şi le însuşească, reprezentând amintiri dragi sau năzuinţe spre care tind cei în cauză...

Aici fu întrerupt de aplauze entuziaste, primite de custode cu o modestie ce stârni admiraţia tuturor şi în special a doamnelor subit înviorate.

— Desigur, continuă dânsul, muzeul are şi unele ciudăţenii, care pot deruta la o primă vedere. Voi prezenta doar una dintre ele, vizibilă din punctul cel mai înalt al muzeului, numit Turnul Regresiunii, pentru motivul că în fiecare an se scufundă câţiva centimetri în pământ. Precum poate vi s-a adus deja la cunoştinţă, în partea de nord a muzeului se află un teren arid, plin de bolovani, trunchiuri de copaci, statui ciopârţite şi deşeuri metalice, colibe goale, pe jumătate năruite, ba chiar şi o moară cocoţată în vârful unei stânci, de neînţeles într-un asemenea spaţiu, şi observabile doar cu un binoclu militar. Puţini sunt cei care se aventurează până acolo, fie datorită terenului prea accidentat, fie din pricina aerului nesănătos sau ambelor motive luate la un loc. Se pune întrebarea : oare pustiul acela neprimitor a fost lăsat intenţionat pentru a sublinia, prin contrast, măreţia muzeului, sau n-a putut fi escamotat ? Bătrânii spun că pe vremea lor nu era atât de întins şi nici atât de ostil vegetaţiei ca astăzi, lăsând a înţelege că expansiunea lui va continua, după cei mai pesimişti, până nu va mai rămâne nimic din muzeu …Doamne fereşte ! Faptul se va petrece nu atât din neglijenţa oamenilor, ci din cauza abisului. Intr-adevăr, limita nordică a pustiului e dată de o prăpastie de neînchipuit, încât îţi vine să crezi că te afli la *marginea înţelegerii.* Multe poveşti circulă pe seama sa, având ca obiect felurite halucinaţii vizuale şi auditive. Cei cu frica de Dumnezeu îi spun Poarta Iadului, iar cei speculativi pretind că n-ar fi o aberaţie spaţială, ci una temporală. Cu alte cuvinte, un soi de vârtej al timpului, căruia, dacă i-ai putea rezista prin vreun mijloc oarecare, te-ai trezi în cine ştie ce colţ al pământului (sau poate al universului ?), într-o altă epocă, trecută ori viitoare.

Observaţiile empirice se rezumă la o negreală de nepătruns deasupra prăpastiei, iar în unele zile foarte senine, se arată un abur albăstrui ieşind din adâncuri. Cât priveşte halucinaţiile, în ele se vorbeşte despre spiritele sau vocile morţilor, şi nu în ultimă instanţă de apariţia unor monştri spăimântători la vedere. S-au scris zeci de cărţi pe această temă şi nenumărate expediţii ştiinţifice au încercat să elucideze misterul, cu singurul rezultat că după fiecare expediţie se mai scria o carte, iar după fiecare carte, se mai organiza o expediţie. (Aplauze răzleţe.)

Copil fiind, credeam acele poveşti pentru că mă speriau sau mă speriau pentru că le credeam, ba şi astăzi mă seduc cele mai ingenioase, anume cele curăţate de balast speculativ. Căci nu mă împac cu fanaticii şi farsorii care fac pe proorocii, răspândind cu obrăznicie tot felul de inepţii ca fiind, pasămite, adevăruri revelate. S-au făcut atâtea prorociri, încât oricare ar fi soarta muzeului, se vor găsi destui netoţi care să pretindă că am fost avertizaţi din vreme de nu ştiu care nebun bâlbâit.

Aplauze viguroase întrerupseră din nou discursul custodelui. Trecuse sub tăcere faptul că funcţia

nefastă a deşertului se bazează pe unele întâmplări reale, curn ar fi dispariţiile inexplicabile sau morţile ciudate ale unor nesăbuiţi care n-au ţinut cont de avertismentele primite, fiindcă deşi nu este interzisă în mod expres pătrunderea în acea zonă (ceea ce-ar fi fost o gravă greşeală, din motive evidente), existînd oameni instruiţi în acest scop, care atrag atenţia asupra riscurilor şi, eventual, intervin la nevoie. Ce-i drept, accidente de acest gen se petrec pe tot cuprinsul muzeului, mai cu seamă în pădurile ce înconjoară numita prăpastie, ceea ce în principiu nu dovedeşte existenţa vreunei forţe malefice concentrată într-un singur punct, chiar dacă n-o exclude cu totul. În schimb, multe dintre ele pot fi simple născociri pentru a ne discredita în ochii străinilor sau din cine ştie ce alte motive.

— Am lăsat la urmă ceea ce este mai important pentru domniile voastre, continuă custodele. Fără doar şi poate, fiecare dintre noi este interesat într-o mai mică sau mai mare măsură de *aproapele* sau - în cazul nostru -*departele* său în timp ori spaţiu. Acest *aproape* sau *departe* vă poate părea bicisnic sau reprobabil, egoist sau rău, dar nu-l judecaţi cu asprime. Gândiţi-vă că singurul lui argument este înţelegerea noastră, că o vină înţeleasă, este pe jumătate absolvită. Inţelegându-l pe el, vă veţi înţelege pe dumneavoastră. Aceasta este calea spre sineşi ultima raţiune a muzeului nostru !

Aplauze asurzitoare acoperă ultimele cuvinte ale vorbitorului, astfel că acestea au fost auzite doar de mine :

— *Fiecăruia ce i se cuvine* !

Apoi, cu un gest melodramatic care-mi alimenta speranţa zilnică, trase perdeaua, în dosul căreia, pe un postament de lemn şi în pantaloni scurţi, stam cocoţat eu, copil al nimănui, şi singurul exponat al muzeului.

P i c a r o , P i c a r o

Ca şi cum de o parte se afla fiara, iar de cealaltă parte prăpastia de neînvins a dezolării sau ca şi cum în dreapta era cuţitul, iar în stânga rana, astfel trecu Domnul Eu prin faţa mulţimii, fără să vadă pe nimeni, şi după ce făcu o vizită de curtoazie maestrului său, pe o burniţă rece şi măruntă, într-o zi melancolică de toamnă, în care doar cu totul întâmplător se desăvârşi trădarea iubitei sale, hotărî aplicarea supliciului.

Şi supliciul fu aşa :

Mai întâi îşi curăţă unghiile şi-şi spălă urechile.

Îşi tăie bătăturile de la mâini şi picioare, îşi tunse şi-şi căni cu multă concentraţiune mustaţa.

Cât priveşte unghiurile ascuţite, îşi presără cenuşă fir cu fir pentru anihilarea punctelor nevralgice.

Nu uită cariile dentare şi nici obsesiunile spectrale.

În general, căută să întreţină cât mai viu dezgustul pentru compromisuri, cauze pierdute şi acte ratate, astfel încât exemplul oferit lumii de persoana lui să fie cât mai zdrobitor.

Apoi se cocoţă pe zidul îngust de piatră ce despărţea sinele său de alteritate, cu mâinile la spate, într-un singur picior.

Arăta doar puţin ridicol în efortul de a-şi opri sângele care începuse s ă - i curgă din urechea s t î n g ă .

Spre seară, dar foarte departe

Să fi avut zece sau poate doar unsprezece ani. Dormea cu spatele sprijinit de malul uşor înclinat, într-o poziţie nefirească. De partea cealaltă a pârâiaşului, trei copii ceva mai mari, aproape puberi, se duelau cu nişte beţe scurte, dar destul de groase spre a rezista loviturilor. Sen îi privi cu nepăsare. Pe şes, ici-colo, păşteau câteva vaci bălţate. Din când în când, câte una sau două veneau pentru a se adăpa, apoi plecau din nou în căutarea hranei.

Ochii lui Sen poposiră câteva clipe deasupra dealului împădurit din faţa sa, acolo unde vitele ar fi găsit hrană îndestulătoare, dacă din cine ştie ce pricină acest lucru n-ar fi fost interzis. Revenind asupra celui adormit, se întrebă cum de nu-1 trezesc strigătele duelgiilor, nedumerire iscată de faptul că nu putea dormi în asemenea condiţii, şi tocmai atunci copilul îşi schimbă poziţia, întorcându-se cu spatele spre gălăgioşi, ceea ce, desigur, nu schimba datele problemei.

Trebuie să fi fost tare ostenit sau poate că, la urma urmei, se prefăcea doar. Acest gând neaşteptat îl miră chiar şi pe Sen, întrucât n-avea nici un motiv să presupună aşa ceva. Totuşi, căldura înăbuşitoare şi, mai ales, poziţia incomodă făceau greu de admis somnul. Oare se prefăcea într-adevăr ?... în ce scop ?... Nu găsi nici cea mai vagă explicaţie. Pentru o vreme nici nu se gândi la asta.

Fie că nu observase la început, fie că schimbarea survenise între timp, de această dată îl izbi un amănunt. Copiii erau puţin prea mari pentru a se juca de-a duelul (cum de nu se gândise la asta mai înainte?), şi o făceau într-un mod cu totul nepotrivit. Se duelau toţi trei deodată, apărându-se şi lovind fiecare cum apuca, cu o furie care lăsa impresia că se bat de-adevăratelea. Uneori săreau doi contra unul, şi culmea, chiar pe cel mai slab, până îl scoteau din joc, dacă aşa ceva putea fi numit joc, lupta fiind continuată de cei rămaşi, cu aceeaşi furie neobosită, încât era de mirare cât rezistau. Alteori se înverşunau împotriva celui ce încerca să se eschiveze prin fugă, astfel că nu era chip să scapi.

Păreau să se fi înţeles între ei în a-şi pricinui cât mai multe vânătăi, cu toate că nimeni nu vărsa vreo lacrimă, deşi îi vedea adesea scăpând beţele din mână în urma unor lovituri peste mâini, peste cap sau aiurea, când îşi prindeau părţile vătămate şi se încovoiau de durere, timp în care adversarul aştepta răbdător să-şi revină, în afara faptului când nu erau toţi trei indisponibili.

Acest aspect, anume că nu plângeau deloc (ceea ce, se înţelege, ar fi fost lucrul cel mai firesc din partea lor în condiţiile date), îl nedumeri pe Sen, întrebându-se dacă nu cumva totul era o pantonimă. Dar ce rost avea ca unul să se prefacă a dormi, iar alţii să mimeze furia luptei şi a durerii ? Şi pentru cine ?... de vreme ce era singurul adult din preajmă, pe care copiii nici măcar nu-1 vedeau. Sen făcu ochii mari. Nu găsea nici o explicaţie logică, însă făcu ochii mari în urma unui sentiment obscur, imposibil de tradus în cuvinte. În fapt, era intuiţia unei materialităţi, dar dacă puteai da un nume acelui sentiment, nu înseamnă că lămureai cuprinsul sau necuprinsul său.Pe nesimţite şi în pofida a ceea ce se aştepta de la dânsul, adormi. Visă următoarele : Se făcea că doarme pe o pajişte şi visează o pajişte plină de flori. De undeva apăru o fată foarte tânără, aproape copilă, îmbrăcată într-o rochie albă şi desculţă, care îl luă de mână, spunându-i ceva ce mai târziu nu-şi aminti, dar era clară intenţia ei de-al duce undeva.

Într-adevăr, după un drum destul de complicat prin iarba deasă şi înaltă (ce nevoie avea să facă atâtea ocolişuri când ar fi putut merge drept ?) ajunseră în faţa unei case ce părea că intrase pe jumătate în pământ, într-atât de joase îi erau ferestrele. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse, poate doar a căsuţă de pădurar, în schimb îi trezi un puternic sentiment de nostalgie. Se opri dinaintea unei ferestre sparte — fata dispăruse nu se ştie când — şi fu suficient să păşească pervazul pentru a intra în casă. Odaia era strâmtă şi complet goală. Ici-colo atârnau fire de paiaifjen, dar praful gros arăta că nu mai fusese locuită de cine ştie câtă vreme.

Sentimentul de nostalgie nu-1 părăsi nici aici, nici în celelalte camere, prin care pare-se că pluti,

deoarece nu i se impregnă imaginea mersului său. Cu cât numărul camerelor creştea, cu atât deveneau mai curate şi mai spaţioase. Într-una singură găsi un morman de creioane de diverse mărimi, însă ciudat, absolut toate fiind inutilizabile. Răscolindu-le, dădu peste o roată de bicicletă, o minge spartă, o praştie ruptă şi câteva cărţi de joc. Păru să se întoarcă pe acelaşi drum, deşi era altul, prin camere din ce în ce mai strâmte şi prăfuite şi absolut goale.

Aici visul deveni neclar, avu impresia că mai parcurge un şir nesfîrșit de încăperi, într-o dezolare persistentă, apăsătoare, ca o stihie. Prinse a fugi prin căsoiul care nu se mai termina de terminat, urmărit de copilul adormit pe malul pârâului. Nu-i era clar de ce îl urmăreşte, apoi înţelese că băiatul căuta ajutorul lui, el însuşi fiind urmărit de cei trei care se duelaseră pe celălalt mal, dar era prea târziu, fiindcă un soi de scări foarte complicate îi despărţeau fără putinţă de apropiere. O disperare inumană îi dădu impulsul să se arunce de la acea înălţime spre copilul care, paradoxal, era el însuşi, însă până şi acest lucru părea irealizabil din pricina apocalipsei scărilor, astfel că disperarea lui răbufni într-un urlet incredibil de durere, neputinţă şi frustrare.

Atunci se trezi. Băiatul încă mai dormea, în schimb duelgiii fugăreau un viţel. Sub impresia visului, vedea cu alţi ochi întreaga scenă. Copilul dormea aşa cum trebuia să doarmă, nu mai găsea nimic nefiresc în somnul lui. De asemenea, cei ce fugăreau viţelul, deveniseră ceea ce erau, încât până şi *acesta* din urmă părea să participe la joaca lor.

Îl trăgeau de coadă sau, în glumă, încercau să-l încalece. Îl stropeau cu apă, dar mai cu seamă, îl împiedicau să ajungă la cireadă, nevoie pe care viţelul şi-o exprima printr-un muget prelung. Sen crezu în această imagine idilică a bunelor intenţii şi atunci când îi văzu pe copii cum se străduiesc să-l culce la pământ. Nu ştia de ce ţin cu tot dinadinsul să realizeze acest lucru, dealtfel nici nu-i trecu prin minte o asemenea întrebare. Deocamdată era absorbit de jocul în sine.

În linii mari nu se schimbase nimic. Îl stropeau cu apă, încercau să-l încalece ori îl lăsau să se îndepărteze puţin, numai că de fiecare dată se străduiau să-l culce la pământ, şi parcă nici atunci nu căutau să ducă treaba până la capăt, ci numai să-l îngenuncheze, probabil pentru că această imagine îi amuza sau cine ştie de ce. Repetiţia acestui gest îl neliniști totuşi pe Sen. Cu toată fragilitatea animalului, acesta nu se lăsa doborât. Era de mirare cum de cei trei nu reuşeau să supună o fiinţă atât de plăpândă. Se poate ca nici copiilor să nu le fi fost prea clare intenţiile lor, din această indecizie născându-se slabele lor rezultate.

Restul scenei fu infinit de scurtă faţă de durata zbenguielilor de până atunci, în schimb memoria lui o reţinu ca fiind cea mai lungă din întreaga după-amiază.

Unul dintre copii începu să tragă violent de coada viţelului, al doilea îl ţinea de cap, lovind totodată cu picioarele peste picioarele dobitocului, în timp ce al treilea se chinuia să-l înjunghie cu ceva ce putea fi cuţit, dar care, după cum observă mai târziu, se dovedi a fi o bucată de seceră ruptă la jumătate.

Viţelul mugea asurzitor, copilul tot se mai chinuia să-l înjunghie când Sen îşi reveni din uimire şi ţipă la ei să-l lase în pace. Nici nu realiză când a parcurs cei cincizeci de metri până acolo, pentru a constata că tot ce mai putea face era să încerce să oprească sângele ce se scurgea repede-repede din gâtlejul viţelului în pârâiaşul peste care căzuse de-a curmezişul.

Culcat în apă, cu capul sprijinit de grumazul animalului, fu zguduit de un acces înfiorător de plâns, în vreme ce sângele i se prelingea încet-încet printre degete, în încercarea nereuşită de-al opri cât de cât. Tocmai atunci, copilul al cărui somn nu putuse fi tulburat de nimic, se trezi şi prinse a mugi cu aproape aceleaşi tonalităţi ca ale viţelului răpus, încât până şi fugarii ajunşi hăt-hăt departe se opriră speriaţi, văzându-l cum aleargă spre vacile ce-şi ridicară neliniştite capetele.

Spre seară, dar într-adevăr foarte departe de acolo, un bărbat încă tânăr muri în somn pe o pajişte plină de flori, în timp ce un pui de găină ciugulea câteva firimituri de pâine din palma-i întredeschisă.

C h i u d a

lui Dumitru Augustin Doman

Lumea zicea că omul acesta cu numele de Chiuda, poreclit Şapte Mălaie din pricină că mânca prea mult şi era veşnic flămând, se trage din oameni ţâcniţi la cap. El însuşi se dădea drept nebun, iar expresia rătăcită a feţei şi ochii de un verde spălăcit, uşor congestionaţi, făceau să te gândeşti că nu simula întrutotul.

Altfel arăta bine făcut, înalt de statură, în schimb ridurile feţei şi mulţimea firelor de păr albe existente până şi în barba mereu nerasă, indicau o îmbătrânire prematură, deşi nu depăşea treizeci şi şapte de ani. Era tată a nouă copil pe care Dumnezeu ştie cu ce-i hrănea şi unde-i ţinea ascunşi, fiindcă nimeni nu-i vedea prin sat.

Aceşti copii semănau uluitor unul cu altul, încât până şi părintele lor îi confunda adesea şi abia vârsta îi mai diferenţia cât de cât. Toţi aveau aceeaşi expresie mohorâtă şi duşmănoasă de fiinţe veşnic flămânde cărora trebuia să le scoţi cuvintele cu cleştele pentru a-i auzi vorbind; cel puţin în prezenţa străinilor. Dacă n-ar fi fost stomacurile lor, cu adevărat s-ar fi putut spune că nici nu există, într-atât de fulgurantă le era prezenţa.

Într-o dimineaţă geroasă de noiembrie, omul cu numele de Chiuda fu descoperit în timp de fura vin din beciul unei vecine. Femeia încuie uşa şitrimise pe cineva după oamenii stăpânirii, neluând în seamă rugăminţile captivului de a-1 elibera.

Cu acest prilej se aflară câteva amănunte despre procedeele sale, care constau în tatonarea terenului câtă vreme lumea era plecată la muncile câmpului, prin interogarea copiilor, de preferinţă a celor mai mici. Se interesa, de pildă, unde le sunt părinţii, dacă au luat ceva de mâncare cu ei (şi această întrebare nu traduce o obsesie gurmandă, cum am crezut iniţial, ci în funcţie de răspuns, ştia cât timp are la dispoziţie), pentru ca, la un moment dat, să strecoare întrebarea esenţială, anume unde ar putea fi găsit furtunul. Cum de cele mai multe ori acesta era bine ascuns, Chiuda pleca acasă, lua o oală de zece chile şi un furtun, şi revenea pe drumuri dosnice la familia celor chestionaţi.

Mergea desculţ şi cu capul gol.

Când l-au scos după două ore din beci era foarte palid, cu buzele învineţite de frig, în pofida vinului pe care trebuie să-l fi băut spre a se încălzi.

— Astea nu-s ale mele, bolborosi el referindu-se la pâlnia şi furtunul ţinute în mâna stângă.

— Alea sunt ale mele, spuse femeia, dar celelalte nu-s ale mele, precizâ ea arătând oala şi furtunul din mâna dreaptă a hoţului.

Cel mai vârstnic dintre oamenii stăpânirii încercă să-i sucească mâna la spate, însă nu reuşi. Al doilea, mai tânăr, izbuti să-l îndoie până îl lovi cu fruntea de pământ.

L-au scos la drum, legându-i oala şi furtunul de gât şi mâinile la spate, apoi l-au purtat circa trei ceasuri de la un capăt în altul al satului. Lumea s-a strâns în jurul lui ca la urs, strigându-i vorbe de ocară, lovindu-1 cu pietre sau cu ce le cădea în mână, iar femeile şi copiii scuipându-1 şi blestemându-1.

Firește, nu toţi îi aplicau acest tratament, în parte pentru că acest lucru era greu de realizat şi apoi unii n-aveau nimic împotriva lui, dar nu puteau să renunţe la spectacolul acelei umiliri publice.

Printre ei se afla şi unchiul meu, împreună cu alţi câţiva, mergând în imediata lui apropiere, ca şi cum l-ar fi păzit de excesele celorlalţi. Într- un sens chiar asta făceau, dându-i ba o ţigară, ba o ulcică de apă sau ceva de-ale gurii, însă Chiuda n-apuca să se folosească nici de unele, nici de altele. Se găsea vreun deştept care să-i smulgă ţigara din gură sau, dimpotrivă, să i-o strivească de buze, să-l lovească după cap când înghiţea dumicatul şi alte de astea. Cineva mai isteţ nu-i mai duse darul la buze, ci îl azvârli direct în oală, asfel că în scurt timp aceasta se umplu de bomboane, cozonaci, ba chiar şi un pui fript, stropind bucatele cu vin din belşug.

Apoi îl încălecară pe un măgăruş nimerit în drum şi se porni un râs dezmăţat când Chiuda fu cât pe-aci să-şi rupă gâtul de nu l-ar fi prins careva. Hazul se isca mai cu seamă de acolo că oamenii care-1 sprijineau, pretextau deodată vreo treabă urgentă despre care se grăbeau să dea

amănunte cu dublu sens, ori simulau o oboseală nemăsurată şi-l părăseau pe călăreţ, fără a se îndrepta prea tare totuşi, ca să poată interveni la nevoie.

Când ajunseră la cişmeaua din mijlocul satului, unde adăpară măgăruşul, lui Chiuda îi ieşi în cale mătuşa sa. Era o băbuţă de vreo optzeci de ani, atât de cocoşată, încât capul i se pierdea printre fuste şi chioară pe deasupra, de vreme ce prima dată se răţoi la unchiul meu :

- Aista-i nepoţelul meu ? ! . . . întrebă ea cu un glas piţigăiat, intonând cuvintele alandala. Tu eşti bre ...? zise privind oblic în sus, în timp ce lovea furioasă cu bastonul în pământ. Da-o-ar dracu în capul tău, tu mi-ai furat plitişoara şi olişoarele, zghihanie ! Plitişoara mea cea nouă, de-am rămas să n-am pe ce pune mâncarealafoc, mânca-te-ar somnul şi toţi dracii din iad !

Când i se atrase atenţia asupra greşitei interpelări, nu-şi ceru scuze, ci doar schimbă poziţia corpului în direcţia indicată şi continuă atacul :

- Tu mi-ai furat şi tărâţa din pod iarna trecută, zgâmbatule ! ţipă ea lovindu-l cu băţul peste picioare, fără a greşi de această dată proprietarul lor. Şi să nu crezi că nu ştiu cine mi-a furat şoricul din beci *an ţărţ*, fiindcă nimic din ceea ce e omenesc nu mi-e străin, ascultă la mine ce spun !

În curtea şcolii unde l-au dus şi l-au legat de stâlpul pe care se înalţă din când în când steagul patriei mele, veni o altă mătuşă să-şi descarce năduful :

- Măi nepoate, da' acu' ai căzut şi tu, era timpul, că şi mie mi-ai luat săpuşoarele şi ştiuleţii din grădină mai acu' o vară, spuse ea pe un asemenea ton, încât credeai că-l dezmiardă. Dumnezeu te-a pedepsit după faptă şi răsplată*, et voila, c'est dégoûtait, c'est intolérable, parce je vous dire, ma petit-fils,* continuă ea pe păsăreşte, de nu înţelese nimeni. *Maintenant boire le calice jusqu'à la lie, mon cher* !

Femeia se opri să-şi tragă sufletul sau poate cu intenţia de-al obliga pe celălalt să se dezvinovăţească, pentru a-şi reînnoi atacul, însă Chiuda, roşu de frigori de ruşine, spuse doar atât :

- Mătuşă, ia-mi asta de la gât. . . Ia-mi asta de la gât*, te rog !* ...
- Nu nepoate, nu este treaba mea . . . *Vous etes un imposteur*, adică un demagog, ca să vorbesc pe înţelesul tău, şi-ar trebui să-ţi fie ruşine, *vieux bouc*!

O femeie căreia nu-i furase nimic, probabil pentru că locuia prea departe, îl lovi cu o oală în cap, apoi într-un gest de supremă milostenie, i-o aruncă la picioare, zicând că i-ar putea fi de folos pe viitor, că doar n-au intrat zilele în sac, şi lumea uită, vezi bine, iar copiii trebuie crescuţi, altfel ce să le pui dinainte, dacă omul nostru fugea de muncă precum necuratul de biserică !

- Oameni buni, luaţi-mi asta de la gât. . Luaţi-mi asta sau dezlegaţi-mă că o dau jos singur ! . . . zicea Chiuda când şi când.

Un băieţel şchiop şi tare obraznic, se zbenguia prin faţa lui până prindea prilejul să-l calce pe picioare cu cârjile sau, folosindu-le drept sabie, să-l împungă în buricul rămas descoperit :

— Moşulică, ia spune cât vin ai furat ? . . . întrebă ologul. Câte chile ai furat, moşule, n-auzi ? .. Două sute de chile, hai ?... nu-ţi ajungea o oală, două acolo... Da' pe mă-ta de ce-ai bătut-o, boşorogule, pe mă-ta aia rămasă într-o ureche care vindea drăcuşori în batiste, de ce ai bătut-o ?! ... mai zise şchiopul şi scoţând din buzunar o furculiţă, vru să i-o înfingă în ochi, dar Chiuda se feri, scăpând doar cu nişte zgârieturi.

Încetul cu încetul oamenii plecară la treburile lor, astfel că spre seară rămase singur-singurel. Odată cu înnoptarea, şase din cei nouă copii a lui Chiuda veniră la şcoală, oprindu-se în dosul gardului de sârmă. Stătură aşa nemişcaţi privindu-şi părintele cu aceaşi expresie dușmănoasă dintotdeauna, fără a scoate nici un cuvinţel spre a nu-şi trăda prezenţa.

După o vreme, când cel mai mare fu sigur că nu se mai zăreşte nici ţipenie de om pe drum, le şopti celorlalţi să nu se mişte din loc, apoi ocoli gardul şi intră în curte. Mergea încet, parcă preocupat de gânduri, iar când ajunse lângă Chiuda, nici măcar nu-l privi în ochi, ci îi dezlegă oala de la gât şi o duse în dosul gardului.

Din acea clipă nu-i mai acordară nici o atenţie captivului, grăbiţi să înfulece bunătăţile din oală, neluând în seamă faptul că fuseseră înecate în vin, căci foamete mare se năpustise în acele vremuri

de demult pe meleagurile patriei noastre.

A N O T I M P U R I L E V I S Ă R I I

Cum Esenţa noastră este Beatitudinea, iar Sufletul nostru parcă ar fi rotunjimea unui Curcubeu în spaţiile vaste ale încîntării , tot astfel şi tăcerea întinderilor necuprinse de gînduri ne cheamă şi ne îndeamnă spre înlăuntru...Eu nu ştiu nimic despre tine , ci doar o sumă de gînduri tropăind alandala cînd nu trebuie, precum o herghelie de cai nestăpînită de mîna omului peste văi şi printre dealuri.Parcă aş vrea şi parcă nu mi-ar păsa dacă te apropii de mine cu dragoste tresăltînd dimineaţa şi seara, pentru că în cursul zilei mintea îţi este ocupată cu alte trebi, care de care mai prioritare.Eu chiar nu ştiu nimic despre tine, dar mi-am facut oarece impresii de-a lungul vremii despre cum ar trebui să fii ca să-mi vindeci rănile pe care tot tu mi le-ai produs prin intermediul uneia sau alteia.

Vezi,prea- gingaşo, cînd privim întîmplările vieţii de la înălţimea ochilor noştri aproape orbi, vedem o parte de neîmpliniri şi vise în desfăşurare, o parte de frustrări şi nedumeriri, precum şi multe, multe fragmente din învăţături pe jumătate înţelese şi pe nici un sfert aplicate...Dar cînd privim mai de sus, nu de la catedra trufiilor pămîntene, ci din amvomul sensurilor adînci ale inimii, parcă ni se dezvăluie sacralitatea fiecărui gest, a fiecărui cuvînt, a fiecărei fapte bune pe care am împlinit-o de-a lungul drumului. Să te caut pe tine prin toate ungherele minţii, prin toate capcanele egoului şi întortochierile dezolării, a fost un efort disperat adeseori, plictisitor cîteodată, frustrant mai mereu şi doar foarte rar m-a încîntat acest joc pe care aş putea să-l categorisesc în multe feluri, dar acum te voi surprinde poate spunîndu-ţi că îmi pare a avea un anume tîlc, să-i zicem metafizic, de n-o fi prea pretenţios acest termen aici.

Dar toate acestea s-au simţit de la nivelul pămîntului, pentru că în vise am trăit altfel.Parcă mă uitam de sus şi vedeam o mulţime de gesturi pe care aici, în această lume, le-aş fi plasat în cutia banalului cel mai anost, dar din perspectiva celor de sus, aceleaşi gesturi, cum ar fi seceratul sau prepararea hranei sau culesul fructelor, ca să nu mai spun dragostea trupească, arătau de parcă ar fi fost, ar fi fiind sau ar trebui să fie nu doar pentru ochii noştri aproape orbi, ci pentru inimile noastre ceva de-a dreptul sfînt, dacă poţi să crezi cu mintea ceea ce inima oricum ştie că este înzecit de adevărat !

Să-mi atingi mîna într-un gest care aparent a fost întîmplător în chiar prima zi sau în a treia minută cînd ne-am văzut sau ne-am revăzut în viaţa aceasta, a fost ca şi cum m-ai fi acceptat să te admir ori ai fi acceptat omagiul pe care încîntarea mea ţi-l împărtăşea pe muţeşte, cu toate că imediat după aceea am şi exprimat în cuvinte această încîntare.Nu e de ici, de colea să-ţi încînte sufletul cineva, mai ales într-o zi de nelinişte cumva jenată de ea însăşi.Sau, cum spune poetul :

“ Nu e ploaie

care să nu dea viaţă

florilor

pe coastă sau în vale.”

Şi ar fi o exagerare din partea mea să spun că acel gest ar fi produs altceva decît o oarecare plăcere, nu ieşită din comun, dar acum cînd scriu despre toate acestea, vreau să-ţi arăt şi altă perspectivă.Dacă ne privim din Înalturi, sîntem proiecţiile a două principii polar opuse, şi cu toate că e posibil ca pe tine să te lase complet rece fiinţa mea, iar mie să-mi dispară încîntarea peste cîteva

zile din varii motive, vreau să-ţi spun că dacă vei reuşi fie şi pentru puţină vreme să simţi sacralitatea unor gesturi mărunte,mă refer la simţirea autentică, nu autosugestia cum că parcă ai simţit ceva, atunci vei fi înţeles de ce îngerii îşi dau atîta osteneală cu noi spre a ne salva pe noi de noi înşine !

Eu nu ştiu nimic despre tine, pentru că dincolo de aparenţa unui trup de femeie tînără şi încîntătoare , eşti ceva ca o esenţă a sufletului meu, atîta cît pot să simt acum, în etapa în care mă aflu,o esenţă care s-ar proiecta în afara mea şi sub forma ta , dar şi sub alte forme, dacă fiinţa ta mi se va refuza spre adorare.

C a t a l i g e l e

Tânărul despături ziarul şi-şi aruncă ochii pe titluri. În faţa lui, de partea cealaltă a aleii, doi surdomuţi gesticulau violent. Pe lângă ei trecu un copil roşcovan pedalând din greu o tricicletă fără cauciucuri. În stânga lui, un ţăran stătea în picioare lângă banca pe care îşi lăsase rucsacul şi scruta zarea cu o privire deosebit de insistentă. Cerul era acoperit de o perdea cenuşie de nori şi bătea un vânt slab, însă nu era frig.

Pe alee trecu o ţigancă mişcându-şi expresiv coapsele, un preot însoţit de un copil pe al cărui

umăr îşi ţinea mâna ocrotitor şi o babă cocoşată în unghi de nouăzeci de grade, purtând pe cap un borcan gol de zece kilograme.

Ziarul descria în termeni ditirambici înfiinţarea celui de-al şaptelea ospiciu de nebuni din localitate, cu o capacitate de şapte sute de locuri, şi în timp ce se delecta cu aceste ştiri, surprinse strâmbătura răuvoitoare a copilului când acesta trecu pe lângă el. Urmări eforturile disperate ale roşcovanului pe aleea de prundiş până în faţa unui fotograf ce părea că tocmai acest lucru aşteptase pentru a-şi introduce capul într-un burduf de pânză de unde, puţin mai târziu, ieşi un nor de fum negru.

Tot atunci observă şi bătrânul din dreapta sa, la trei bănci distanţă, care ţinea lângă bărbie un aparatde radio nu mai mare decât un pachet de ţigări şi vorbea spre el un fer de păsărească ce aducea a anglo- saxonă.

Ziarul invita vizitarea ospiciului prezentând în prim-plan fotografia unui monstru de tinichea, ceva intermediar între masă ortopedică şi storcător de rufe, cu menţiunea că acesta constituie o culme a tehnicii moderne în diagnosticarea bolilor mintale. Scârţâitul insidios al unor paşi care, deşi se apropiau, păreau să nu-şi mai atingă ţinta, îl făcu atent. Ridică ochii de pe ziar şi rămase surprins la vederea unui pitic mustăciois înălţat pe ditamai cataligele. Piticul se opri ceremonios dinaintea sa, scoase un ceas de buzunar prins la vestă cu un lănţişor de aur, îl consultă şi spuse cu o voce solemnă, puţin răguşită în impozanţa ei :

— Este ora unsprezece, douăzeci şi patru de minute şi treisprezece secunde. Mai ai treisprezece ore, treizeci şi şase de minute şi câteva secunde pentru a păsări acest oraş.

Şi se îndreptă cu acelaşi scârţâit insidios tocmai când tânărul se pregătea să răspundă, dar n-apucă să deschidă bine gura că bătrânul de alături se ridică de pe bancă într-o agitaţie puţin obişnuită, scuipându-şi păsărească în apâratul de radio cu gesturi din cele mai stranii, cuvintele lui dovedindu-se a nu fi chiar atât de neinteligibile pe cât se intenţiona probabil, fiindcă înţelese câteva, dar nu le acordă nici o atenţie atâta vreme cât nu vizau persoana sa.

— Bătrânul ăsta e nebun, spuse ţăranul apărut cine ştie când lângă el.

—O fi, răspunse tânărul cu gândurile aiurea.

— Nu crezi ? îl iscodi ţăranul vizibil neîncrezător. Uite-te mai bine la el.

Şi după o pauză oarecare, adăugă meditativ :

—Mă întreb de ce îi lasă în libertate.

— Trebuie să fie din cei inofensivi, se simţi el dator să-i ia apărarea bătrânului. Nu fac rău nimănui.

— Crezi ? întrebă ţăranul la fel de neîncrezător. După părerea mea ar trebui supravegheaţi, nu de alta, da cine ştie ce se mai poate întâmpla.

— N-aveţi nici o grijă, spuse el. Ştiu doctorii ce fac.

— Mă scuzaţi, spuse ţăranul schimbând tonul, nu vă deranjează dacă îmbuc ceva ?

— Nu, desigur, replică tînărul. Chiar vă rog.

Omul se ridică sprinten şi merse spre banca unde îşi lăsase rucsacul. Îl deschise continuând să se uite la tânăr, ca şi cum ar mai fi avut ceva de spus sau ca şi cum a fi fost nepoliticos să-i întoarcă spatele dintr-o dată şi căută ceva înăuntru. La început neatent şi grăbit, apoi, pe măsură ce scormonea, mimica lui devenea tot mai gânditoare şi mai concentrată.

- Cred că mi s-a jucat o farsă, spuse el privindu-l pe tânăr eu coada ochiului.

După care deschise larg gura rucsacului şi se holbă înlemnit înăuntru. Pentru moment renunţă să controleze interiorul şi cercetă rucsacul pe dinafară, întorcându-l pe toate părţile, până când păru oarecum liniştit din direcţia aceea, căci reveni din nou asupra conţinutului. Scoase apoi un bolovan ovoidal de culoare roşiatică şi-l aşeză cu deosebită grijă pe bancă.

Al doilea bolovan era ceva mai mic, dar identic ca formă cu primul.

La al cincilea pietroi, uimirea ţăranului dispăru brusc, ca şi interesul stârnit de ei, preocupat de cu totul altceva, după câte îl arătaprivirea, fiindcă se apropie de tânăr şi întrebă cu o voce alarmată, puţin vicleană în tremurarea ei : .

- Şi crezi că ăla e inofensiv ? spuse el arătând spre bătrânul devenit apatic.
- Păi altfel cum ? răspunse tânărul

- Ţi, ţi, ţi, ţi... făcu ţăranul clătinând din cap a mirare, deşi era evident că încearcă să-şi ascundă o dezamăgire prost mascată.
- Cusu, cusu... cusu, cusu, spuse copilul ademenind cu o bucată de pâine tricicleta legată cu o sfoară pe care o trăgea după sine.
- Băiete, dă-mi mie căţelul ăsta, spuse ţăranul mieros.
- Ce, eşti nebun, nene ?! întrebă copilul. Nu vezi că-i tricicletă ?

Tânărul lăsă ziarul pe bancă şi porni agale spre ieşire.

În spatele lui bătrânul aruncă o privire furioasă ţăranului care se grăbea să-şi pună bolovanii în rucsac, în timp ce fotograful ridică plictisit din umeri şi intră într-un boschet să urineze pe tricicleta abandonată a copilului. Doar surdo-muţii păreau că mai au ceva de comunicat, fiindcă renunţară la gesturi şi începură să se înjure cu voce ascuţită. Şi tot în spatele lui, dar pe stradă, doi infirmieri târau un individ deşirat spre salvarea parcata în dosul unui zid de piatră, în vreme ce individul opunea toată rezistenţa de care era capabil, fapt ce punea la grea încercare răbdarea halatelor albe.

Nu făcu nici zece paşi de la ieşire din parc când se pomeni îmbrâncit cu toată forţa de un bărbat atletic, care dispăru după colţ. Tânărul îl privi nedumerit, apoi se uită înapoi, dar nu-l urmărea nimeni pe fugar. Cum îi era foame, intră într-un expres şi se aşeză la rând în spatele unui domn bine îmbrăcat ce părea destul de nehotărât în alegerea felului de mâncare. Când se aplecă să ia o farfurie ceva mai îndepărtată, domnul acela îl călcă atât de brutal pe picioare, încât farfuria îi căzu din mână şi se sparse cu un zgomot asurzitor de ciment.

— Mă scuzaţi, spuse domnul, barele astea sunt de vină. Nici n-ai unde să te mişti de ele.

Intenţionase pesemne să ia ceva din spatele lui, dar se răzgândi şi plecă spre casierie cu tava goală. Ciorba de pui era excelentă, însă felul doi avea un gust inacceptabil, aşa că lăsă mâncarea neterminată şi plecă enervat, nici el neştiind încotro. În timp ce trecea pe o stradă lăturalnică, puţin a lipsit să nu-i cadă un ghiveci de flori în cap. Ridică ochii şi văzu deasupra sa o pereche de îndrăgostiţi cu mult trecută de prima tinereţe care se îmbrăţişau pătimaş pe un balcon de la etajul întâi, dar nu găsi nimic suspect în hohotele isterice ale femeii de cel puţin patru ori mai voluminoasă ca bărbatul, nici în privirea acestuia aţintită asupra lui cu o maliţiozitate rece de candidat la spânzurătoare.

După amiază îşi cumpără un bilet la film şi când ieşi din cinematograf la sfârşitul spectacolului, îl întâlni pentru a doua oară pe piticul mustăcios cu cataligele sub braţ, mergând la un pas în faţa sa.

— Dacă ţii la pielea ta, pleacă din oraş, amice, îi strecură el printre dinţi fără să se întoarcă.

Nu dădu nici o atenţie avertismentului, ci porni mai departe în căutarea unui culcuş pentru noapte, căci n-avea bani de aruncat pe hotel. Din timiditate, amână până în ultima clipă abordarea vreunui trecător în vederea unei cereri directe, sperând să întâlnească vreun cunoscut, ceea ce nu se întâmplă. Se înnoptase şi era frig când se decise oarecum să se adreseze primei persoane întâlnite în cale, dar pietonii se răriseră, iar cei ce mai treceau la o oră atât de înaintată, mergeau atât de repede, încât se sfii să-i oprească.

A doua zi pe la amiază, în timp ce căuta adresa unei vechi cunoştinţe, se întâlni din nou cu piticul, care-l trase într-un gang destul de întunecos, pentru a nu fi văzuţi de trecători.

— Este ultima oară când te avertizez, spuse acesta ameninţător. Dacă te mai prind pe aici, îţi despart capul de leş, adăugă el fluturându-i un cuţit pe dinaintea ochilor.

Şi înainte de-a se face nevăzut, îi aplică o lovitură scurtă, dar foarte îndemânatică la încheietura piciorului, ce-l proiectă cu faţa într-un stâlp de iluminat, umplându-l de sânge. Atunci păru să înţeleagă semnificaţia anumitor gesturi, fiindcă se îndreptă furios spre clădirea sumbră, asemenea unui grajd supraetajat de la capătul străzii.

— Domnule, aş vrea să fac o reclamaţie, îi spuse gradatului de la poartă, ocupat în acel moment cu două treburi deodată : scria ceva într-un registru şi în acelaşi timp asculta pe cineva care nu putea fi văzut de la locul tânărului.

Aşteptă câteva clipe ca omul să termine sau să întrerupă cel puţin una din ocupaţii, şi când

gradatul ridică în cele din urmă ochii somnolenţi şi-i văzu faţa mânjită de sânge, ordonă scurt :

— Du-te şi te spală şi după aia stai de vorbă cu mine !

Îi indică o uşă pe un coridor lateral, iar tânărul se supuse fără crâncire.

— Ascult, spuse gradatul pe un asemenea ton încât credeai că e gata să adoarmă în orice clipă.

— Domnule, sunt urmărit, începu tânărul.

Se opri pentru a controla efectul cuvintelor sale şi avu toate motivele şă se felicite observând brusca iluminare din ochii celuilalt, dar se şi enervă pe vocea nevăzută care-i răpea o parte din atenţia ce i se cuvenea lui, după cum credea el.

— Domnule, sunt terorizat ! strigă tânărul.

— Nu ţipaţi, îl domoli gradatul. Aud foarte bine.

— Sunt ameninţat cu moartea ! ţipă tânărul. Cum se poate aşa ceva într-o ţară liberă şi democrată ?

— Dacă-i vorba de ce se poate, răspunse omul ordinii, totul e posibil în afară de moar...

- Sunt urmărit şi terorizat !... Vă întreb cum e posibil aşa ceva într-o ţară liberă şi demo...

— Bine, bine, îl întrerupse gradatul. Ai mai spus asta o dată şi nu văd sensul profund al repetiţiei dumitale.

— Sunt ameninţat cu moartea, stărui tânărul, şi nu e nimic profund aici, ba e cât se poate de evident... înţelegeţi ?

Gradatul întoarse capul spre interlocutorul nevăzut (care, după cum observă tânărul, vorbea numai când tăcea el, şi ceea ce-l scotea din sărite era faptul că oricât s-ar fi străduit, nu înţelegea nimic din logoreea celuilalt), privi fugitiv chipul tânărului şi spuse lăsând capul în piept ruşinat :

— Înţeleg, înţeleg, dar te rog nu mă mai întreba dacă înţeleg, fiindcă atunci chiar nu mai înţeleg nimic !

Această capitulare sau ceea ce părea a fi astfel, îi plăcu nespus de mult tânărului, care îşi domoli elanul şi-i vorbi ca unui suferind :

— Am venit să-mi fac o situaţie, spuse el. Sunt un *Om cinstit* şi vreau să-mi câştig o bucată de pâine cu sudoarea frunţii mele, nu cum fac alţii...

— Minte, se auzi vocea persoanei nevăzute pe un ton de simplă constatare, de parcă ar fi fost un gând pe care nu se putuse abţine să-l rostească.

— Desigur, desigur, spuse gradatul concesiv, toţi vrem asta, adică cea mai mare parte...

— Dar sunt urmărit, domnule, sunt terorizat ! reluă tânărul încurajat de bunăvoinţa celuilalt. Mi s-a pus în vedere să părăsesc oraşul !

— Minte ! se auzi aceeaşi voce, ceva mai decisă de această dată.

- Sunt îmbrâncit şi călcat în picioare ! continuă tânărul ridicând glasul şi privind stăruitor chipul interlocutorului pentru a se asigura că nu pierduse încă bunăvoinţa lui. Ba mai mult, mi se aruncă ghivece cu flori în cap !

- Minciuni sfruntate, spuse nevăzutul dispreţuitor. Nu-l ascultaţi, domnule maior-doctor. Profită de situaţia lui de instrus ca să arunce oprobriul pe cetăţenii acestui paşnic oraş.

— A scos cuţitul la mine ! strigă tânărul furios, dar şi deznădăjduit, căci glasul îi tremura, ceea ce trebuie să fi observat şi celălalt, fiindcă ţipă ca din gură de şarpe :

—Min-teeeEEEE !

Tânărul fu copleşit, ba chiar strivit de răutatea conţinută în acel ţipăt şi pe moment nu ştiu ce să mai spună. Dezorientarea lui oferi prilejul unui atac decisiv care veni însă dintr-o direcţie cu totul neaşteptată :

— Aveţi ceva de spus în apărarea dumneavoastră ? întrebă gradatul, dezvăluind prin tonul său o vădită suspiciune la cele ce-ar fi putut auzi din gura tânărului.

- De altfel, după cum puteţi constata şi dumneavoastră, interveni vocea nevăzută care n-aparţinea altcuiva decât piticului mustăcios, ce-şi declină identitatea printr-o aplecare ironică dinaintea tânărului, ...cazul e cât se poate de clar. Ba, aş zice, mai clar decât atâta nici că se poate concepe.

Luă apoi poziţia de drepţi, ridicând mâna la tâmplă într-un salut mai mult pueril decât grotesc şi întrebă zelos :

—Permiteţi să raportez, domnule maior-doctor ?

— Te rog, şopti acesta cu un gest echivoc, revenind la starea de somnolenţă dinainte.

— Este un caz clasic de manie a persecuţiei pe fondul unor grave tulburări de percepţie.

— Protestez ! strigă tânărul. Nu este adevărat ce mi se pune în cârcă, domnule maior-doctor, continuă el cu umilinţă. Am venit să-mi fac o situaţie cinstită, aşa după cum am avut onoarea să vă înştiinţez, dar sunt împiedicat, domnule, şi asta mă îndurerează, cu atât mai mult cu cât nu este primul oraş de unde sunt expul...

— Vrei să dai o declaraţie ? îl întrerupse maiorul plictisit.

— Dacă-mi permiteţi, nu este nevoie, interveni piticul. Martorii sunt aici.

Se repezi spre uşa aflată în spatele gradatului şi o deschise grăbit, iar tânărul fu extrem de mirat să recunoască figurile celor ce se îmbulzeau să intre în persoana ţăranului cu rucsacul, a copilului şi a fotografului care agita pe deasupra tuturor o poză de mari dimensiuni, şi a multor altora de care tânărul nu fu prea sigur că-i văzuse vreodată. În mod paradoxal, cel ce reuşi să intre primul şi care trebuie să fi stat undeva în spatele celorlalţi, fiindcă tânărul nu-1 văzuse la început, era bătrânul cu aparatul de radio şi aproape concomitent cu intrarea lui, numitul maior, exasperat pare-se de gălăgia martorilor, ordonă printr-un gest scurt închiderea uşii.

— M-a făcut nebun, inofensiv ! ţipă bătrânul cu totul nelalocul lui în liniştea mormântală ce se lăsase în încăpere. Am martori... M-a făcut nebun inofensiv ! repetă el, şi în ciuda furiei care-1 făcea să tremure convulsiv, dădea un ton deosebit cuvântului „inofensiv“, ca şi cum ar fi constituit o injurie foarte gravă şi mai mult decât suficientă în stabilirea vinovăţiei lui.

Piticul îl luă de braţ cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îl bătea ocrotitor pe spate pentru a-1 linişti şi-l trecu dincolo. Cât timp ţinu uşa deschisă, tânărul găsi foarte ciudată privirea martorilor îndreptată spre el, şi acest lucru îl făcu să-şi piardă toată încrederea în sine, astfel că n-avu nici o obiecţie când maiorul ceru să fie dus de acolo.

Fu condus de-a lungul mai multor coridoare, atât de întortochiate, încât îşi pierdu cu totul simţul orientării. In mod neaşteptat, piticul îl introduse într-o încăpere îngustă şi joasă, luminată slab printr-o ferestruică plasată lângă tavan, ce trebuie să fi servit drept cameră de serviciu, fiindcă se găseau mai multe mături şi găleţi puse una peste alta.

— Te rog, pleacă... te rog frumos, pleacă ! spuse piticul pe un ton smiorcăit, agăţându-se de hainele tânărului. Dacă nu pleci, îmi pierd pâinea şi am nevastă şi patru fete mai mari ca mine. Tu eşti singur, eşti tânăr, poţi să pleci unde vrei, dar eu unde să plec ?... Ştiu că mă dispreţuieşti, dar eu te iubesc pe tine, spuse piticul îmbrăţişându-i genunchii cu un gest suspect, ce-1 făcu pe tânăr să se retragă stânjenit, însă nimeri vraful de găleţi. Acestea se răsturnară zgomotos prin încăpere, reducând la minim spaţiul de mişcare.

— Pe mine nu m-a iubit nimeni, continuă piticul pe acelaşi ton plângăreţ, făcând tot felul de gesturi alandala. De când eram atâtica, mămuca mă bătea cu coada măturii, mă lega de pat şi mă snopea în bătăi... Şi tu ai o situaţie grea în familie, recunosc, dar n-ai patru guri de hrănit ca mine, şi dacă le mai pun la socoteală pe-a mea şi pe-a neveste-mi, se fac *şapte...*

— Nu plec, spuse tânărul scurt, privindu-1 cercetător.

— Vai, mă aşteptam la un asemenea răspuns, se lamentă piticul. Din felul cum o spui, se vede că nu mă iubeşti deloc, dar absolut deloc... Dacă ai şti câte necazuri îmi aduci, câte suferinţe... Chiar aseară în timp ce te urmăream, fata mea a fost sedusă de doi golani, spuse piticul şi glasul i se frânse brusc. Oh, oh, Elvirica mea, ce ţi-au făcut, fetiţa mea, ce ţi-au făcut ? !...

Plânse mult timp bolborosind cuvinte de neînţeles, apoi deodată se apropie de tânăr schiţând un gest ca pentru a îngenunchea, şi luând mâna tânărului, începu s-o sărute cu patimă.

— Binefăcătorule, spuse el ca în delir, n-ai să-l laşi pe micuţul tău prieten la ananghie, binefăcătorule !

— Ţi-am spus că nu mai plec nicăieri, spuse tânărul ceva mai moale, întrucât îl cuprinsese mila.

—Ba da, ai să pleci... ai un suflet de aur, n-ai săsuporţi gândul mizeriei mele, binefăcătorul meu !... răspunse piticul suflându-şi nasul într-o batistă brodată de domnişoară.

— Nu plec... nu plec, ţi-am spus-o de zece ori până acum sau nu înţelegi ?!

Piticul păru ca lovit în moalele capului de acest răspuns şi voind să se agaţe de el pentru a-1 îmbuna, se împiedică de o găleată şi căzu peste celelalte. Acest lucru îl scoase din sărite pesemne, fiindcă atunci când se ridică, faţa lui căpătă o expresie rea şi înainte de a pleca trântind uşa, mai spuse doar atât :

—Bine, tu ţi-ai făcut-o cu mână ta !

După ce ieşi, tânărul nu mai văzu nici urmă de pitic. Zări, în schimb, un bărbat îmbrăcat într-un halat alb ce părea foarte intrigat de prezenţa lui.

— Dumneata de ce nu eşti îmbrăcat reglementar la ora asta ? întrebă acesta.

— Cum adică îmbrăcat reglementar ? răspunse tânărul mirat.

— Nu eşti internat aici ? întrebă la rândul său cel ce părea a fi doctor.

— Internat ?... făcu tânărul uluit. Cum adică internat ?

Omul în halat îl privi extrem de suspicios, dar nu răspunse, cel puţin nu direct, căci tocmai în acel moment trecură prin dreptul lor doi infirmieri.

— Duceţi-1 pe acest tânăr la salonul cinci, le spuse el acestora. În câteva minute vreau să-l văd îmbrăcat în pijamale şi vârât în pat cu plapuma la bărbie. Voi veni să verific personal.

Salonul unde pătrunse tânărul avea două paturi, celălalt fiind ocupat de o mogâldeaţă de om oribil la înfăţişare. Urâţenia lui se datora în special unei ciudate excrescenţe epidermice la baza gâtului, asemănătoare cu un testicul hipertrofic, dar chiar şi fără ea, chipul său prelung, cu nas cârn şi foarte subţire, alături de buzele livide, ca de mort, nu era de natură să inspire gânduri paşnice. La intrarea tânărului, mogâldeaţa spuse doar un cuvânt, fără a se adresa nimănui :

—Dobitoc !

Şi jumătate de oră după ce veni doctorul, nu făcu absolut nici un gest, ci întins pe spate, privi apatic un punct nedefinit din tavan. Doctorul apăru cu o gentuţă într-o mână şi fără altă introducere, întrebă intempestiv :

-— Nici n-ai ajuns bine şi spionezi pe la uşi, amice ?

Tânărul nu găsi nimic de răspuns, de altfel nici nu avu timp, fiindcă celălalt întrebă la fel de precipitat:

— Vrei să fugi, da ?... Ştiam eu... Toţi aveţi asta în cap de cum sosiţi... Sau vrei să negi cumva ?

— N-am vrut să fug, răspunse tânărul oarecum intimidat de siguranţa celuilalt.

— Nu mă duci tu pe mine... mai bine spune cinstit.

— Nu fug, domnule, v-am spus o dată.

— Atunci vrei să te spânzuri.

— N-am nici un motiv să mă spânzur.

Omul tăcu privind gânditor camera, puse câteva întrebări privitoare la data naşterii, locul de baştină şi altele, apoi reveni la întrebarea iniţială :

— Şi unde vrei să fugi ?

Fără îndoială se credea foarte şmecher, însă stratagema era atât de evidentă, încât tânărului îi fu ruşine de naivitatea lui, şi ca să nu-1 întărâte mai tare, spuse cu toată sobrietatea de care era în stare :

— Nu vreau să fug nicăieri, domnule.

— Atunci vrei să te spânzuri.

— Nici să mă spânzur nu vreau.

— Atunci vrei să fugi.

— Aţi început să mă plictisiţi cu jocul acesta, domnule. De fapt, ce urmăriţi ?

— Aaa !... mai eşti şi obraznic pe deasupra, spuse doctorul înfuriat. Două injecţii.

În timp ce infirmierii îi administrau celedouă injecţii, doctorul continuă să-i pună aceleaşi întrebări

idioate, până când tânărul nu mai fu în stare să deschidă gura.

—- Aşa se disciplinează elementele indisciplínate, concluzionă doctorul mulţumit şi ieşi împreună cu infirmierii.

— Mare dobitoc ! mai spuse mogâldeaţa clătinând din cap, dar nici de această dată nu se ştia cui îi era adresată remarca.

Dormea pe pardoseala rece a gării într-o poziţie ceva mai destinsă ca a fetusului, dormea de mai bine de trei ore, dar poate pentru că gălăgia devenise prea stridentă sau poate pentru că visase ceva urât, deschise ochii şi-i plimbă somnoros prin sală. Observă atunci privirea tandră a două june frumuşele ce-i aruncau de la distanţă toată mila adunată în cei douăzeci de ani ce păreau să-i aibă; stăteau cu capul aplecat una peste umărul celeilalte şi ochii lor iradiau atâta compătimire, atâta insidioasă şi de-a dreptul flagrantă compătimire, încât se ridică în şezut, uitându-se speriat în jur să vadă cine este obiectul acelei atenţii deosebite. Nu-i trebui mult până să descopere în spatele fetelor, puţin spre stânga, un cerşetor pe care nu-1 băga nimeni în seamă, cu picioarele retezate de la genunchi, hidos dezgolite în lumina chioară a becurilor, cu hainele jerpelite şi murdare, purtând în ele toată mizeria străzilor. Picotea cu capul în piept, trezindu-se din când în când pentru a arunca priviri tulburi în jur, dar cum nimeni nu se apropia de el, adormea din nou.

Nu-i trebuise mai mult de câteva secunde pentru a înregistra scena, în vreme ce ochii fetelor continuau să-l fixeze dureros de intens, polarizând puţin câte puţin privirea indiferentă ori preocupată a celorlalţi pasageri, astfel încât aceştia începură să se adune treptat-treptat în jurul lui, fără a se apropia mai mult decât o făcuseră fetele, ca şi cum golului creat voiau să-i atribuie întreaga responsabilitate a sfâşietorului sentiment de care erau copleşiţi.

Amuzant la început, apoi iritat, îşi pipăi trupul să vadă de nu-i lipseşte vreo mână sau vreun picior, dar toate erau la locul lor. Ar fi vrut să strige, să ţipe, însă îl cuprinse o stânjeneală ciudată şi-şi lăsă capul în pământ, ruşinat.

De afară se auzi răgetul infernal al unei locomotive şi toată lumea, inclusiv ţigăncile împreună cu pruncii lor soioşi, părăsi sala de aşteptare. Rămase doar cerşetorul beat, deasupra căruia stăruia aceeaşi lumină chioară, ca un halou.

Tânărul îşi strecură cataligele în tren şi plecă din oraş.

Parabola gropilor

Balador purta o groapă în spate.O căra peste tot şi oriunde.

Era o groapă imensă !...Atît de mare, încît bietul om trăia cu impresia că toate gropile celorlalţi oameni cunoscuţi de el încap în groapa sa şi încă ar mai rămîne loc pentru o tăvăleală ! De altfel, preocuparea sa principală era să compare groapa lui cu a semenilor săi nu doar ca mărime, adîncime sau lăţime, ci şi din perspectiva mirosului, a pipăitului, ba chiar şi a gustului ! De pildă, lui Balador i se părea că groapa sa este de culoare albăstrie, are un gust amărui, miroase a lacrimi de lămîie, dar

e... interesantă ! Pentru că era foarte mare, prea adîncă şi cumva diformă, groapa lui Balador nu atrăgea mai pe nimenea.În cei peste cinzeci de ani de cînd se plimbărea prin lume – că nu întîmplător fusese numit Balador, ceea ce viza şi un sens ocult ! – avusese parte doar de vreo şapte gropi însoţitoare...dar cu mult, cu mult, cu mult mai mici decît groapa sa, desigur !

Trebuie menţionat obligatoriu că tendinţa lumii în care trăia Balador, care de fapt era mai mult decît tendinţă...s-ar putea spune chiar dezideratul acelei lumi; de nu cumva va fi fost vreo cutumă ale cărei origini se pierd în negura învălmăşelilor din Epoca de tristă amintire a Hlăpăilor...deci dezideratul acelei lumi întunecate era ca fiecare om să-şi astupe groapa cu fapte bune, cu gînduri şi cuvinte curate...Numai că aşa cum se petrece în toate epocile întunecate, teoria suna frumos la tribuna măreţilor zilei sau în amvonul bisericilor, iar punerea ei în practică abia dacă o găseai pe vreun colţ de stîncă, asemeni florilor cu acelaşi nume !...Fiindcă în acea epocă a nevolniciei aproape generale, gropile celor mai mulţi oameni erau ticsite cu ipocrizie, minciuni, dorinţe vicioase şi multe-multe alte gunoaie, dar pentru că toate aceste mizerii abundau predominant, atunci oamenii au căpătat obiceiul de a le acoperi cu veşminte divers colorate şi parfumate cu tot felul de şpreiuri care de care mai chimizate, încît atunci cînd se reuneau gropile mai multor oameni cu prilejul vreunor întîlniri oficiale sau oficioase, era jale ce mirosne emanau unele dintre ele !

De bună seamă că fenomenul gropilor fiind foarte răspîndit, încît de fapt aproape că nu exista fiinţă umană care să nu-şi poarte cu sine groapa, gropişoara sau gropuliţa lui, din acest motiv exista chiar şi o ştiinţă a gropilor, numită Gropologie, în cadrul căreia se studia forma şi mărimea gropilor, culoarea, gustul şi mirosul gropilor, pe rase, subrase, încrengături şi tendinţe...Cel mai important aspect şi care stîrnea cele mai multe controverse era originea gropilor.Aici existau două curente principale, dar foarte multe schisme sau secte rupte din primele două.Prima dintre ele susţinea originea ancestrală a gropilor, altfel spus, se credea că existase un cuplu iniţial care căzuse în groapă comună din Grădina Primordială, numită Eden.Motivul pentru care cei dintîi oameni căzuseră în groapă era de fapt curiozitatea naivă, dar pentru că ipocrizia şi decăderea oamenilor atinsese cote abracadabrante în Epoca Întunericului, ei preferau să înfeleştucească realitatea în cuvinte care de care mai edulcorante, numind-o ba păcat original, ba ignoranţă metafizică sau chiar Vrere Divină !

Cea de a doua grupare principală susţinea că originea gropilor avea cauze strict individuale, ci nu colective, în sensul că fiecare îşi săpase groapa proprie prin gîndurile, cuvintele şi faptele sale necurate, ca să nu le spunem de-a dreptul nemernicii...şi aceasta se petrecuse nu doar în existenţa prezentă, ci mai cu seamă în cele trecute. Sigur că ţompii nu erau de acord cu teoria gropilor anterioare, susţinînd vehement că noi toţi ne-am săpat groapa doar în viaţa actuală, ei fiind surzi şi orbi la argumentul de bun simţ şi vizibil pentru toţi cei cu mintea întreagă, că unii copii se năşteau deja cu niscai gropi imense, inscoţabile şi inastupabile...Aceasta a fost şi situaţia lui Balador, care se plimba prin lume într-un cărucioar cu groapa sa imensă în spate...Era atît de mare groapa lui, că-i atîrna şi pe lateral, ba chiar şi în faţă, sub forma unui abdomen enorm de bombat !

- Ce-ai acolo ? îl întrebau unii ca să-l tachineze, arătînd spre burta sa de Ganesha.

- *Acolo este groapa meaaaa, şi neamul meu nemernicesc ...*

  Acolo să mă-ngrop n-aş vrea, de-acolo vreau eu s-o zbughesc ! , cînta el pe o melodie arhicunoscută un fel de prohod ad-hoc al gropilor impardonabile.

Balador, pentru a fi totuşi cît mai obiectivi, nu avea doar gropi, ci şi cîteva piscuri, care erau atît de mici, că mai degrabă le-am numi pisculeţe sau piscuşoare, şi cel mai evident dintre ele se remarca prin oglinzile de felurite mărimi şi forme care arătau lumii diferite aspecte ale gropii sale imense, din alte unghiuri.

Ar mai trebui amintit în treacăt, de pildă, că gropile altor rase difereau nu doar prin culoare, ci mai ales prin tendinţe.Altfel spus, la rasa neagră, gropile aveau tendinţe pronunţat zgubilitice, pe cînd la rasa galbenă ele erau obediente şi puioase, din care motiv se înmulţiseră atît de alarmant ! Pe cînd la rasa albă, gropile erau prăjinarde, în sensul că se purtau în vîrful unor prăjini de diferite dimensiuni...Puteai recunoaşte un Ciolănar, adică Mai Marele Zilei, prin lungimea prăjinii unde îşi purta groapa înfeleştucită în varii zdrenţe arătoase şi cu invariabile mirosne mocirloase sau chiar pucioase ! Şi cu cît era mai mare prăjina, cu atît mai mare şi rangul social, dar odată ajunşi aici, trebuie făcută o precizare mai mult decît importantă, chiar esenţială. Ciolănarii, Ciocănarii, dar mai ales Hlăpăii, pentru că dispuneau de mulţi ţechini, inventaseră anumite materiale care reduceau cu mult dimensiunile gropilor lor, (ba chiar le făceau mai puţin vizibile printr-un soi de camuflaj).Orice om cu mintea limpede, ca să nu mai pomenim tradiţia milenară, ştia că este de bon ton să deţii o groapă cît mai mică, sau chiar să n-ai nici o groapă nicăieri, nici în vîrful ori la coada prăjinii, nici ascunsă prin beci sau prin te miri ce alte lăcaşuri dosnice !

Fiindcă mintea Puternicilor Nopţii era atît de îmbibată cu pucioasă, încît ei ar fi săpat gropi şi pe vîrful munţilor, şi chiar au făcut această enormă blasfemie adesea de-a lungul ultimilor şase mii de ani, dar nu puteau să dărîme şi munţii, fiind ei prea uluitor de mari şi greu de distrus ! Ei, n-aveau Hlăpăii puterea să distrugă munţii, însă deţineau mijloacele necesare să-i tămînjească ori chiar să le minimalizeze mărimea, importanţa şi menirea în faţa celor mulţi şi orbi, inventînd tot felul de neadevăruri sau calomnii despre acei munţi a căror măreţie şi faimă era mereu un imbold şi un exemplu demn de urmat pentru tinerele generaţii mai curate la inimă.

Chiar şi în acea lume întunecată existau şcoli iniţiatice de sorginte divină, spre deosebire de şcolile opuse, iar Balador păşise pragul celei mai vestite dintre ele şi vreme de mulţi ani învăţase cum să-şi astupe groapa sa imensă cu fapte, cuvinte şi gînduri bune, numai că probabil nu înţelesese ceva cum trebuie, ori poate că nu depusese un efort suficient de atent şi perseverent, fiindcă după douăzeci şi patru de ani, groapa sa PARCĂ era la fel de mare ca la început, ceea ce îl exaspera, îl stresa, îl întrista sau îl plictisea, cînd nu-l dispera de-a dreptul ...

De fapt, Balador *nu ştia cu adevărat* cît de mare este groapa sa şi nimeni nu-şi cunoştea adîncimea gropii personale; aceste aspecte fiind vizibile în mod precis doar de pe vîrful munţilor.Cum şcoala se afla sub oblăduirea celui mai mare munte contemporan, numit Muntele Iubirii Sacre Absolute, doar dacă beneficiai de Graţia Aceluia, ar fi fost posibil să-ţi faci o idee aproximativă despre mărimea şi adîncimea reală a gropii tale, în caz contrar, fiecare îşi dădea cu presupusul, existînd chiar tendinţa bolnăvicioasă de a vedea gropile celorlalţi întotdeauna mai mici decît propria-ţi groapă, în pofida sfatului repetat adesea de a nu se compara o groapă cu alta!

Şi cum în lumile inferioare totul este dual, de bună seamă că alături de Munţii Iubirilor Eterne, existau Abisurile întunericimilor efemere, de unde emana cîmpul care-i susţinea pe Hlăpăi şi toată

hoarda lor de trepăduşi cu inimile putrezite, pe de o parte, iar pe de altă parte, acele abisuri hrăneau şi gropile tuturor oamenilor, oricare le-ar fi fost mărimea; hrănire reciprocă, de altfel, prin arhicunoscuta lege al cărei nume nu mai e necesar să-l pomenesc.

Se ştiau deja multe zicale populare care ne îndeamnă să nu săpăm groapa altuia, ba chiar cea mai cunoscută dintre ele devenise neoficial un fel de etalon în *bobor*, astfel că oamenii simpli, fără educaţie sau cultură vastă, judecau inteligenţa umană după capacitatea gropii sale, pentru ca în final să devină una dintre cele mai usturătoare insulte : eşti prost de dai în gropi ! Iar dacă ţi se spunea că eşti prost de dai *şi* în gropile altora !... echivala cu o lapidare din vremurile de mult apuse.La polul opus, circula în *bobor* o cimilitură haioasă : cum să scoţi gaura unui nod din groapa unui nerod ?

Cîntecul lui Balador suna cam aşa : *Mai am un singur dor/ să mă lăsaţi să zbor/ mai sus de orice nor/ pe Domnul să-L ador / în mod cutezător/ sau cutremurător/ pîn- am să mor/ eu cel ce-s trecător / numit şi Balador* ! Ei, cîntecul avea mai multe strofe, dar celelalte le pierduse autorul probabil în groapa sa din neatenţie ! Trebuie prezentat în acest context faptul cel mai important, anume relaţia de cuplu polar opus dintre două gropi umane.La acest capitol, volumul de informaţii fiind mult prea vast pentru minuscula schiţă comprimată în aceste 3-4 pagini, nu vom reda decît ceea ce credem a fi mai folositor receptorilor.De pildă, era indicat în tratatele de Gropologie fractală ca uniunea dintre doi oameni polar opuşi să ţină cont îndeosebi de mărimea gropilor una în raport cu cealaltă, astfel încît să se evite mariajul de lungă durată dacă groapa unuia dintre ei era de trei ori mai mare ca a celuilalt.Totuşi, cum anume se stabilea mărimea fie şi aproximativă a gropilor, de vreme ce nimeni nu cunoştea adîncimea lor reală, era de acum o chestiune de fler mai mult sau mai puţin failibil, fiindcă şi în acest caz doar Munţii Iubirii Sacre erau infailibili.

Boborul judeca după ce vedea, şi anume după mărimea prăjinii de care era legată groapa sau după culoare şi miros.Unele gropi *păreau* atît de mici şi frumos parfumate, încît erau cele mai vizitate de sexul opus, cele mai dorite, cele mai căutate şi cele mai mediatizate, mai ales în filme sau reviste, unde li se oferea privitorilor în mod obsesiv partea dorsală a gropiţelor, cu sau fără veşminte de camuflaj pe ele ! Ajunşi aici, cei sau cele doritoare de mai multe informaţii, ar fi indicat să consulte clasicul tratat al *Gropilor de vierme*, care conţine modalităţi mai mult sau mai puţin secrete de a ne deplasa din groapa noastră, în gropile vecine pe scurtătură şi într-un mod cît mai plăcut simţurilor.Trebuie totuşi să-i avertizăm pe grobieni că există un text străvechi al înţelepciunii milenare care spune cam aşa : *cînd omenirea va ajunge să adore fundul gropilor mai presus de înălţimea munţilor, înseamnă că ea se va fi întors cu groapa în sus* !

Ar fi multe de spus, mai multe decît conţinea biblioteca din Alexandria, dar răbdarea receptorilor umani ne obligă la o concizie maximă. În concluzie, nu se ştie sigur dacă oamenii erau nişte gropari care îşi săpau inconştient gropile prin faptele lor sau săpau gropi pentru a-şi îngropa visele şi năzuinţele lor cele mai înalte...pentru că aşa le impuneau forţele abisale.Dar poate cea mai interesantă teorie, pe care autorul acestor rînduri îndrăzneşte să o prezinte ca fiind, dacă nu neapărat originală, atunci inspirată de la Superiorul Necunoscut, anume că întreaga lume fizică este o groapă imensă, macrocosmică, iar gropile individuale fiind doar nişte palide reflexii ale maha-gropii universale, la marginile ei existînd aşa numitul Orizont al Evenimentului de unde parvine Lumina Celestă Necreată.

Însă ce va fi făcut Balador cu groapa sa, va fi povestit , poate, altă dată.

Groapa lui Balador

Cum spuneam anterior, fiecare om cu groapa lui ! Unele gropi mai mici, alte mai mari, unele mai anodine, altele mai învîrtoşate…adică fel de fel, după oameni şi fapte.Groapa lui Balador era întortochiată, adîncă şi tristă.Ba mai mult, împreună cu măcăitul raţelor, erau singurele " lucruri" care nu produceau ecou şi nimeni nu ştia de ce ! În plus, mai exista ceva straniu la Groapa lui Balador, redat mai jos în limbajul sec al specialiştilor :

"Recent, o serie de cercetări efectuate în bazinul Gropii lui Balador au pus pe oamenii de ştiinţă respectivi într-o mare derută. Fără îndoială, nimeni nu ar putea crede că există o groapă fără fund ! Acest lucru nu este posibil ! Ca urmare a cercetărilor întreprinse, a fost găsită însă o groapă uriasă, care, fiind analizată minuţios, a dus la descoperirea unor fenomene cu totul ciudate. Urmarită timp îndelungat, s-a constatat că în această uriasă deschidere abisală dispar zilnic circa 30.000 de tone de gînduri, griji şi lamentări ! Cercetătorii au turnat, în repetate rânduri, în apropierea acestei gropi, mari cantităţi de vopsea care, în mod firesc, ar fi trebuit să reapară undeva, mai aproape sau mai departe, în cuvintele sau atitudinile ulterioare, dar vopseaua turnată nu a reapărut nicăieri ! Au fost aruncate în dreptul acestei gropi şi mari cantităţi de material plastic, însă şi acestea au dispărut fără urmă ! S-a presupus că vopseaua, cât si bucăţile de material plastic ,au fost absorbite de groapă. Până în prezent nu s-a ajuns la nici o concluzie, rămânând doar părerea că pe fundul Gropii lui Balador se gaseşte un abis uluitor de adînc !!"

Sigur că imaginaţia cercetătorilor nu dă pe dinafară, fiindcă numai mintea lor îngustă putea să inventeze modalităţi atît de stupide ca turnarea vopselei şi a materialelor plastice într-o groapă, pentru a descoperi dacă are sau nu fund, cînd ar fi putut consulta unul sau mai mulţi Văzători pentru a afla ce şi cum ! Te întrebi atunci de ce n-or fi făcut din groapa bietului Balador depozit pentru deşeuri nucleare, că oricum sînt mai periculoase decît milioanele de tone de plastic inutil ! Dar ciudăţenia cea mai ciudată este că într-o zi, nu se ştie cînd anume cu precizie, însuşi purtătorul acestei uriaşe gropi a dispărut în propria-i groapă !! Da, e adevărat, Balador a dispărut în propria-i groapă şi nu o dată, ci de mai multe ori, iar ultima dată aşa a şi rămas, adică dispărut !

Deoarece informaţiile care urmează au fost obţinute pe o altă cale decît cea normală, recurgîndu-se la ceea ce în popor se numeşte un Văzător, rugăm cititorii şi cititoarele să nu se ne-liniştească, fiindcă totul se află *sub control* ! Este vorba mai întîi de primul nivel al controlului exercitat de către fraţii noştri *hlăpăreţi*, mai apoi ei însişi se află sub stricta supraveghere a unor Veghetori din cer, care şi ei sînt vegheaţi la rîndul lor de alţii mai subtili şi tot aşa pînă la Creatorul Primordial, care supervizează totul, conform planului Său Divin.

Văzătoarea care ne-a relatat rătăcirile lui Balador prin meandrele propriei sale gropi uriaşe, aproape fără de sfîrşit, susţine că Balador s-a rătăcit într-o fundătură a propriei sale gropi, iar acum, pentru a găsi calea de întoarcere spre Lumină, ar trebui să schimbe TOTUL în viaţa lui ! Ei, cum să schimbi totul, cînd obişnuinţele au creat atîtea cărări bătătorite în jungla aşteptărilor omeneşti - este o întrebare stringent necesară, la care răspunde fiecare rătăcit după cum îl duce mintea şi inima proprie ! Ar fi poate plictisitor pentru cei sau cele care nu-l cunosc pe Balador în carne şi oase să se vorbească strict de situaţia sa, chiar dacă încă din titlu s-a anunţat intenţia aceasta, de aceea autorul acestor rînduri va urmări pe cît posibil să generalizeze anume concreteţuri, pentru a fi de folos cît mai multor fiinţe umane.

Mai întîi trebuie stabilit pentru orice om aflat într-o situaţie similară, cum a ajuns în acea fundătură ? La cei mai mulţi, cauza principală o reprezentă pierderea **lichidului de frînă** ! Se ştie doar din moşi strămoşi, că dacă nu mai ai frînă, toate babele te etichetează ca <desfrînat>, dar asta e partea cea mai puţin neplăcută, fiindcă mai rău este că te duci la vale, şi iar te duci, şi nu se mai termină de dus lunecuşul tău pe panta mocirlei şi a scrîşnirii dinţilor ! Că în această situaţie mai mult decît penibilă se află miliarde de fiinţe umane de pe planeta noastră albastră, în acest sfîrşit de Epocă a Prostiei Umane generalizate, nu este un motiv de consolare pentru aspiranţii la astuparea gropilor proprii !

Altă cauză a rătăcirii o constituie „antamarea” (sic!) unor relaţii intime cu fiinţe care nu oferă mai nimic la nivelul afectivităţii, sufletul lor fiind adormit sau imatur. O altă cauză este să vezi peste tot gropi şi numai gropi, cum este cazul celor mai mulţi dintre orbii acestei lumi, care chiar şi cînd li se vorbeşte despre Muntele Iubirii Sacre Absolute, ei caută doar nod în papura hăţişului propriilor minţi îmbîrligate, spre a-şi da importanţă cu nimicnicia lor fără de capăt ! Alte şi alte cauze ale rătăcirii poate găsi fiecare din cei aflaţi în atare situaţie, dacă va catadicsi să se analizeze cu luciditate şi detaşare, iar dacă nu, atunci va mînca *ciuperci halucinogene* în continuare !

Să schimbi totul ? Cum să schimbi totul, cînd aproape tot ce facem, gîndim sau vorbim, a devenit ca un fel de a doua natură, unde obişnuinţele reacţionează ca de la sine ? Sigur că unele indicii şi tehnici le primise deja de la Muntele Iubirii Sacre Absolute, tehnici care vizau trăirea mai mereu a

Clipei prezente, precum şi multe altele, însă, deşi realiza o parte dintre ele, păreau să n-aibă nici un efect perceptibil !

< Ceva nu e în regulă cu mine > gîndea-spunea Balador, dar dacă înţelegea anumite nereguli, pe altele nicicum nu le întrevedea ! Trebuia musai să ceară ajutorul unei Văzătoare, dar este clar pentru orice om onest că sfaturile altcuiva pot fi foarte bune, însă dacă anumite impulsuri grosiere ne trag în jos mai mereu, atunci progresul e mai dificil ori chiar inexistent !

Deci, ce-i de făcut ? Văzătoarea a răspuns acestei întrebări cu o idee interesantă, anume că trebuie spart cercul vicios într-un punct, anume punctul cel mai uşor de penetrat, astfel cercul se transformă într-o spirală sau, pentru a folosi limbajul neaoş al Văzătoarei, cercul vicios va deveni un vîrtecuş ascendent.

Stronţi şi mirondele

Un explorator chirchiz a descoperit la sud est de polul nord două populaţii nemaivăzute pînă de curînd : Mirondelele şi contrapartea lor masculină, numiţi Stronţi.Mirondelele au o natură eminamente femină, în sensul graţiozităţii, preţiozităţii, impetuozităţii şi trăiesc majoritatea timpului în apă, deşi nu sînt acvatice, dar ceea ce le dă un aer unic între toate speciile umane este o fudulie atît de mare, de mare, de mare, încît dacă ar fi fost o ţîră mai mare s-ar fi numit ocean, de aceea este socotită doar mare, ca să nu se creeze confuzionări.Dar pe lîngă mărimea sa, acea excrescenţă care nu trebuie nicicum confundată cu ceva ce se găseşte între picioarele unui patruped sacrificat de obicei în ajunul Crăciunului, mai are o trăsătură definitorie, care este intangibilitatea !

Să nu care cumva să te împingă vîntul, cuvîntul sau nesăbuinţa să încerci să atingi acea excrescenţă, că mirondelele sar în sus precum caprele de munte.Fac ţuşti pe dulap sau pe draperie cînd fie şi din nebăgare de seamă le-ai atins la excrescenţă.Ei, dacă vă închipuiţi că asta ar fi singura reacţie, înseamnă că n-ati cunoscut nici o mirondea în viaţa voastră, ci poate numai stronţi, de sînteţi de sex feminin voi cele care cetiţi aceste rînduri.

Pentru că, evident, singurele deosebiri anatomice dintre mirondele şi stronţi se află undeva în partea mediană a corpului lor.În rest, au acelaşi comportament.Sigur, ar fi o nesăbuinţă din partea chirchizului să afirme că toate exemplarele de stronţi şi mirondele se comportă identic, că doar nu-s maimuţe ! Ele sînt fiinţe umane, ca tine şi ca mine, şi se comportă variat sau chiar mai variat decît culorile unei păduri la mijlocul toamnei.Asta pentru că au o mulţime de panglici de nenumărate forme şi mărimi la **dispoziţie**.

Unii curioşi chiar au încercat să creeze un program de calculator foarte performant pentru numărarea sau măcar cuantificarea panglicilor mirondelelor, folosind teoria improbabilităţilor care se exclud reciproc, iar rezultatul a fost atît de straniu, încît nu putea fi citit. Mai exact, fiecare pereche de ochi citea alte cifre, în funcţie de indispoziţiile proprii !

Alte caracteristici ale acestei rase pe care am putea-o numi a Stronţodelelor, se văd mai cu seamă atunci cînd le atingi la excrescenţă.În mod bizar, mirondelele acceptă să fie mîngîiate la respectiva excrescenţă, dar nu atinse !!!

Care este diferenţa dintre atingere şi mîngîiere ???

Simplu, ca diferenţa dintre un politician şi un hoţ.Pe politician se presupune că îl alegem noi, iar hoţul ne alege el pe noi, cum zicea un anonim glorios.

Dar deşi din exterior nu poţi decela nici o diferenţă între mîngîiere şi atingere, ca şi între politician şi un *muson*, ea apare dinspre partea interioară, în funcţie de panglicile stronţodeilor, cu mici variaţiuni care ţin de poziţia astrelor şi dezastrelor în tema natală.Un exemplu va da o idee foarte aproximativă despre năbădăile mirondelelor şi ale stronţilor.

Dacă, de pildă, o mirondea nu are nici o planetă în zodiile de AER, asta înseamnă că ea nu are rezonanţe cu respectivul Element Subtil, că **trebuie** să-l asimileze, dar totodată ea nu este nicidecum **mişcată** de un stronţ la care predomină Elementul Aer în tema natală.Altfel spus, stronţul nu este vizibil pentru mirondea şi sînt aproape incompatibili. Scînteile apar cînd un stronţ Aerian se îndrăgosteşte de o mirondea apoasă şi prea focoasă, că atunci ies clăbuci pe toate cele zece crăpături de care vorbeşte medicina chineză.Sigur că proporţiile de Aer, Apă, Foc şi Pămînt sînt la fel de variate ca lirica păsărelelor, de unde şi marea lor neasemănare.Dar în exemplul nostru, **pecineaga** este numele unor mirondele care folosesc acutele, fără nici un imbold aparent, adică sunetele înalte şi ascuţite, în ritm staccato, dar pentru că le folosesc mai mereu, ar fi mai corect să le denumim <acute cronice>.Cred că numele vine de la un cîntec popular numit **pecineaga pe urzici** !

Şi are acest refren: < Ei, ce zici,ce zici, ce zici ? >

În terminologia yoghină, stronţii şi mirondele cuprinse de <pecineaga pe urzici> s-ar numi swadi-A-stenici, adică neliniştiţi pe swadhisthana, pentru că acum îi vezi în lac, acum în baltă ! E atîta apăraie în partea lor mediană, că stronţilor le trebuie o barcă spre a le putea contacta, iar celor care le lipsesc fondurile monetare, le trimit mesaje cu praştia.

Teoria recomandă mirondelelor şi stronţilor melodioasa subliminală a unui cîntec popular, care îi îndeamnă să fie, să devină <*apă limpede şi lină, ce ne vindeci pe la splină şi mai mult pe la rinichi, cînd te saturi de ridich*i ! > Aici înţelepciunea populară prea bine cunoscută, a încifrat două informaţii valoroase, anume faptul că problemele la rinichii indică dizarmonii în relaţia de cuplu, date de excesul alimentar al gustului ridichilor, uşor iute, şi este o aluzie cam la cît pot suporta unii dintre stronţi.Dacă e prea iute ridichea, există riscul să se facă blocaj renal.Nu este exclusă nici o altă interpretare a ridichei, ca în arhcunoscuta formulă : „a freca ridichea “, atunci cînd n-ai mentă la îndemînă şi foloseşti capul partenerului drept poligon de ţintă !

Cititorul sau cititoarea mai puţin umblat(ă) printre rîndurile cărţilor de istorie, trebuie să ştie că excrescenţa mai sus pomenită a apărut prima dată, se crede, la babilonieni, cînd au construit turnul ce le poartă numele.Dacă pînă la începerea acelei construcţii, toate popoarele lumii vorbeau aceeaşi limbă, după ce s-a terminat acea construcţie megalomană, fiecare a vorbit o limbă diferită de a celorlalţi, întrucît toţi aveau a se fuduli cu ceva.

Acela a fost momentul cel mai tragic al omenirii, adică momentul SEPARĂRII DE UNITATE !

Ca fiecare stronţ şi mirondea să aibă impresia că el sau ea este Buricul Pămîntului, că el sau ea a făcut şi a dres, dar uite ce a stricat şi aruncat celălalt sau cealaltă, constituie efectul Separării de

unitatea primordială.O separare numită în limbajul academic egocentrism, cu derivatele sale egotism, egoism şi ateism !

Cît despre intangibilitatea excrescenţei, mai trebuie spus ceva ce cred că este esenţial.Pentru aceasta vă rog să citiţi cuvintelele de mai jos cu intonaţii diferite.

Să nu măăă atingiii ! cu intonaţia unei soprane de coloratură aevea privighetoarei.

Să nu mă atingi ! rostit grav, ca un terorist burduşit cu pocnitori sub vestă.

Să nu mă atingi ! spus pe un ton amenințător, de către o mirondea cînd n-are chef de atenţiile unui stronţ.

Sau varianta neoş *: nu atinge tu la mine, că fac buba eu la tine* !

Exemplele de intonaţii în varii situaţii sînt la fel de nenumărate ca atomii de carbon dintr-o pipă stinsă, din care pricină nu putem avea pretenţia de a le epuiza, nici măcar cît se epuizează un parlamentar într-o şedinţă de senat pentru binele absent al ţării sale de baştină.

Poate cel mai cunoscut personaj din etnia stronților au fost Anaximîndru și contrapartea sa. El a scris o carte cu titlul *Despre natura infructuoasă a fudulie*i, care s-a pierdut în mare parte sau în partea de mare a ignoranței universale, supraviețuind doar cîteva proverbe și zicători, redate mai încolo, inspirat probabil chiar de contrapartea sa Anaximîndra.

Anaximîndra a fost un paradox viu a ce înseamnă contradicții care se bat cap în cap. Era bogată în dorințe, dar săracă în aspirații. Era plină de hachițe, dar goală la afecte. Era preocupată tot timpul de nimicuri și nimic n-o mulțumea. Avea capul doldora de gînduri și nimic în capul ei ! Era atît de fițoasă, ciufută și poliformă, că trebuia să fii de plastelină ca să te poți conforma gusturilor ei !

Ci cunoscînd asemenea ființă a scris Anaximîndru celebrul său tratat despre natura infructuasă a fuduliei, care s-a pierdut pesemne în tainițele antice, ros de șoarecii de bibliotecă. *Bună carte* ! își spuneau șoriceii și mai ronțăiau cîte o pagină din fudulia infructuoasă !

Anaximîndra, ca toate mirondelele, avea și ea o dorință secretă, pe care n-o cunoștea nimenea. Anaximîndru, ca toți stronții, era curios din fire și jeluitor la nenorocire. Sigur că se potriveau unul cu altul la fudulie, fiind din tagma stronțodeilor, ba chiar se meritau unul pe altul, oricît s-ar fi jeluit Anaximîndru că s-a săturat *de trai și chin cu dispreț și cu venin* !

Dată fiind condiția ei de scalvă, Anaximîndra aprecia doar grosimea pungilor pline cu țechini și rareori altceva. În lumea ei se numea curtezană, în lumea noastră se numește altfel. Ca orice altă mirondea, fudulia ei pe a multora o întrecea. Unui om onest îi stătea mintea în loc dacă ar fi încercat să înțeleagă de unde atîta fudulie la poporul stronțodeilor, în general, și mai cu seamă la Anaximândra, în particular ? Dar a vorbi despre acest cuplu vestit prin fudulia sa, ne-ar abate de la alte aspecte mai importante, așa că vom reveni la subiect.

Dacă nu s-a înţeles în ce constă esenţa intangibilităţii excrescenţei stronţodeilor, recomandăm să-l atingeţi pe primul sau prima pe care o întîlniţi în cale şi veţi avea o exemplificare vie a ce înseamnă fudulie călcată pe bătătură ! Există chiar o formă extremă de fudulie megalomană, descinsă direct din urmaşii urmaşilor care au construit turnul babilonian, întîlnită acum la Elita ocultă malefică de pe această planetă- puşcărie.Această super-hiper- mega-maha-fudulie reptiloidă îi face pe cei care ne conduc din umbră să se creadă moştenitorii Pămîntului, numindu-ne pe noi goimi sau animale şi tratîndu-i pe cei care nu aparţin Elitei mai rău ca pe animale, pentru că ne otrăvesc aerul, apa şi mîncarea şi vieţile în moduri care de care mai parşive şi diabolice, urmărind extincţia a cît mai

mulţi dintre noi din această lume, pentru că excrescenţa lor este atît de mare, că nu mai încap de noi!

E drept că ei constituie o rasă aparte, a Hlăpăilor, despre care cercetătorului chirchiz i-a cam fost teamă să detalieze spre a nu adormi de veci pe fundul unui sicriu din ciment la turnarea unei fundaţii oarecare.Trăsătura lor principală este legată firesc de excrescenţa fuduloasă şi poartă numele de crocodilită, adică sînt mai rapaci decît crocodilii.Sînt atît de lacomi, de reci şi fuduli, încît se cred stăpînii tuturor stăpînilor.Nu găsesc că e necesar să vorbesc mai mult despre această tagmă catastrofică, întrucît nu ei sînt tema acestui articol, ci stronțodeii.

Despre această etnie circulă unele zicători populare, cum ar fi : dac- atingi o mirondea, te stronţeşti la fel ca ea ! Făcînd aici aluzie la o lege ocultă universală, deşi prea puţin cunoscută maselor larg*e* de adormiţi, numită Legea Rezonanţei, a cărei formulare simplă este prea evidentă spre a mai fi explicată, iar alternativa la zicătoarea de mai sus, zice că : „dac-atingi un stronţ, te păleşte-un glonţ !”

Sigur că sînt multe alte zicători, unele chiar celebre, ca aceea cu „ stronţul nu-i stronţ destul pînă nu-i fudul ” şi altele pe care nu mi le amintesc chiar în clipa asta, mai ales că trebuie să închei această relatare repejeor, altfel există riscul să nu mai fie citit finalul de către cei (cele) prea ocupaţi (ocupate) cu alte trebi importante, care cel mai probabil au abandonat aceste consideraţiuni după prima pagină !

Ce-i de făcut cînd un muritor de rînd se ciocneşte karmic de o mirondea sau de un stronţ, depinde de prea mulţi factori ca să pot sugera aici o strategie cît de cît generală.Depinde în primul rînd de ce anume ne dorim, ce anume simţim şi care ne sînt priorităţile sau obsesiile. Poate reacţia cea mai la îndemînă este fuga mîncînd, dacă nu pămîntul, atunci ceva comestibil - pentru fiinţele mai sensibiloase, iar pentru cei sau cele care au fire de toreador, probabil vor lua taurul de coarne şi vor încerca să desţelenească pîrloaga şi apoi să însămînţeze seminţe bune, chiar dacă le *trebe* un hectar de răbdare pînă la culesul roadelor, care, precum se ştie, sînt la discreţia tuturor furtunilor destinice, a prădătorilor de tot felul şi a multor altor ispititori gata oricînd să-ţi însămînţeze alte buruieni pe tarlaua ta.

Însă vorba cuiva, aceste întîlniri năbădăioase au un mare potenţial transformator de ambele părţi şi cred că ar fi o eroare să se irosească această oportunitate.Asta e și părerea mea, dar mai trebuie să fie şi acceptul celeilalte persoane, fie stronţ ori mirondea.

Tremoloi şi tremoline

Giugiucăi mele, cu iertăciune

În urma unor studii ceva mai amănunţite, cercetătorii au constatat un fapt surprinzător, anume că în vechime, cu mai mult de şase mii de ani în urmă existau comunităţi umane formate după principiul Cercurilor zodiacale, respectiv doisprezece triburi având trăsăturile unor constelaţii de pe bolta cerească.

Primul astfel de Cerc descoperit era cel al Stronţilor şi Mirondelelor şi nu e de mirare că Stronţodeii au fost primii găsiţi, deoarece excrescenţele lor datorate orgoliului megaloman ieşeau prea mult în evidenţă chiar şi dacă erau îngropate la multe sute de metri sub pământ sau apă!

Celelalte etnii sau triburi au fost cu mult mai greu de depistat în praful vremii, de aceea nici nu s-a vorbit despre ele în articolul trecut, exceptând tribul Hlăpăilor care, de fapt nu este un trib sau etnie propriu - zisă, ci mai degrabă o adunătură de sceleraţi care au preluat puterea o anumită perioadă de vreme, dar despre asta poate vom detalia altă dată.

Tremolinele sînt contra-partea feminină a tremoloilor, ei fiind într-o descriere succintă, foarte succintă, incredibil de mini-succintă, opusul Viraşilor, care înseamnă casta Eroilor fie ei spirituali sau de orice altă natură. În treacăt fie spus, Viraşii au o caracteristică remarcabilă: dacă, de pildă, merg pe o Cale, fie ea spirituală, erotică sau amestecată, şi dau peste o bifurcaţie de drum, ei **virează întotdeauna la dreapta**, ceea ce vrea să simbolizeze verticalitatea lor morală (pentru că mâna stângă e socotită a fi impură la ei)!

Întrucât Viraşii sînt Cercul, tribul sau casta cea mai înaltă (sub aspect moral), cea mai pură şi care oferă exemplul de urmat tuturor celorlalte Cercuri, despre ei nu vom vorbi decât prin comparaţie, pentru un motiv simplu care se înţelege fără alte explicaţii.

Geografic vorbind, dar poate că nu numai, Cercul cel mai apropiat Tremoloilor este cel al Mălaşilor, numele lor fiind mai degrabă o poreclă decât o denumire ştiinţifică şi provine de la o

anume întrebare pe care Mălaşii o repetă foarte des, ca un tic verbal. Aproape la orice întrebare pusă lor, cînd sînt prinși la înghesuială, ei îţi răspund stereotipic:

-Băi, mă laşi?!

Mălaşii au drept contra parte Mălenele şi trăsătura lor distinctivă este o LENE atât de imensă, încât trece cu mult dincolo de limitele tribului, ale regiunii, ale ţării, ale continentului şi se pierde agale în apele oceanului! Tot în treacăt fie spus, din Cercul Mălaşilor fac parte majoritatea cercetătorilor, fiindcă lenea lor insaţiabilă îi face aproape inapţi pentru orice altă activitate în afara acelora de băgători de seamă sau **cei care îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala**, cum se spune în bobor. Ei fiind destul de oneşti – că nu au doar defecte! – sigur că îşi recunosc cei dintâi neajunsurile „speciei" lor, iar această onestitate, plus sinceritatea cu totul ieşită din comun de care dau dovadă mai mereu, îi face totuşi să fie respectaţi într-o anume măsură - şi parţial simpatizaţi - dar nici pe departe atât de mult ca pe Viraşi.

Cititorul va fi ghicit deja că autorul acestui studiu face parte exact din Cercul Mălaşilor, dar hai să trecem la tema propriu-zisă a Tremoloilor şi Tremolinelor, fiindcă despre lene nu poţi scrie prea multe, sau poate că eu scăldându-mă în ea ca peştele în apă, nu văd nimic interesant aici.

Tremolinele tremură de frică în aproape orice situaţie, ca şi bărbăţeii lor. Chiar dacă situaţia obiectivă exterioară fiinţei lor nu predispune la nici un pericol, de nici o natură, atunci tremolinele inventează un drob de sare care e gata-gata să le pice peste picioare, din care pricină sunt mai mereu stresate, foarte stresate sau irezistibil de stresate!

Dacă de pildă, aveţi nefericita karmă de a vă afla în preajma unei tremoline şi vreţi să mirosiţi trandafirii cu ea, atunci nu veţi fi nicicum scutiţi de îngrijorări de genul:

- Dacă rămân ţestoasă?

- Dacă mă paşte calul?

- Dacă îmi pied frâul?

Şi multe - multe alte imposibilităţi tromboschilodinice!

Tromboschilodinia este ştiinţa absurdităţilor care îţi schilodesc mintea doar încercând să ţi le imaginezi, darmite să le vezi aievea în vis, că în realitate, ele, desigur, nu se pot realiza, fiind din capul locului complet şi iremediabil absurde! Şi pentru că suntem aici cu vorbirea, cel mai celebru caz de tromboschiloidie este cel în care minţile unor Hlăpăi au inventat o gogoriţă mai mare decât

însuşi orgoliul lor super-hiper-mega-maha-catastrofic, susţinând că nu există nimic mai presus decât ei, adică nu există Inteligenţa Infinită a Creatorului Absolut, cunoscută sub numele de Dumnezeu Tatăl - Slăvit fie Numele Său în vecii vecilor!

Sigur că aici intrăm în zona filozofemelor, iar acest articol vrea să se păstreze în aria socio-problemelor de factură caracterială. Deci ca să nu ne pierdem uzufructul raţiunii, ştiindu-se prea bine aserţiunea conform căreia **„somnul naţiunii naşte monştri**!", trecem mai departe la turma noastră de Tremoloi şi Tremoline.

Care turmă era păstorită de o entitate feminină, deoarece pe atunci femeile conduceau ritualurile de înmiresmare a trandafirilor. Şi conducea o tremolină şi din cauză că ea se pare, era singura care avea luciditatea să recunoască un fapt vizibil pentru orice fiinţă lucidă, anume că toate fricile tribului ei erau doar fantasmagorii ale propriilor minţi necontrolate.

Se vede treaba că ea avusese acces la un text secret al unei culturi îndepărtate în timp şi spaţiu, de unde citãm acest fragmenţel: ***„Fiul meu, ascultă cuvintele mele de taină: să ştii că ororile din Infern sunt propria ta creaţie mentală. În Univers, Iluzia domneşte peste tot, peste zei, ca şi peste oameni. Prin acţiunile tale creezi dorinţe fără de număr. Devenind vizibile în stările intermediare*** (în Bardo, după aşa zisa moarte), ***ele te copleşesc cu o forţă egală cu neştiinţa ta... Dacă devii conştient de marea iluzie a mentalului tău, vei fi eliberat.*****"**

Alte frici sau temeri le pomenim pe scurt:

- Teama de tremoloi a tremolinelor

- Teama de intimitate a ambelor sexe tremolistice

- Teama de tremoline a tremoliolor sau chiar a unor tremoline!

- Teamă să nu-şi piardă scaunul de sub trepoleţ

- Teama de Lumină

- Teama de Iubire, care caz este atât de bizar, încât mintea celorlalte etnii se opreşte instantaneu, simultan cu deschiderea gurii la maximum şi emiterea unui sunet de uluire completă, totală şi indibidiguibidibilă (termen pe care nu ne mai pierdem suflul să-l explicăm aici).

- Teama de teamă, care se manifestă atunci când nu mai au nici o temere, de nici o natură, ba chiar şi mintea lor absconsă a obosit să tot inventeze poveşti de groază şi atunci se tem că ce vor face ei sau ele fără vampiraşul care le scurge de energie mereu?

- Teama de-a antama relaţii intime, mai ales cu cei care nu aparţin tribului Tremoloilor.

În acest caz, pentru Tremoline este ceva atât de neobişnuit ca cineva să nu se teamă de mai nimic, încât nu-l pot nici înţelege, nici măsura pe scara lor valorică interioară! Acum e posibil ca această teamă să fi provenit dintr-o interdicţie a căpeteniei lor, numită Tremuriciu, sau din experienţe traumatizante pentru ei pe care le vor fi avut cândva, în care nu s-a petrecut nimic stresant, periculos sau îngrijorător luni de zile la rând, astfel că au intrat în panică fiindcă n-aveau nici un motiv de panică!

Singurul moment, singurele clipe în care Tremolinele şi Tremoloii nu tremură, este atunci când resimt o plăcere intensă, mai ales erotică şi care îi sau le iau prin surprindere oarecum, ei sau ele nemai având timp efectiv să dea curs naturii lor prăpăstioase. În astfel de clipe ei sau ele rămân aproape nemişcate, iar dacă fiinţa de lângă ele gâfâie - că de!, aşa se petrece în acele momente - îi va cere să înceteze cu gâfâiala sau să bea apă fără gogîlţuri sau altfel de observaţii specifice tremolinelor, care pe alţii îi lasă bujbe!

La întrebarea cum de cercetătorul şi autorul acestui text a aflat atât de multe despre Tremoloi şi tremoline, mai ales dintre cele intime şi care nu puteau fi înscrise în colbul timpului, răspundem că printr-o metodă extrem de populară în veacul nostru, anume regresia pre-hipnotică, în care subiectul îşi aminteşte uneori cu lux de amănunte vieţi trecute alături de fiinţe care i-au impresionat conştientul.

Despre Tremoline se pot spune multe poveşti, probabil fiecare cititor sau cititoare deţine un bagaj substanţial propriu mai mic sau mai mare, în funcţie de experienţele dobândite deja, de aceea ne apropiem de concluzii, nu înainte de a zice că Imnul lor naţional sună astfel:

„Tremoloi şi Tremoline / Vai de noi şi vai de tine!/ Unde-i bine/ Nu-i de mine, / Unde-i tău/ E şi mai rău! / Tremoloi şi Tremoline/ Căscaţi ochii cât mai bine!”

Următoarele zece strofe sînt variaţiuni pe aceeaşi temă şi nu le mai reproducem, fiindcă modul lor de a se lamenta depăşeşte până şi răbdarea îngerilor.

Concluzia firească a acestui studiu nu se referă la arhicunoscuta învăţătură că de ce ţi-e frică nu scapi, întrucât ar fi prea plictisitor de banal să reproducem înţelepciunea altora, ci la îndemnul:

scapi de frică dacă nu te temi de nimică şi decât să-i stresezi pe ceilalţi cu panicile tale, mai bine ţi-ai aminti că un om curajos valorează cât doi laşi, iar unul stăpân pe sine în orice împrejurare, valorează cât o duzină de tremurici oarecare!

Nemaipunând la socoteală că se fac de ruşine şi pe colo şi pe-aici!

Numai că, vorba cântecului popular: „*Frunză verde, iarba-i udă, / am vorbit să se audă, / am vorbit cu înţeles, / dar nimic nu s-a ales*!"

Sau geniala vorbă a unui gânditor genial: „Mai degrabă dezintegrezi un atom, decât o prostie", că numărul fricoșilor din universul fizic fiind mai mare decât cel al atomilor de hidrogen, decurge logic cât de greu este să anihilezi prejudecăţile şi fantacsiile aberante ale tremolinelor şi tremoloilor.

Mai trist este când karma ne obligă, ne obligă, ne obligă să mâncăm doar mămăligă!

R e t r a g e r e a

lui Nichita Danilov, cu recunoştinţă

— Noi am rămas ultimii, spuse cel căruia îi lipsea un braţ.

— Trebuie să mai fie şi alţii, răspunse celălalt.

Acestuia nu-i lipsea nimic. Avea faţa brăzdată deo cicatrice enormă care se prelungea până după ureche şi o privire sumbră. În ce mă priveşte, îmi lipsea plămânul stâng şi nu sunt sigur dacă nu cumva şi o bucăţică de ficat. De asta nu sunt într-adevăr sigur, dar dacă o spun totuşi, este numai pentru că m-ar mira ca ficatul să fie complet neatins.

Toţi trei eram nebărbieriţi de mai multe zile, cu uniformele murdare, prin unele locuri chiar rupteşi arătam ca nişte dezertori.

- Măcar dacă am şti unde mergem, spuse ciungul plângăreţ, dar nu mergem nicăieri.

— Cum nicăieri ? tresări celălalt. Mergem acasă.

— Şi batalionul ?...

— Cu toţii, ce vrei ?... Ne retragem doar.

Cel căruia nu-i lipsea nimic, mergea în faţă fără să pară că se uită undeva sau că l-ar interesa pe unde păşeşte. Era înalt şi slab; expresia-i calmă fiind dublată de o nervozitate abia perceptibilă. Ciungul, în schimb, mai mic şi mai durduliu, arunca priviri neastâmpărate în toate direcţiile. Mai des se uita la spatele însoţitorului său, ridicându-se din când în când în vârful picioarelor pentru a privi peste el cu neaşteptată vioiciune. Părea să facă parte din acei oameni care nici când dorm nu stau într-un loc şi trebuie că-i dădea multă bătaie de cap neveste-si noaptea cu foiala lui, dacă nu cumva acesta îl lega de pat. E de bănuit că, dormind cu un asemenea om lângă tine, trebuia să închizi toate uşile şi ferestrele, altfel se putea întâmpla să-l culegi cine ştie de pe unde a doua zi. Şi tot ciungul a fost primul care a văzut satul.

— Uite-l, spuse el arătând cu mâna validă undeva lateral.

Cel căruia nu-i lipsea nimic, nu se uită într-acolo şi nici nu reacţionă în vreun fel la vestea primită. Se îndreptă totuşi în direcţia aceea cu un automatism care mă făcu să cred că ştiuse de mult unde se afla satul, dar ar fi tare complicat să încerc să presupun de unde ştiuse, dacă ştiuse într-adevăr.

Din mica aşezare se degaja o linişte compactă, de parcă n-ar fi fost locuită de nimeni, iar când ne-am apropiat mai mult, am auzit un lătrat solitar, iar paşii noştri se îndreptară instinctiv într-acolo. Cum lătratul nu s-a repetat, am intrat în prima curte unde am văzut un câine, poate pentru că ne temeam ca restul caselor să fie într-adevăr nelocuite, gândind că existenţa animalului certifică

oricum prezenţa unui stăpân.

Ne-am oprit în faţa unei case fără uşi şi ferestre, a cărei tencuială se crăpase în mai multe locuri, dându-i un aspect dezolant şi sărăcăcios. Câinele a mai lătrat o dată, dar fără chef. Era prea mare năduşeală.

- Să intrăm totuşi, spuse ciungul luând oprirea noastră de o clipă drept ezitare.

Aştepta vizibil un semn de încurajare din partea omului cu cicatrice, însă acesta se retrase deoparte să urineze, ceea ce-l determina pe ciung să ia iniţiativa. Am intrat după dânsul în coridorul ce despărţea cele două camere, oprindu-ne în pragul uneia dintre ele.

La zgomotul bocancilor noştri, o femeie aşezată pe pat ridică ochii înroşiţi de plâns, privin- du-ne cu mirare şi oarecare neliniște, nu prea mare, e drept, poate pentru că grăsuliul meu însoţitor nu era omul care să inspire cine ştie ce teamă. Avea părul despletit şi lăsat în dezordine pe umeri, faţa osoasă cu pomeţi proeminenţi şi abdomenul peste măsură de umflat. La intrarea omului cu cicatrice avu o uşoară tresărire, dar nu era clar dacă din pricina privirii acestuia sau pentru că numărul nostru creştea astfel.

— N-ai ceva de mâncare ? întrebă ciungul.

Femeia nu răspunse. Se uită doar atentă la elşi ciungul, după ce repetă întrebarea, îşi dădu seama că femeia nu-i pricepe graiul, astfel că se făcu înţeles prin semne. Femeia aprobă din cap şi ieşi grăbită, iar noi ne-am aşezat în jurul mesei.

— E strâmt aici, spuse ciungul parcă ghicindu-mi gândurile. Şi răcoros, adăugă el după un timp.

De pe sobă ne privi suspicioasă o pisică tărcată, al cărei pântece se umfla văzând cu ochii. M-am uitat la ea de două ori *ca* să fiu sigur că nu mă muşcă şi deodată mă pufni râsul.

— Ce te hlizeşti aşa ?! se răsti ciungul. Ăsta-i în stare să descurajeze omul cu râsul lui idiot...

Omul cu cicatrice făcu un gest de parcă ar fi alungat o muscă, în urma căruia celălalt se opri brusc, aţintindu-şi ochii în gol. Femeia nu mai venea; poate fugise cu tot cu mâncare. Îmi venea să plâng de foame, iar vârful degetelor de la stângul mă mâncau groaznic, cu toate că nu le aveam.

— Pun pariu că muierea-i singură, spuse ciungul pe un ton vag înfierbântat care dovedea că suportă greu tăcerea din jur. Pun pariu că nu mai are pe nimeni. Te prinzi ?

Cel căruia nu-i lipsea nimic, nu răspunse şi nici nu se uită la el, deşi ciungul îl privea cu o insistenţă obositoare, aşteptând mereu acelaşi semn de încurajare, ce întârzia să apară de fiecare dată.

— Prima treabă pe care o fac când voi ajunge acasă, reluă dânsul, va fi să-i trag o bătaie zdravănă neveste-mi !

— De ce ? întrebă celălalt.

— Pentru că aşa vreau eu, răspunse ciungul, bucuros că reuşise să-l facă pe acela să vorbească. Pentru că trebuie să simtă mâna stăpânului, să vadă că a venit acasă !

Omul cu cicatrice ridică ochii din podea şi-l privi fix preţ de câteva secunde, apoi întoarse capul spre spre uşă când intră femeia. Aceasta aduse slănină şi ceapă şi o bucată de pâine făcută în casă, dar ciungul, nemulţumit, îi ceru şi ceva de băut.

— Dacă n-ar fi atâta de borţoasă, am încăleca-o şi noi, spuse el la ieşirea femeii.

Începu să mănânce repede şi lacom, abia respirând în efortul de-a înghiţi cât mai mult, fiindu-i teamă să nu-l lăsăm în urmă, deşi nici eu, nici celălalt nu ne grăbeam. Femeia intră cu o sticlă al cărei miros duhnitor nu lăsa nici un dubiu asupra conţinutului, miros ce deveni insuportabil pentru simţurile mele când ciungul se grăbi să-şi umple ceaşca de lut, uitând să mai pună dopul la sticlă. Sorbi totul dintr-o înghiţitură, apoi, drept încurajare pentru încetineala noastră în a-i urma exemplul, plescăi de trei ori din limbă satisfăcut şi spuse :

. — O masă gustoasă, o ţuică tare şi o muiere focoasă, e tot ce-şi poate dori omul mai bun pe lumea asta !

Pisica, simţind mirosul mâncării, se apropie timidă de masă, ne ocoli de câteva ori mieunând

languros şi se opri lângă ciung. Cum acesta nu-i dădu nici o atenţie, se frecă de picioarele lui şi mieună din nou. Atunci a vrut să-i întindă o bucată de pâine, însă se răzgândi şi-i trase o lovitură cumplită în coşul pieptului, urmărind alene zborul ei prin aer; ochii lui, de fapt, nu respectară exact traiectoria pisicii, ci se abătură puţin şi pe alături.

Nici vorbă că femeia îşi reveni din amorţeala durerii şi ochii ei de un cenuşiu opac, care abia îndrăzniseră să se ridice spre noi din când în când, se dilatară enorm la auzul miorlăitului infernal al dobitocului.

Această înfricoşare neomenească a fost chemarea sau blestemul meu, căci m-am apropiat de ea şi-am făcut singurul gest la care nu m-aş fi aşteptat nicicând din partea mea. Probabil ca gestul acela să fi existat ca dorinţă subconştientă mai dinainte şi nu mai teama ei l-a scos la lumină, dar oricare ar fi motivul, palma mea i-a atins abdomenul cu o sfiiciune de care eu însumi am fost foarte mirat. Femeia crezu că am cine ştie ce intenţii murdare, fiindcă spaima din priviri i se amplifică, întipărindu-se în toate cutele obrazului, pentru ca, o clipă mai târziu, să se liniştească imediat.

Şi-a lăsat cu pudoare capul în pământ apoi, brusc, mi-a aruncat o privire atât de stranie şi atât de răscolitoare (este, de altfel, destul de greu să-i definesc exact expresia, de vreme ce se adresa direct simţurilor, iar raţiunea n-ar face decât să-i sărăcească încărcătura), încât am cedat unui firesc şi incontrolabil impuls de posesiune, uitând de lipsa singurului organ care mă împiedica să-i pătrund mlăştinoasa şi întunecata-i solitudine. Mi-am amintit acest amănunt abia când meschinele şi jalnicele mele testicole se preumblau neputincioase pe abdomenul ei, şi n-ar fi trebuit să-i văd faţa ca să ştiu câtă milă,dar mai ales câtă îndurerare simte pentru mine.

— Ia te uită ... ! Ia te uită la schilodul ăsta !... A simţit mirosul fustei şi nici măcar n-are mădular s-o înţepe ! spuse ciungul batjocoritor.

Prin spaţiul gol al ferestrei, un cal apărut cine ştie de unde, îşi introduse capul în odaie şi necheză atât de tare încât toţi trei am tresărit stupefiaţi.

- I-hi-hi-hi !... I.-hi-hi-hi !...

Cred că atât eu, cât şi ciungul, am avut acelaşi sentiment de umilire în timp ce urmăream armăsarul cum se îndepărtează pendulând maiestuos enorma-i virilitate, încât îmi venea să intru în pământ de ruşine.

Nu observasem reacţia omului cu cicatrice în timpul dezonorării mele, dar nu cred că-mi acordase vreo privire, iar când l-am văzut din nou, frământa preocupat cocoloaşe de pâine aruncându-le în pisică, luând drept ţintă nasul acesteia, pe care îl nimerea de fiecare dată cu o precizie uluitoare.

Ciungul îşi temperă deodată zelul nesăţioasei sale lăcomii şi lăsându-se pe spătarul scaunului cu un râgâit sonor, spuse satisfăcut :

— Pun pariu că muierea asta are un băiat în pântece.

Ridică apoi ceaşca la buze şi după ce sorbi o înghiţitură, continuă provocator :

— Te prinzi ?

— Eu zic că-i fată, replică omul cu cicatrice.

— Ba nu, spuse ciungul, e băiat. Am eu semnele mele.

— E fată, spuse celălalt indiferent.

— E băiat, spuse ciungul ceva mai tare, ca şi cum tăria vocii ar fi constituit un argument suficient.

— Nu ţipa, îl domoli omul cu cicatrice, fără să-l privească. Sperii femeia.

— Nu ţip, ţipă ciungul. Unde vezi tu că ţip ?!... Spun doar că e băiat şi cu asta basta !

— Şi dacă-i fată, ce dai ?

— Nu dau nimic pentru că e băiat, răspunse ciungul arogant.

— E fată, spuse celălalt încet, dar parcă irevocabil.

Legase o bucată de slănină cu aţă şi i-o întinsepisicii, ridicând-o ori de câte ori aceasta era pe cale s-o prindă. Repetat de mai multe ori jocul acesta, o făcu pe mâţă să miorlăie deznădăjduitor, dar el nu păru mişcat de lamentarea pisicii şi-i întindea mai departe slănina fără s-o lase să se atingă de ea.

— Dacă-ţi spun că e băiat, e băiat ! se răsti ciungul cu totul neaşteptat.

Mie nu mi se cerea părerea deoarece o explozie nenorocită mă lipsise de darul vorbirii, afectându-mi într-o oarecare măsură şi auzul, astfel că tot ce puteam face era să mă uit cât mai atent la buzele lor ca să nu pierd nici un cuvânt.

Ciungul se ridică grăbit de pe scaun, parcă temându-se că o secundă de întârziere ar putea da totul peste cap, scoase baioneta armei şi dintr-un salt ajunse lângă femeie. N-avea nimic ameninţător în gesturi ori pe chip, ci părea că luase în serios un capriciu prin care voia să-şi dovedească lui însuşi ceea ce nu putea dovedi altora. Prinse femeia de gât cu ciotul braţului lipsă şi-i spintecă fulgerător burta de jos în sus, atât de repede, încât aceasta nu reacţionă deloc în primul moment şi abia când se trezi răsturnată pe spate, cu o mână străină răscolindu-i măruntaiele, scoase un ţipăt înfiorător, care o făcu pe pisică să fugă ca împuşcată.

Stropit tot de sânge, ciungul smulse pruncul din abdomenul femeii, aşezându-1 pe resturile-mâncării împrăştiate pe masă. Un timp nu se mişcă nimeni, până şi ţipatele femeii părură supendate undeva deasupra noastră, după care, privind fix ghemotocul de carne însângerată, spuse cu un glas stins, sfârşit de oboseală:

— Nu se poate, şopti el, nu se poate... Eram sigur că-i băiat. Nu se poate, repetă el, nu se poate...

Cel căruia nu-i lipsea nimic, părăsi încăperea, iar ciungul fu atât de copleşit de acest abandon, încât întinse mâna să-l oprească, ba îl şi atinse puţin, dar şi-o retrase imediat ca ars. La urletele femeii am fugit din casă astupându-mi urechile, însă m-am împiedicat şi-am căzut de-a berbeleacul în colbul ogrăzii, unde am vomitat tot ce mâncasem, inclusiv bucăţica de ficat care mai rămăsese întreagă în mine.

L-am văzut apoi pe omul cu cicatrice încălecat pe armăsar, într-o goană dementă în urmărirea unui porc care făcea tot felul de fiţe; cu opriri şi întoarceri bruşte, asemenea unui taur înfuriat de sprinteneala picadorului.

— Straşnică lovitură ! exclamă ciungul din spatele meu când călăreţul străpunse gâtul porcului printr-o figură de mare măiestrie al cărei termen tehnic nu-1 cunosc, din păcate.

Pentru a nu se lăsa mai prejos, ciungul împuşcă două găini ce-şi iţiseră tocmai atunci capetele printr-o ferestruică a coteţului, le legă de picioare, aruncându-le pe crupa unui catâr luat din şură. Lăsa impresia că uitase cu desăvârşire momentul de derută anterior, în care fusese cât pe-aci să plângă de ciudă, şi ignoră cu desăvârşire scîncetele din ce în ce mai slabe ale femeii.

Se înserа când am ieşit din sat, urmăriţi de urletul lugubru al câinelui, care, mai fidel, nu-şi părăsise stăpâna. Noaptea târziu am poposit la marginea unei păduri, unde am aprins focul şi-am fript găinile, apoi ne-am culcat. Când ne-am trezit a doua zi, ciungul nu mai era lângă noi, dar omul cu cicatricea nu dădu nici un semn că s-ar nelinişti din pricina acestei absenţe.

L-am găsit două ore mai târziu spânzurat de o creangă şi nici atunci omul nu se opri. Când mi-am ridicat ochii mei aproape orbi şi i-am văzut privirea, am ştiut cu precizie că din acel moment doar moartea ne va despărţi.

C O P I L U L S O A R E L U I

Bărbatul zări copilul doar cînd ajunse foarte aproape de el. Primul impuls a fost să treacă mai departe, al doilea l-a ţintuit pe loc. Copilul părea abandonat sau pierdut nu de multă vreme, fiindcă nu dădea semne de neliniște. Se afla pe un drum de ţară, între două cîmpuri abia semănate, iar în jur nici ţipenie de om cît vedeai cu ochii.

Se întrebă cum de nu-l observase mai devreme şi aproape imediat a înţeles că fusese prea absorbit de grija zilei de mîine. Copilul să fi avut poate vreo trei anişori, era îngrijit îmbrăcat şi uimitor de frumos. Bărbatul depăşise patruzeci de ani, fiindcă părul, cît şi barba nerasă începuseră să-i albească, iar hainele lui nu erau nici pe departe atît de curate ca ale copilului. Se oprise la cîţiva paşi după ce trecuse de copil şi îi trebui ceva timp pînă se hotărî să-şi întoarcă faţa spre el. Era un bărbat extrem de mental, cu reacţii cam întîrziate. Nu înţelegea cum putea fi pierdut sau abandonat un copil atît de frumos, departe de orice aşezare omenească. Nu înţelegea de ce un copil atît de mic, nu numai că avea hăinuţele foarte curate, semn că nu se vînzolise deloc, aşa cum fac toţi cei de vîrsta lui, şi nici nu plînsese de dorul părinţilor lui, ba stătea foarte liniştit pe marginea drumeagului. Mai apoi, nu reacţionase nicidecum la trecerea sa, ci avînd capul uşor aplecat într-o parte, făcea semne de neînţeles cu un beţişor în colbul drumului. Bărbatul îl privi o vreme, analizînd inconvenientele situaţiei.

Se hotărî să-l ia cu sine şi să-l lase în grija primei femei întîlnite în cale, care ar fi fost dispusă să-l accepte. Tot privindu-l, realiză că parcă i se opriseră gîndurile. Mai sesiză că un fel de pace interioară pusese stăpînire pe sufletul şi mintea sa, preocupate pînă atunci în mod intens de grija unde îşi va petrece noaptea, ce va mînca şi cînd anume. Nu observase alte amănunte încă sau nu devenise conştient de ele. În visele lui nocturne, copiii prevesteau necazuri mai mari sau mai mici, în funcţie de vîrsta lor şi cu cît erau mai mici, cu atît necazurile erau mai mari, fapt deseori confirmat, deşi nu întotdeauna, dar copilul acesta era atît de frumos, încît părea greu de crezut că va avea neplăceri din pricina lui.

-Vreau să te joci cu mine, spuse copilul cu o dicţie impecabilă.

Ca şi cum nu i-ar fi fost nici foame, nici sete. Ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie şi nici urmă de vreo grijă oarecare.

- Nu pot, răspunse bărbatul. Am treabă.

- Acum nu plouă, spuse copilul fară să-l privească, ci continuînd să facăsemne de neînţeles în ţărînă. Acum nu ninge, adăugă el. Hai să ne jucăm !

Bărbatul simţi stupiditatea răspunsului său doar după ce se auzi vorbind:

- Mă grăbesc tare... Trebuie să fac rost de parale... Am neapărat nevoie de

parale...

Ca şi cum copilul ar fi trebuit să ştie toate acestea !... Sau ca şi cum posibilitatea găsirii lor s-ar fi aflat în imediata apropiere sau măcar promisiunea de a-i primi de undeva, de oriunde, l-ar fi obligat să alerge, dar nu era cazul.

Urmă un moment de tăcere. Un moment mai lung de tăcere. Parcă să se disculpe, bărbatul adăugă:

- E deja tîrziu... E trecut de amiază şi cine ştie cînd voi găsi o casăprimitoare, barem să ne odihnim trupurile, fiindcă la sărăcia oamenilor de azi, puţinesperanţe mai sînt să capeţi şi de mîncare... Eu zic că mai bine ar fi să mergem repede şi degrabă.

Ridicînd privirea spre el, bărbatul avu senzaţia că ochii copilului exprimau lumina clară a înţelegerii şi nu numai a înţelegerii, ci şi a empatizării depline cu frămîntările lui. Surpriza cea mare însă urmă abia după aceea. Luînd copilul în braţe, a fost izbit de intensa puritate pe care o iradia acesta. Era o puritate atît de copleşitoare şi profundă şi, sînt nevoit să repet, atît de intensă, încît avu certitudinea absolută că din acea clipă nu l-ar abandona sub nici un motiv, oricare ar fi fost obstacolele ce i-ar fi apărut în cale. L-ar fi ţinut la piept o veşnicie, fiindcă nu se mai sătura de acea uluitoare puritate, dar mintea lui, tot mintea lui stupidă, găsi un motiv să-l lase jos:

— Trebuie să ne grăbim repede-repede, dacă nu vrem să ne prindă noaptea prin pustietăţile astea...

Acum realiză că îndepărtarea copilului de sine, fie şi doar la cîteva palme distanţă, ducea la lipsa perceperii acelei fenomenale purităţi trăite anterior. Mai observă un fapt care-i produse o incredibil de mare plăcere. Cînd îl luase în braţe, copilul nu numai că nu i se împotrivise cîtuşi de puţin, cum se aşteptase, ba i se dăruise cu toată fiinţa sa, în toată plenitudinea nevinovăţiei şi abandonului şi a încrederii depline, de dincolo de motivaţii şi în afara lumii acesteia.

- Acum vrei să ne jucăm ? întrebă copilul, iar vocea sa era plină de o tainică

şi irezistibilă chemare.

- Nu pot, zise bărbatul. Trebuie să ne grăbim.

- Ce încăpăţînat eşti ! observă copilul, fără reproş, ci cu o candoare dezarmantă.

Şocat de maturitatea ce se vădea lesne în spatele cuvintelor lui, bărbatul îşi desprinse involuntar mîna de a copilului. Cîteva clipe nu ştiu ce să răspundă, apoi găsi o scuză întrutotul întemeiată după credinţa sa, care avea drept scop să preîntîmpine orice insistenţă ulterioară în direcţia respectivă.

- Nu ştiu să mă joc...

Copilul făcuse doi-trei paşi în sensul iniţial de înaintare, aflîndu-se cu spatele cînd rosti pe un ton plin de voie bună:

- Am să te învăţ, dacă vrei...

Şi parcă mirarea omului n-avea să se sfîrşească în decursul acelei zile, nici a acelei săptămîni şi poate nici în decursul acelui an, într-atît îi amuţise limba. Îl urmă pe copil, care se oprise doar puţin, pentru a-şi continua mersul sigur pe sine, fără nici cea mai mică ezitare sau clătinare, un mers perfect natural şi firesc, ca de altfel tot ce făcea sau spunea, pentru ca, puţin mai tîrziu, să-i arate printr-un gest ai mînuţei întinsă lateral, ceva aflat în iarba de la marginea drumului. Într-adevăr, acolo, într-o adîncitură nu prea mare a terenului, se aflau, parcă dinadins aşezate, cîteva mere galbene, exact din acelea care-i plăceau lui cel mai mult, nu numai curate, ci şi intacte, în sensul că nu aveau nici o urmă vizibilă de stricăciune.

Chiar înainte de-a le număra efectiv - i-ar fi plăcut să fie un număr fără soţ -ştiu intuitiv că erau şapte şi numărătoarea i-o confirmă. Îi dărui unul copilului, în timp ce se grăbi să muşte din al doilea, iar pe celelalte le puse în buzunarele hainei. Dacă şi-ar fi putut vedea chipul în acele clipe, el însuşi pe sine însuşi s-ar fi îmbrăţişat cu mult entuziasm.

Părea incredibil ca un rod al pămîntuiui să aibă un gust atît de dulce, de savuros şi hrănitor totdată, ca acel măr. Chipul său, cel mai adesea prea serios, încruntat sau frămîntat de nenumărate gînduri, exprima acum încîntarea neaşteptată, ba chiar surpriza. De parcă mirarea n-avea să se sfîrşească în decursul acelei zile,simţi cum orice grijă, orice teamă dispare treptat, locul acestora fiind luat de o siguranţă de sine care îi pătrundea pînă în cel mai obscur ungher al fiinţei sale şi doar în treacăt îşi spuse că dacă ar trăi permanent acel sentiment, niciodată nu i-ar mai fi teamă de sărăcie sau de boală. În această stare nu putea înţelege cum de se lăsase pradă temerilor şi îndoielilor de atîtea ori în trecut, ba mai mult, omul care trăise acele spaime cu siguranţă nu era el însuşi.

Deschise ochii nu numai pentru că vocea copilului îl obliga cumva la aceasta, ci şi pentru a vedea cum percepe realitatea înconjurătoare cu acel simţămînt deosebit în suflet.

-Mie nu mi-e foame, spuse copilul şi mînuţa lui, oferindu-i cu gingăşie mărul, părea să fi stat de multă vreme întinsă, cu o uimitoare şi neobosită răbdare.

Omul puse şi acel măr în buzunar pentru că nu exista - şi o simţi cu o certitudine indubitabilă - nici o posibilitate de a se împotrivi ofertei. Pe al său îl mîncase deja cu o grabă ce denota că mai toate acţiunile sale le realiza astfel, puţin din teama de a nu le scăpa printre degete, puţin din lăcomia celui care rareori cunoscuse satisfacţia dorinţei împlinite. Conştientizarea acestei grabe şi a lăcomiei îl făcu să se simtă stînjenit, fiindcă se înroşi vizibil.

- Mi-a fost tare foame, spuse el.

Apoi, după ce rămase puţin pe gînduri, adăugă:

- Ce curios !... Acum nu-mi mai este foame... Am mîncat un singur măr, dar nu-mi mai este foame... Ce curios !...

Nu înţelegea cum de este posibil aşa ceva, el care în mod obişnuit abia se sătura cu două-trei porţii la o singură masă, atunci cînd avea ce să mănînce.

- Acum hai să mergem ! spuse copilul.

Măi să fie ! Bărbatul se obişnuise să creadă că evenimentele trebuie să urmeze un anumit curs liniar, logic, dar copilul acesta era total imprevizibil ! ÎI aşează pe umeri - şi se dovedi a fi mult mai uşor decît se aşteptase, aproape fără nici o greutate, s-ar putea spune - şi porni la drum într-o plăcută linişte interioară.

- Acum vrei să ne jucăm ? întrebă copilul la o vreme.

- De-a ce vrei să ne jucăm ? răspunse bărbatul, gata de această dată să-i facă pe plac.

- Acum eu sînt tatăl şi tu eşti copilul. Tatăl iubeşte copilul şi copilul îlascultă pe tatăl, fiindcă ştie că e bun şi drept... Iată, îţi cer să dai deoparte pietrele acelea din drumul tău...

- Pot să păşesc peste ele, zise omul, căruia i se părea fără sens dorinţa celuilalt.

- În urma noastră vin copii mai mici ca mine, care obosesc să tot sară peste

bolovani... De fapt, lor nu le plac deloc bolovanii **tăi**...

- Dar nu sînt bolovanii mei ! se revoltă omul, fără să fi înţeles sensul profund al îndemnului.

Totuşi, îi dădu deoparte cu vîrful piciorului şi mulţumi în gînd Celui de Sus că nu erau prea mulţi, cel puţin nu pe porţiunea aceea de drum.

- Acum cîntă-mi ceva, te rog, îi ceru copilul.

- Ceee?!...

- Nu te preface că n-auzi... Te rog cîntă-mi ceva despre bucurie.

- Ce fel de bucurie ?

- Care vrei tu.

După un moment de chibzuială, bărbatul zise:

- Pot să te întreb ceva ?

- Da.

- Nici trei ani nu pari a avea, atunci cum de vorbeşti atît de clar, de matur ?

Ca şi cum copilul n-ar fi înţeles întrebarea, răspunse ceva ce părea doar o repetiţie:

- Acum eu sînt tatăl şi tu eşti copilul. Copilul ascultă pe tatăl lui pentru că ebun şi drept şi tatăl iubeşte copilul pentru că e ascultător şi cuminte.

- Nu înţeleg nimic...

- Ascultă mai întîi... Vreau să înveţi cum să te joci...

- La ce mi-ar folosi să învăţ cum să mă joc, cînd eu n-am nici de unele ?...

Nici casă, nici femeie, nici bani !...

- Ascultă, ascultă !... repetă copilul şi mînuţa lui îi mîngîie protector fruntea şi părul. **Nu scapi de lipsuri dacă te frămînţi mereu din pricina lor !**

Trebuie că mirarea n-avea să se sfîrşească în acea zi, posibil nici în următoarele şi dacă ar fi fost mai atent la impactul clipei prezente, poate n-avea să se sfîrşească niciodată. Bărbatul acela de peste patruzeci de ani în căutarea unei fericiri iluzorii se opri, aşează copilul pe pămînt dinaintea sa şi privindu-l îndelung, întrebă plin de uimire:

- Cine eşti tu ?

- Ai uitat că ne jucăm acum ?... Eu sînt tatăl şi tu eşti copilul... Ce mai vrei ?

- Nu mai înţeleg nimic ! răspunse el. Nu înţeleg cum de un copil atît de mic

poate fi atît de înţelept, atît de curat, atît de blînd, atît de răbdător !... Oare nu visez?….

- Totul este un vis, spuse copilul. Doar că unele vise sînt mai frumoase decît

altele, iar unii visători mai puţin orbi ca alţii.

- Copile, tu nu eşti de pe lumea asta ! exclamă omul, un pic prea intempestiv

şi nici măcar el nu înţelegea întrutotul semnificaţia afirmaţiei sale.

Interlocutorul, care făcuse un pas înapoi, zise preventiv:

- Ştii. …Să nu te miri dacă uneori n-ai sa mă mai vezi în apropierea ta, atunci cînd comportamentul tău se va dovedi a fi prea repezit sau prostesc... Totuşi, mă voi afla mai mereu în preajma ta, chiar dacă ochii tăi orbi nu mă vor vedea şi inima ta împietrită nu mă va simţi.

Bărbatul se grăbi să strîngă copilul la piept cu mult drag, parcă spre a-şi cere iertare pentru neatenţia sa. În mod curios, copilul iradie - drept răspuns - şi mai multă dragoste, încît nu-ţi venea să te desparţi în veci de el.

Auzi şoptindu-i-se la ureche:

- Acum vrei să-mi cînţi despre bucurie ?

Omul aşează din nou copilul pe umeri, simţind imediat cum sentimentul de dragoste se diminuează , fără a se pierde întrutotul. Doar despre tristeţe ştia el să cînte şi cîntă într-un mod atît de tulburător, încît pînă şi copilul păru să suspine.

- Dacă te-ai juca mai des cu mine, atunci ai învăţa să cînţi şi despre bucurie.

- Dacă aş avea timp, dacă aş avea bani ca să-mi pot permite să am timp, dacă...

O vreme merseră în tăcere, iar cînd bărbatul se adînci din nou în obsesiile sale, uitînd cu totul de copil, acesta îi spuse:

- Rîzi !

- De ce ? întrebă el, şi răspunsul îl auzi clar doar în inima sa: " Cînd te

macină tristeţea ori supărarea, caută neapărat o pricină de rîs !... Poate să-ţi fie greu la început, apoi, dacă vei fi perseverent, vei găsi totdeauna un motiv de rîs în contextul acelei supărări şi nu uita că trebuie să rîzi din toată inima ta, pînă la lacrimi chiar. "

- Dar dacă oamenii mă vor socoti nebun ? întrebă omul, iar răspunsul îl auzi

şi de această dată la fel de clar în inima sa, deşi nu înţelegea cîtuşi de puţin cum de era posibil aşa ceva: "Părerea lumii contează pentru tine sau propria-ţi fericire ?... îţispun că oriunde ai fi şi orice ţi s-ar întîmpla, chiar în iad de vei ajunge, caută să fiivesel mereu... Aceasta este adevărata fericire pentru tine, nu alta !"

Peste cîmpii coborî seara, apoi răcoarea nopţii. Pe undeva prin ierburi înalte, omul îşi făcu un culcuş potrivit şi adormi împăcat cu sine. Astfel trecu ziua în care bărbatul acela cunoscu mirarea şi uimirea de dincolo de obişnuinţe, de dincolo de aparenţe, de dincolo de cuvinte.

CINE ESTE DOMNUL ACESTA ?

Se zice că bărbatul este bucuria casei, iar femeia este frumuseţea ei.

Aşa zice un proverb de nu ştiu unde; dacă o fi fost un proverb şi nu spusa nu ştiu cui sau dacă o fi cugetarea cuiva şi nu pur şi simplu o invenţie a mea.Dar pe moşia boierului dispăruse bucuria odată cu plecarea feciorului cel mare în lume şi de atunci trecuseră ani buni.Nici măcar capul familiei nu mai ştia nimic de el, dacă e sau nu în viaţă, dacă e sănătos au ba sau orice alt amănunt.De atunci, moşia căzuse într-un fel de lîncezeală.Atît stăpînii moşiei, cît şi slujbaşii ei trăiau ca adormiţii, fără chef, fără vlagă, fără rost.

Sigur, pe dinafară arătau cam ca toată lumea de pe oriunde, dar dacă te uitai mai cu atenţie, se **simţea diferenţa.**Pînă şi pămîntul împreună cu animalele care se mişcau pe suprafaţa lui, parcă îşi pierduseră vlaga.Oameni şi animale se foiau în dorul lelii şi evident că dacă ar fi existat cineva suficient de lucid spre a le spune aşa ceva, ei n-ar fi înţeles despre ce e vorba.Letargia, lenea şi inerţia se insinua în tot şi în toate.Efectele se vedeau asupra grădinii, altă dată atît de înfloritoare şi asupra pomilor roditori…Un nuc de la o margine de drum, care altădată putea adăposti la umbra lui o familie numeroasă la vreme de năduşeală, acum abia dacă mai făcea umbră unei cioari !...Pînă şi lumina zilei parcă îşi pierduse strălucirea !...

Sau aşa ni se părea nouă celor care nu locuiam la moşie, ci veneam doar cînd şi cînd, cu niscai treburi.Ori poate aşa mi se părea mie, fiindcă eram obişnuit să disec mai mereu totul, ca omul care nu are altceva mai bun de făcut decît să le poarte de grijă altora şi să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.Că neavînd nici nevastă, nici copii, trebuia să fiu şi eu bun la ceva, adică băgător de seamă !...Acum desigur că fac haz de necaz…Adevărul este că aş fi vrut să mă bage şi pe mine lumea în seamă, mai ales partea femeiască, însă ele se uitau la mine ca la o umbră, mă refer la cele frumuşele…Parcă nici n-aş fi existat pentru ele, iar cele care păreau să menifeste vreun interes mai aparte pentru mine, fie erau prea urîte, fie prea bătrîne.Eram singur de atît de multă vreme, încît probabil că nici nu mi-aş fi recunoscut părinţii dacă i-aş fi văzut pe undeva şi mă refer mai ales la tatăl meu.Plecasem de acasă cu mulţi ani în urmă, pe cînd aveam vreo paisprezece ani, iar acum trecusem de cinzeci şi încă nu-mi făcusem un rost pe lumea asta !...

Cu tata am avut relaţii reci, ca să nu spun foarte reci.În copilărie, mie îmi apărea ca un străin.De altfel, tocmai această răceală m-a impulsionat să plec în lumea largă.

După cum se va vedea mai tîrziu, aceste amănunte au oarece importanţă.Ci reîntorcîndu-ne la povestea noastră, mai adaug că boierul avea două fete,cea mare trecuse de vîrsta măritişului,dar pentru că nu era ruptă din soare ca frumuseţe, n-o ceruse nimeni de nevastă.Fata mai mică poate să fi avut cel mult doisprezece ani şi foarte probabil n-avea să ducă lipsă de peţitori.

Într-o zi oarecare, spre sfîrşitul unei ierni care părea să nu se mai termine, dar posibil să fi fost una din primile zile cînd am văzut soarele strălucind pe cer după multe săptămîni de absenţă, s-a apropiat de moşie un străin pe care, cum era în firea lucrurilor, cel dintîi l-a simţit cîinele, încă de pe cînd se afla destul de depărtişor, iar bucuria lui era de-a mirărilea !...Că s-a bucurat cîinile e oarecum uşor de descris în cuvinte şi mai poate avea o explicaţie, însă de ce ne-am bucurat noi oamenii la vederea acelui străin, nu doar că nu se poate spune în cuvinte, dar n-aveam nici o explicaţie raţională !...

Era un bărbat înalt şi puternic, cam la vreo patruzeci de ani.Ceea ce urmează a fi relatat de aici înainte e mai mult rodul unor reconstituiri şi presupuneri ulterioare, decît al unor observaţii directe, fiindcă de atunci au trecut mai mulţi ani, pe de o parte, iar pe de altă parte, vizita străinului a avut efecte specifice asupra tuturor celor prezenţi, aşadar dacă aş prezenta doar observaţiile mele, mă tem că povestea ar fi foarte scurtă, cumva seacă şi neîmplinitoare.Se va înţelege îndată la ce mă refer.Mai întîi voi scoate în evidenţă veselia străinului şi îmi cer iertare de pe acum dacă acest

aspect va fi amintit şi mai tîrziu.El a intrat pe poartă şi apoi în casă plin de veselie şi poate starea lui ne-a contaminat şi pe noi cei prezenţi.

-Bune să vă fie inimile ! ne-a urat străinul,privindu-ne pe fiecare în parte.

Cred că acestea au fost singurele cuvinte asupra cărora am căzut cu toţii de acord a fi fost rostite de vizitator mai întîi.Pentru că din acel moment fiecare părea să fi auzit în mod cu totul diferit de ceilalţi şi, ceea ce este mai important, pentru fiecare în parte, străinul a reprezentat altceva .

Voi descrie mai întîi experienţa mea şi apoi ce mi-au relatat ceilalţi mai tîrziu.Vizitatorul ne-a îmbrăţişat pe toţi la rînd, începînd cu stăpînul casei, continuînd ca soţia acestuia, apoi fiica mai mare, apoi o rudă, apoi a urmat rîndul meu parcă, apoi fiica mai mică şi cine o mai fi fost pe acolo.Atunci cînd m-a îmbrăţişat pe mine, am simţit trei aspecte distincte.Trebuie să mărturisesc că eu cred despre mine că sînt un om bun la suflet, dar cînd acel bărbat m-a îmbrăţişat, am simţit că este Bunătatea fără margini ! Altfel spus, bunătatea mea e manifestată cu precădere faţă de cei care îmi plac în oarece măsură, iar faţă de cei care nu-mi plac, mă port ceva mai reticent, dacă nu-i evit de-a dreptul.Deci este o bunătate selectivă, ca să zic aşa, pe cînd bunătatea acelui străin era chiar nemărginită şi fără restricţii de nici un fel !...Era BUNĂTATEA întruchipată, manifestată cu aceeaşi intensitate şi dăruire faţă de toate fiinţele din Univers, oricît de mici sau de mari, oricît de urîte sau frumoase ar fi fost ele şi oricît de inteligente sau neghioabe s-ar fi socotit ele !...Mi se pare că atunci am înţeles instantaneu sau poate că am intuit rapid mesajul ascuns pe care mi-l transmitea acel om şi abia mai tîrziu, dar nu prea tîrziu, am înţeles cu mintea raţională că şi eu trebuia să manifest aceeaşi bunătate faţă de toate fiinţele întîlnite în cale, fără discriminări.

Cel de-al doilea aspect pe care l-am simţit în mod pregnant a fost puterea nemarginită a acelui bărbat.Desigur nu mă refer la puterea fizică, deşi nici aici nu putea fi neglijat, dacă a fost capabil să-l ridice pe stăpînul casei mulţi centimetri de la podea cînd l-a îmbrăţişat, iar boierul avea peste o sută douăzeci de kilograme în greutate.Mă refer la puterea interioară căreia nici un obstacol nu-i putea rezista !...M-am gîndit atunci că el ar fi fost capabil să învingă singur toate hoardele de necuraţi, chiar dacă ar fi tăbărît toţi deodată pe el !...Ca să vă faceţi o idee, un om obişnuit nu-i face faţă nici unui singur demonaş, darmite la o hoardă !...

Dacă şi acest aspect trebuia să-l asimilez cumva, nu mi-a fost prea clar nici atunci, nici mai tîrziu, şi nu din cauză că nu vedeam cum aş fi putut realiza această performanţă magnifică.Totuşi, sentimentul care mi s-a transmis cel mai puternic, estompîndu-le cumva pe cele relatate anterior, a fost cel de paternitate.Eu personal l-am simţit pe tatăl meu în acea îmbrăţişare.Cel mai mult şi mai mult am simţit dragostea imensă a tatălui pentru fiul său preferat, pe care, parcă, nu-l mai văzuse de mulţi-mulţi ani !...Bunătatea şi Puterea lui erau ca un fundal pe care se proiecta intens dragostea filială a unui tată ce îşi regăsise fiul după o lungă absenţă…Probabil că acea dragoste imensă de tată îmi era dăruită drept compensaţie pentru puţina dragoste pe care mi-o oferise tatăl pămîntean sau îmi vindeca rănile produse de cel din urmă…Poate că asta i-a fost intenţia, numai că, din nefericire, parcă s-a terminat prea repede !..A fost un paradox imposibil de explicat raţional, fiindcă într-adevăr e cu neputinţă de înţeles pentru o minte umană obişnuită cum e posibil ca un sentiment să pară că durează suficient de mult şi totuşi să se termine frustrant de repede !...Sigur că mai erau nişte nuanţe de simţăminte pe acolo, despre care poate voi vorbi ulterior, dar ceea ce a fost cel mai important, la atît s-a redus, şi de aceea am spus mai înainte că dacă ar fi să mă limitez doar la experienţa mea, povestea ar fi parcă neîmplinitoare sau insuficientă.

Străinul nu şi-a spus numele şi nici cu ce treabă venise la boier.Eu cel puţin nu am auzit ceva în acest sens, iar mărturiile culese mai tîrziu, mi-au confirmat percepţia.Deci habar n-am prin ce magie a reuşit vizitatorul să intre pe sub pielea boierului, cunoscut ca un om tare mofturos, şi să-i facă un masaj extraordinar de revigorant, după cum s-a dovedit mai tîrziu, atît lui, cît şi soţiei sale, ba chiar şi cîinelui !...

Ce a făcut, ce n-a făcut acel om, e imposibil de stabilit cu precizie, însă ce am văzut noi sau, mai bine, hai să mă limitez numai la ce au văzut ochii mei, a fost o imensă veselie care deborda pur şi simplu din toată fiinţa acelui bărbat minunat !...Nu ne-am fi putut împotrivi veseliei lui, dar şi puterii sale colosale nici dacă ne-ar fi cerut să ne cocoţăm în izmene pe streaşina casei ori în vîrful nu ştiu cărui copac sau mai ştiu eu ce altă năzdrăvănie !..

Era o minunăţie, o comoară, o splendoare de bărbat !...Era atît de viu, încît umplea spaţiul pe mai mult de zeci de metri pătraţi cu vitalitatea sa enormă, care se simţea şi din camerele învecinate, deci fără să-l vezi efectiv !...Noi ne simţeam bine, deşi străinul îl masa pe boier într-o cameră alăturată !...Rectific, **noi ne simţeam foarte bine**, în timp ce omul se afla la nu ştiu cîţi zeci de metri distanţă şi-i făcea masaj boierului !...Puteţi înţelege asta ?...Că eu nu ştiu s-o explic…

Eram exuberanţi cu toţii, şi parcă dintr-o dată ne eram dragi unii altora !..Dalia, fiica cea mare, cred ca l-a urmat peste tot pe străin, dar eu îmi amintesc că la un moment dat s-a aflat în sufragerie alături de noi ceilalţi şi am putut vedea asupra ei efectul vizitatorului…Ea, care de obicei era atît de reticentă cu mine, de data asta îmi spunea ceva cu mult entuziasm , ba chiar m-a ţinut de mînă cîteva minute !...

Ilinca, fiica cea mică, voia neapărat să-mi explice ceva cu multă încîntare, ceea ce a şi făcut, însă mult după plecarea străinului…Pînă şi boierul cel bătrîn, care era foarte mîndru şi distant de obicei, în acel moment părea că ne adoptase pe noi toţi cei care nu aparţineam familiei sale, arătîndu-ne multă afecţiune… Toate aceste manifestări ieşite din comun ni se pareau atunci foarte fireşti şi doar cînd le-am revăzut ulterior cu ochii minţii, ne-am minunat foarte de transformările care se produseseră în noi pe parcursul a doar cîteva ore!...

În camera soţiei boierului, parcă a zăbovit ceva mai mult,apoi străinul a plecat, acordîndu-ne şi de această dată cîte o îmbrăţişare, dar mult mai scurtă.L-am văzut pe fereastră cînd s-a apropiat de nuc, de la rădăcina căruia a luat ceva, aruncîndu-l cît colo.Mai tîrziu în acel an, nucul s-a înzdrăvenit, coroana sa devenind la fel de bogată ca în urmă cu mulţi ani, dar acesta a fost efectul cel mai puţin important al vizitei străinului.

Cînd boierul şi fetele s-au întors în casă, după ce-l conduseseră pe vizitator o bucată de drum, eu care sînt mai vorbăreţ de felul meu, am prins a le povesti tuturor ce-am simţit după prima îmbrăţişare a străinului.M-au ascultat cu atenţie, iar din felul cum mă priveau, mi-am dat seama că abia în acel moment ei începeau să realizeze că se produsese ceva aproape miraculos cu fiecare dintre ei !...Boierul mi-a spus atunci ca era prima dată de cînd mă cunoştea – şi trecuseră mai mult de treisprezece ani - cînd vorbisem şi eu ceva cu rost !...Deşi buzele schiţau un zîmbet uşor, ochii îi erau totuşi serioşi, ceea ce-mi arăta că glumea doar pe jumătate !

S-a lăsat tăcerea, ca şi cum fiecare rumega pentru sine implicaţiile relatării mele, apoi Dalia ne-a spus că de cum îl văzuse pe acel domn, simţise iradiind dinspre el o iubire atît de intensă, încît nu se mai putea desprinde de el !...Iar cînd străinul a îmbrăţişat-o, a crezut că leşină de fericire, deşi impresia de leşin provenea doar dintr-o parte a minţii sale…La final a adăugat ceva ce m-a amuzat foarte…A spus că în timpul îmbrăţişării îşi dorea cu o intensitate indescriptibilă să fie doar un por de pe pielea acelui bărbat pentru a simţi mereu acea uluitoare iubire supra-omenească !...

- Am simţit şi eu această iubire la a doua îmbrăţişare, deşi poate nu la fel de intens ca tine, am spus la rîndul meu cînd Dalia a tăcut.Spre ruşinea mea, am adăugat, eu n-am fost conştient de acel sentiment decît abia după ce omul a plecat !

A urmat o altă tăcere şi boierul cel mare, privindu-ne cu luare aminte pe toţi, dar ochii lui poposind nu ştiu de ce, în final , doar asupra mea, a vorbit foarte rar, de parcă abia îşi găsea cuvintele, însă cu o asemenea gravitate, încît nu se putea să nu fii mişcat de mărturisirea lui !

- Cînd l-am vazut intrînd în casă, eu am crezut că este feciorul meu !...Nu există nici o asemănare fizică între ei, cu toate astea eu am simţit că era băiatul meu !...Mie mi s-a părut că-

mi cere iertare pe un ton foarte smerit că mă făcuse să-l aştept atîta amar de vreme !...Nu ştiu cum a făcut, dar cînd m-a strîns în braţe, mi-a trimis toată iubirea pe care un fiu ar fi trebuit să o simtă pentru tatăl lui, ca şi recunoştinţa faţă de sacrificiile pe care părinţii oricărui copil le fac pentru progeniturile lor !...Apoi cînd mi-a masat trupul acesta bătrîn, cu fiecare mişcare a mîinilor îmi vindeca o parte din ciuda mea acumulată în decursul vremii pentru că fusesem părăsit de propriul copil fără nici un temei, iar cu altă mişcare îmi spunea să accept drept copilul meu pe orice bărbat mai tinăr ca mine cu douzeci de ani care îmi călca pragul casei !...

Ajuns aici, am înţeles de ce bătrînul mă privea atît de stăruitor ! Era o idee atît de nouă şi ciudată pentru amîndoi, încît ne-am privit în tăcere multă vreme !

-*Şi va* veni şi mîine ? a întrebat Ilinca.Tonul ei avea atîta candoare, atîta nevinovăţie şi spontanietate, că am zîmbit cu toţii la unison, iar mătuşa ei a luat-o în braţe şi a făcut cîteva învîrtituri pe loc, pupînd-o pătimaş pe ambii obraji, ceea ce avu drept efect o înroşire accentuată a copilei.

-Dar tu ce ai simţit cînd te-a luat străinul în braţe ? a întrebat-o mătuşa pe copilă.

-Pe mine m-a făcut să rîd !

-Să rîzi ?

-Oooo !...şi ce-am mai rîs !...Atîta am mai rîs, că era cît pe-aci să mă scap pe mine şi atunci am fugit…ştii tu unde !

Reamintindu-şi scena, s-a pornit din nou pe rîs, apoi s-a desprins din braţele mătuşii, fugind probabil spre acelaşi loc !

Mai tîrziu am aflat de la Dalia că mătuşa lor ar fi spus despre străin că dacă l-ar fi avut drept bărbat, ar fi rupt în fiecare noapte cîte un pat cu el ! Era cel mai frumos, cel mai viril, cel mai splendid bărbat pe care-l văzuse vreodată şi asupra acestui aspect toate femeile care-l zăriseră, erau întrutotul de acord !

Singura persoană care nu se pronunţase vizavi de străin a fost soţia boierului, dar noi nici nu ne aşteptam să o facă în public, fiind ea foarte reticentă de felul ei.Că îi prinsese bine şi ei vizita acelui misterios domn, se vedea de la o poştă, cum se spune.Ea însă puse o întrebare la care nimeni nu se gîndise încă pînă în acel moment :

- Cum de ştiuse străinul durerea fiecăruia ?

-Poate de la cîine ! am spus eu în glumă.Este singurul cu care a stat de vorbă înainte de a veni în casă !

Gluma mea a fost apreciată doar de Ilinca, ceilalţi s-au prefăcut că n-au auzit-o sau n-au priceput-o.Sigur că întrebarea ne depăşea pe toţi, dar i-am înţeles implicaţiile fiecare în felul lui.Într-adevăr nu exista nici o explicaţie raţională a modului în care acel domn ne dăruise tuturor exact ceea ce aveam nevoie mai mult pentru a ne vindeca unele răni de care, poate, nici noi nu mai eram conştienţi.

Mai tîrziu, după ce Dalia a chestionat-o pe maică-sa în legatură cu simţămintele ei avute în timpul acelei vizite magice, femeia i-a răspuns ceva ce nu spusese nimănui pînă atunci, se pare.A spus că ei îi fusese frică dintotdeauna cel mai tare şi mai tare de moarte, că avea o spaimă imensă de moarte pentru că trăise cîndva, de mult, cu un prilej oarecare, un sentiment cumplit de aneantizare.Ei bine, străinul nu doar că a liniştit-o prin cuvinte, ceea ce arăta vădit că ştia de teama ei secretă, dar în plus i-a promis că va fi bine, va fi mult mai bine decît ar putea ea să înteleagă în acel moment.Atunci femeia a avut ceva ce nu era nici trăire efectivă, dar nici doar o sugestie, ci un pic din amîndouă.A simţit că este eternitatea, ca stare şi ca idee.Simţirea ei a fost un pic mai nuanţată, de fapt, pentru că era ca şi cum privea printr-un fel de fereastră prin care vedea doar o beznă fără sfîrşit, deşi nu era chiar fereastră, însă doar acest cuvînt se apropia cel mai mult de

impresia avută, iar în stînga şi în dreapta ei, deasupra şi dedesuptul ei existau parcă alte ferestre ale eternităţii, oarecum individualizate, sugerînd variaţiuni pe tema dată, adică eternitatea.

Ca trăire nu fusese foarte puternică acea stare de eternitate, ci îi dăduse totuşi o anume certitudine la nivel mental, anume că este cu adevărat eternitatea ! Numai că acea impresie nu durase prea mult şi mai tîrziu s-a întrebat şi a întrebat-o pe fiică- sa dacă nu cumva bate cîmpii ! Dalia a liniştit-o, spunîndu-i că numai simplul fapt de a-i vorbi despre eternitate era suficient ca să nu se mai îndoiască nicicînd că acele idei nu puteau proveni din propria-i minte.Mama Daliei era o femeie modestă, fără studii prea multe, care abia dacă terminase şapte clase, iar fata crede că pînă în acea zi mama ei nu pronunţase probabil niciodată cuvîntul eternitate !...Veşnicie poate, dar nu eternitate ...Ei, dar să se mai şi simtă ca fiind eternitatea, asta sigur nu putea fi scornit de mintea ei!...

Singura dovadă palpabilă a trecerii străinului prin casa lor o deţinea fata mai mică, Ilinca.Ea primise în dar de la acel om o figurină înfăţişînd un omuleţ pîntecos care emana multă veselie, fiind executată magistral, aş spune.Chiar te făcea să zîmbesti numai privind-o în treacăt, iar mie îmi vine a crede că acest unic dar avea un tîlc vădit, sugerînd tuturor să fie cît mai veseli posibil cu toţii, nu doar cea căreia i se făcuse darul.

Cea mai stranie mărturie aparţine Teodorei, o prietenă a Daliei.În noaptea de dinainte, avusese un vis straniu...Se făcea că urcă pe o scară al cărei capăt se pierdea în tăria cerului.Pe acea scară urcau multe fiinţe şi cînd spun multe, mă refer la miriade de fiinţe umane !...De fapt, cele mai multe din acele fiinţe umane mai mult îi încurcau pe alţii, pentru că nici nu urcau, nici nu coborau, altele se fîţîiau în sus şi în jos, şi puţine urcau efectiv, strecurîndu-se cu greu printre cei leneşi sau adormiţii aflaţi pe toate treptele...Visătoarea a reuşit cumva să ajungă după multă trudă la capătul de sus al scării, care s-a terminat la poalele unui munte, apoi Teodora a urcat cu greu şi acel munte, pentru ca în final să se oprească pe vîrful unui pisc foarte înalt, dar odată ajunsă acolo, visul s-a sfîrşit.

La trezire, a simţit dorinţa de a-i povesti Daliei acel vis, însă unele treburi gospodareşti au reţinut-o acasă o vreme. Ceva mai tîrziu, impulsul de a merge spre moşie a fost atît de puternic, încît a lăsat neterminată treaba din acel moment şi literalmente a zbughit-o la fugă pe drumul cel mai scurt, cu strigătele maică-si în spate.Senzaţia că avea să piardă ceva vital devenise copleşeitoare pe măsură ce se apropia de ţintă.A ajuns totuşi la timp, cînd străinul oferea primele îmbrăţişări.Trăirile ei au fost fascinante din perspectiva mea !...

În timpul îmbrăţişării s-a simţit captivă într-un fel de cilindru, de care a fost foarte nedumerită şi i-a trebuit ceva timp pînă să înţeleagă că acela era corpul ei fizic.Apoi a văzut o lumină în întuneric şi a ştiut că este esenţa ei.De acea lumină s-a apropiat o lumină imensă care a înglobat liminiţa, dar apoi s-a separat de lumina mai mică.Iubirea pe care a simţit-o iradiind din lumina cea mare nu putea fi descrisă în nici una din limbile pămînteşti !...Atunci fata a izbucnit într-un plîns care ne-a uimit pe toţi, pentru că nu-i cunoşteam cauza, dar Teodora, nefiind capabilă de nici o explicaţie, a făcut un gest cu mîna spre a ne da de înţeles că ne va spune mai tirziu şi să stăm liniştiţi, ea retrgîndu-se undeva în altă cameră, unde a rămas mai multă vreme cu ochii închişi, imobilă.

Viziunea ei a continuat astfel ...Cu ochii închişi s-a văzut pe sine însăşi ca o luminiţă alături de multe alte luminiţe, dinspre fiecare emanînd multă iubire.Fiecare luminiţă care dăruia iubire se înălţa, dar cobora îndată ce înceta să dăruiască iubire; înălțare și coborîre care s-a repatat de mai multe ori, ca într-un balet cosmic.Apoi a simţit cum iubirea tuturor acelor lumini a contribuit la facerea Pămîntului, cu toate formele de relief, inclusiv a munţilor, a vegetaţiei, apoi crearea animalelor de tot felul, şi toate acestea cu multă – multă iubire iradiind dinspre acele luminiţe fără număr !...Frumuseţea acelei creaţii era, de bună seamă, indescriptibilă !...Bucuria şi armonia şi pacea şi voioşia, dar mai ales iubirea imensă pe care le dăruiau unele altora şi actului creator în sine nu pot fi aproximate nici în cel mai poetic limbaj posibil !...Era cu atît mai multă iuibire, cu cît fiecare ştia fără nici o umbră de îndoială că ei contribuie la crearea lumii în care aveau să trăiască mai tîrziu în corpuri fizice.

După cum avea să-i povestească Daliei mai tîrziu, acea stare de iubire a durat vreo două săptămîni, adică în acel interval de timp, ori de cîte ori privea un copac, un animal oarecare, o floare sau un peisaj natural în ansamblu, îi trimitea o parte din iubirea pe care o simţise iniţial şi primea înapoi, ca o reflexie, mai multă iubire !...

În zilele şi săptămînile care au urmat, atmosfera de la moşie se schimbase radical, cum era şi firesc.Cei de acolo zîmbeau mai des, fiind vizibil mai afectuoşi unii cu alţii.Sigur că ar fi fost minunat ca această stare de lucruri să continue indefinit, numai că după cîteva luni a venit Urgia cea Mare şi cei mai mulţi dintre cei pomeniţi aici au părăsit această lume, iar Teodora s-a închis într-o mănăstire şi n-am mai auzit nimic de ea.

Îmi pare că eu sînt singurul martor rămas în viaţă care să povestească despre ziua în care am aflat că sîntem nemuritori ...De atunci au trecut nouăsprezece ani şi încă mă rog la Dumnezeu să-mi dea şi mie bucuria de a trăi propriile povestiri despre infinit şi nemurire, ci nu doar să le relatez pe cele auzite de la alţii. Dar poate ar trebui să mă consolez cu ideea că şi fiinţele ca mine au un rost pe lume, anume de a face legătura între trăitori şi ascultători, rol îndeplinit mai mult sau mai puţin fidel de povestaşi . Iar povestea aceasta, iată, se apropie de sfîrşit, un sfîrşit care ne reaminteşte de început, pentru că, aşa cum spuneam, bărbatul este bucuria lumii, pe cînd femeia - frumuseţea ei.

Fiul singurătății

„ Străjerule, cît mai este din noapte ?

Străjerule, mai este mult din noapte ?

Străjerul răspunde : Vine dimineața și este tot noapte.”

(Isaia, 21, 2)

M-am născut la marginea întunericului și a pustietății, ca sclav. Pe aici pămîntul este crăpat de secetă, fiindcă plouă atît de rar, încît abia ici și colo găsești cîte un fir de iarbă. Poate că ar trebui să fiu mulțumit întrucît ce este mai greu pare să fi trecut, adică deșertul multor ani de singurătate și frustrare. Chiar în ultimii patru ani am străbătut o mlaștină sau un smîrc mlăștinos ale cărui mirosne mi-au otrăvit sufletul. Poate că ar trebui să fiu mulțumit pentru că mai sînt în viața asta nenorocită în care hrana mi-a fost speranța, iar mîngîierile au fost visele ! Poate că ar trebui să fiu mulțumit că mai am vlagă în mine și plouă atît cît să-mi strîng provizii de apă pentru zilele de secetă, cînd nici un suflet de om ori de cîine nu vine să-mi îndulcească singurătatea !

Sînt atît de singur că mă doare ! Ca o rană veche care te doare la fiecare schimbare bruscă de vreme. Sînt atît de singur, că durerea mi se întinde dinspre măruntaie, spre inimă, și o simt ca pe ceva despre care nu pot spune alte cuvinte, nu pot spune decît un singur cuvînt și acesta este *singurătate* ! Lumea aceasta este prea plină de suferință și durere, așa că o suferință în plus nu mai impresionează pe nimeni...

Dar cine sînt *Eu* ? Cine sînt *eu, Doamne* ?! Că dacă ar fi să te iei după felul cum mă tîrîi, ai zice că sînt plantă, dacă te-ai lua după felul cum simt, ai zice că sînt animal, iar dacă te-ai lua după felul cum gîndesc, ai zice că sînt om ! Cred că sînt toate acestea acestea la un loc și nici una dintre ele în mod particular, deși într-adevăr mă tîrîi ca o iederă, mi-e foame de iubire ca unui cîine și mă jelui ca un om ! Deci, cine sînt *eu, Doamne* ?

Fiindcă mi-au trebuit mulți ani, mai mult de cinzeci de ani ca să străbat *Deşertul cel Mare* și nici acum nu sînt sigur că i-am atins capătul. După smîrcul mlăștinos al ultimilor patru ani, s-ar părea că da; am trecut de monotonia dunelor, unde am fost obligat să văd doar nisip și iar nisip, pînă la plictiseală, pînă la suprasaturație ! Dar despre smîrcul mlăștinos și ce ființă am întîlnit acolo, voi vorbi mai încolo.

Acum trebuie să fac anume precizări importante. Prima dintre ele, poate cea mai importantă este *chemarea*. Trebuie precizat din capul locului că simt un fel de chemare înspre ceva și mulți ani la rînd nu mi-am dat seama despre ce anume era vorba. A doua precizare fiind aceea că visez relativ des o femeie care mă îndrumă uneori, alteori mă ceartă. O voi numi aici *Învățătoarea*, fiindcă într-adevăr am învățat multe de la ea în decursul anilor mei de pribegie. Cea de a treia precizare importantă este că mi-e foame și sete mai mereu de *iubire* ! Nu, nu este o metaforă sau un siropel pentru înduioșat inimile sensibile, ci chiar o palpabilă realitate, în sensul că mă hrănesc *efectiv cuiubire !*

Vietatea din smîrcul mlăștinos numită Vulpina, era jumătate vulpiță, jumătate insectă veninoasă, astfel că părea să te momească cu o parte, iar cu cealaltă parte te înțepa cu un venin care îmi otrăvea sufletul cel puțin trei zile, dacă nu mai mult. După acest interval de timp, îmi reveneam și o căutam din nou, fiindcă era singura făptură în acel moment care mă făcea să uit de singurătate.

Aveam o direcție, un scop sau o intenție și într-acolo mă îndreptam tîrîș. Voiam să ajung la Munte, să urc Muntele, numai că în mod bizar, deși știam de existența lui, nu-l văzusem decît în vis, parcă de două sau trei ori, și doar o singură dată m-am visat cățărîndu-mă pe el. Ajunsese cumva la urechile mele că cine reușește să urce pînă în vîrful Muntelui obține Izbăvirea. Posibil să fie fost doar o legendă sau vreun basm, pentru că puține ființe umane din cele întîlnite de mine auziseră această legendă, și încă mai puține erau interesate să urce pînă în vîrful lui. Eu unul eram interesat dintr-un motiv destul de simplu sau asta va fi fost chemarea mea.

Vulpina avea o blăniță pe care îmi plăcea să o mîngîi, dar mi-e jale să povestesc cîte înțepături am primit în primele cinci luni pînă să mă lase s-o ating prima dată ! N-am văzut în viața mea creatură mai năbădăioasă decît Vulpina : acum te ademenea, pentru ca peste cinci secunde sau minute să te înțepe cu limba ei otrăvită ! Emana niște aere, de-ți venea să fugi hăt departe, numai că din motive evidente, n-aveam cum fugi și unde fugi. Aș putea spune că mi-era dragă, poate chiar o iubeam în felul omenesc, al oamenilor născuți la marginea întunericului și a pustietății, adică destul de anemic și posesiv, prin comparație cu adevărata iubire care mi s-a arătat de cîteva ori, de cînd mă străduiesc să traversez deșertul vieții mele !

Desigur că nu ea a fost singura vietate care mi-a intersectat calea și poate că voi pomeni cîte ceva și despre celelalte mai tîrziu. În acest moment voi vorbi ceva mai mult despre Vulpina din cauză că vreau să o rup cu trecutul și acum trecutul mă doare ! Înainte de a o întîlni pe Vulpina, am mai cunoscut o creatură tare afectuasă pe care îmi făcea o mare plăcere să o țin în brațe, dar din anumite motive legate de felul cum arăt, acea creatură m-a evitat și m-a tot evitat, pînă s-a dus într-o lume unde nici lumina nu intră !

În această clipă mă simt abandonat, părăsit de toți și de toate. Nici măcar *Învățătoarea* mea nu mai apare să mă îndrume cu sfaturile ei înțelepte. M-a băgat în carantină de mai multe ori de-a

lungul timpului. Unele perioade au fost mai lungi, de vreo șapte-opt luni, altele mai scurte, doar de cîteva săptămîni. Îmi lipsește, dar în pofida chemărilor mele, nu-mi dă nici un semn. Știu că în atare situație trebuie să îndrept ceva la mine și știu la ce se referă. Trebuie să rup orice relație cu Vulpina, care m-a atras în acel smîrc mlăștinos, dar am tot amînat această separare ca să nu rămîn singur-singurel !

Au trecut abia 12 zile de cînd m-am hotărît să o rup definitiv cu Vulpina, însă ieri și azi mi-a fost cam dor de blănița ei. Nu spun foarte dor, că prin comparație cu intensitatea dorului resimțit cu cîteva luni sau ani în urmă, dorul de ieri era mediu. Păi dacă abia după un timp atît de scurt m-a apucat dorul, mă întreb ce voi simți peste o lună, trei luni sau șapte luni ? Oare am să rezist să nu mă mai întorc în fundătura aceea mocirloasă ? Habar n-am !

În visul de dimineață, am simțit ca și cum eram aspirat spre în sus din zona rinichilor și eu mă țineam de o masă spre a nu fi luat pe sus cu tot corpul, ceea ce știam totuși că nu se va petrece...Am dat drumul mesei și aspirarea-sublimare a continuat, apoi iar am prins colțul mesei și aspirarea a mai continuat ceva vreme...Scena s-a schimbat și alergam prin zăpadă, alergare ce s-a transformat într-un zbor la mică înălțime...Mi-am dat seama la trezire că va urma o stare bună, dar în mod cu totul ciudat, toată ziua m-am simțit apăsat, opresat, n-aveam chef de nimic, nu puteam să fac mai nimic, deși am realizat tot ce era minim necesar ! Nu știu care este cauza acestei stări apăsătoare și mă gîndesc să fie de vină vremea mohorîtă, fiindcă n-am mai văzut soarele de cîteva săptămîni...

Mai probabil că este o altă cauză, conform legii ciclicității; trebuie că se repetă o stare proastă avută cu șapte zile în urmă, cînd mi-a fost dor de Vulpina și aș fi vrut să ne iubim, să ne drăgălim, dar ea mi-a tăiat orice elan cu o duritate care m-a făcut să lăcrimez...Era chiar în ziua de lună nouă, cînd energiile lunare sînt ocultate, iar cele solare sînt expansive. Eu unul am înțeles imediat de ce simt acel dor, dar ea voia niște fleacuri de froanțe !... Mă tot întreb : în mlaștina asta de viață oare nu mai există altă vietate în afara Vulpinei care să mă bage și pe mine în seamă ?... Că tot zăresc de la distanță trecînd alte și alte ființe, dar nici una nu se uită în direcția mea, necum să șadă de vorbă cu mine !

Uite că au trecut mai mult de 12 ore de la trezire și starea mea mizerabilă încă n-a dispărut, iar eu nu știu ce să mai fac ! Vulpina este din nou arțăgoasă, și nimeni altcineva nu vine spre mine ! Știu că trebuie să sap zilnic pînă dau de izvor ! ...Fac aceasta oricum în fiecare zi cam patru ore, dar pare a fi fără nici un rezultat !...E atîta deșert în viața mea că m-am plictitsit de moarte, însă mi s-a spus că singura salvare este să găsesc izvorul dătător de Viață Fericită sau Izvorul Fericirii ! Bineînțeles că sap după izvorul ăsta de mai bine de douăzeci de ani, însă exceptînd unele căni de apă, n-am găsit altceva decît plictiseală, tristețe și singurătate !

Continui să sap, în pofida descurajării și a disperării sau a plictiselii, pentru că oricum nu am altceva mai bun de făcut !...Sigur că m-am gîndit de mai multe ori să renunț la căutarea izvorului și să mă mulțumesc cu orice smîrc de apă întîlnit în cale, cum ar fi cel în care sălășluiește Vulpina, dar se pare că nici asta nu mi se permite !...Ce ciudată viață !...Ce groaznic de ciudată viață mai trăiesc !...Mă simt ca un cîine în lanț, un lanț mai lung sau mai scurt în funcție de dispoziția fiecărei zile,

care se tîrîie în patru labe în căutarea unui izvor al fericirii, oricare ar fi el, numai să mă ajute să uit de singurătatea mea blestemată !...

Circulă multe povești care de care mai promițătoare sau fanteziste cum că Întunericul Lumii e pe cale să ia sfîrșit în curînd...poate anul acesta, poate la anul, dar unii spun că va mai dura între treizeci și o sută de ani această întunericime !...Cum eu unul nu pot să merg în două picioare, ci doar în patru labe mă tîrîi, nu văd prea departe...Mi-ar place să dispară odată pentru totdeauna mohoreala lumii, să vedem mai mereu soarele la propriu și la figurat...mi-ar place să trăiesc și eu bucuria pură și necondiționată, cît mai des, dacă nu neapărat pentru totdeauna, numai că din nu știu ce pricină, vremea bună se amînă, se amînă, se amînă !...

Sînt singur și nici măcar Vulpina nu catadicsește să mă ostoiască fie cu un cuvînt bun, fie cu o mîngîiere, înainte de a mă otrăvi din nou pentru cîteva zile !

Ca și cum ai vrea să-ți faci culcuș în malul scobit al unei rîpe, cam așa este singurătatea ! Te chinui să aduni tot felul de ierburi și frunze pentru a-ți fi mai moale, iar cînd dai să te odihnești, constați că îți intră în coaste un colț de bolovan sau o rădăcină de copac sau mai știu eu ce !... Sau ca și cum ai vrea să treci pragul dincolo de propria-ți piele, dar nu numai că nu există nici o ușă; de fapt nu există decît zidul fără de capăt al neputinței...cam așa este singurătatea ! Să bați la porți închise încă mai presupune speranța ca dincolo de poartă să existe un suflet viu, dar să bați în ziduri fără început și fără sfîrșit, acolo se cuprinde doar sentimentul dezolării și părăsirii sau abandonului definitiv !

Iar acestea sînt doar cuvinte, doar descrieri, pentru că sentimentul singurătății, ca toate sentimentele cît de cît pregnante, se lasă numai pe o sutime turnat în cuvinte, restul sau cea mai mare parte este cu mult dincolo de cuvinte, ba chiar și de mintea noastră îngustă ! N-aș vrea nici să exagerez prea mult de dragul obținerii unor efecte emoționale ieftine, de aceea mă încumet să spun că diferența dintre singurătatea pămînteană și cea infernală este totuși foarte mare, pentru că în iad intensitatea este atroce, iar eternitatea trăirii te sfîșie în bucăți în fiecare secundă !

Aici pe pămînt te mai iei cu una și alta, adică avem privilegiul *uitării*, pe cînd în iad nu poți uita nici o miime de secundă propria-ți durere cumplită ! Acolo ai sentimentul că în următoarea secundă vei muri definitiv, deoarece nu se poate să supraviețuiești acelui chin atroce, dar constați îngrozit că te chinui deja de o veșnicie și mai ai în față o altă veșnicie de suferit singurătatea sau cine știe ce alt sentiment blestemat ! Și acesta este doar o parte a tabloului înfiorător al iadului, numai că nu e cazul să evoc aici celelalte nelegiuri ! Am vrut doar să fac o oarece delimitare între un iad atroce și un altul cît de cît suportabil, cum este cel pămîntean, în acest sfîrșit de întuneric care pare că nu se mai sfîrșește, dar care totuși se va sfîrși poate mai repede decît ne așteptăm...

Aici chiar dacă mă tîrîi în cea mai mare parte a timpului, există și unele clipe cînd îmi pare că mă înalț, clipe în care Dorul de cineva parcă îmi dă aripi, iar speranța că s-ar putea ca astăzi să fie mai bine decît ieri; doar această simplă speranță, mă face mai vesel fie și pînă la următoarea dez-amăgire !

Și chiar dez-amăgire a și fost ! Vulpina era somnolentă și cu mintea în altă parte. Am plecat că nu puteam dormi lîngă somnul ei, și mai neplăcut îmi era că nu aparțin nici unui vis de-al ei, fie el

nocturn sau diurn. Dacă o ființă te vrea, apoi te vrea, iar dacă nu te vrea, asta se vede de la colțul casei vecine și poți să faci orice, că nu te vrea și gata ! Iar Vulpina se gîndește mai mereu la celălalt sau la ce să mai achiziționeze pentru blănița ei.

Mă trezesc dimineața fără nici o bucurie ! Nici nu mai țin minte cîți ani au trecut de cînd n-am simțit bucuria de a trăi ! Cred că mai mult de zece, poate chiar doisprezece ani ! Ce iad, ce deșertăciune ! Sigur că am avut stări de bună dispoziție, dar nu m-am trezit cu bucuria de a trăi în această lume...sau am uitat eu acest amănunt ?

Altă dată mă bucura primavara. Simțeam noile energii cum vin cu prospețimea unui nou început. Nu le simțeam foarte pregnant, ci abia ca o adiere, dar de data asta nu le-am simțit deloc și cred că din cauza stării mele deprimante. Și e ciudat de ce o fi fost așa, deoarece am căutat să fiu cît mai atent să nu intru în stări depresive, să nu pierd Puterea. Abia după trei luni am pierdut Puterea, dar n-aș crede că din acest motiv nu voi fi simțit venirea primăverii. Sau poate că da, iar mintea mea nu vrea să recunoască ceea ce este cam jenant pentru obrazul meu !

Iar sînt singur. Ar fi mai bine să scriu altfel. Mă simt tare S.I.N.G.U.R. ! De ce așa ? Punctele de după fiecare literă sînt ca niște obstacole de care tot mă împiedic pentru a mă regăsi pe mine însumi întreg, rotund, împlinit, spre a nu mai avea nevoie de nimeni altcineva exterior mie. Punctele acelea sînt ca niște pietre pe care le car în spate sau în suflet mai mereu... Mă dor șalele și palmele de la atîta tîrît pe pămîntul nisipos al vieții mele !...Nu scriu toate acestea pentru a cerși mila ori compasiunea cuiva, din simplul motiv că mila nimănui nu îmi poate ușura povara singurătății și a sclaviei ! Dar este posibil să-mi mai ușurez sufletul așternînd aceste jelanii pe hîrtie și uneori am reușit, alteori nu s-a produs acea ușurare.

Mai neplăcut este că nici în vis n-am parte de bucurie... Chiar azi mi-a venit gîndul că peisajele pe care le visăm cel mai adesea sînt proiecții ale interiorului nostru. La mine, de pildă, cel mai des apar peisaje cu porțiuni de clădiri în construcție, unele aproape terminate, altele abia începute, deci un șantier ale cărui străzi sînt pline de mîzgă, de noroi mai mult sau mai puțin adînc, prin care îmi tîrîi trupul în căutarea unui țel necunoscut. Sau visez un bloc aproape terminat în care am și eu o cameră pe undeva, numai că n-o găsesc, iar visul se complică mult cînd vreau să-mi caut camera mea, în sensul că apar multe alte obstacole care mă duc în altă direcție.Deci, decodificate visele, arată că sînt încă în construcție, cu părți nefinisate, cu nisip și glod și băltoace, rătăcind fără țel prin mocirla din mine însumi !

Mă simt singur, tot mai S.I.N.G.U.R. și pe zi ce trece am impresia că am să mă scurg precum apa printre crăpăturile unui pămînt prea însetat de iubire ! Nu e nimeni pe aici căruia sau căreia să-i pese de mine !... Și chiar după ce am terminat de scris propoziția anterioară, m-a strigat Vulpina să mă întrebe cum mă simt și să dea vina pe mine pentru indispoziția ei, fiindcă n-a putut merge unde își propusese să meargă.

Ființa asta e atît de ciudată, încît e mai bine să vorbesc cît mai puțin despre ea, fiindcă altminteri s-ar speria unii, iar ființele cele mai sensibile ar plînge cu sughițuri auzind cum se comportă Vulpina !

Am auzit adesea spunîndu-se că fiecare are exact ceea ce merită, ba chiar că fiecare clipă a vieții noastre conține o justiție absolută ! Deci, vorba aceea, cum ne așternem, așa dormim...Nu există nici cea mai mică eroare în viețile noastre și nimeni altcineva nu este vinovat de suferința noastră, decît noi înșine !...Oricît ar fi de plăcut pentru fudulia noastră să dăm vina pe alții pentru neajunsurile vieților noastre, de fapt și de drept doar noi înșine sîntem răspunzători și făuritori pentru tot ceea ce trăim, fie bun, fie rău... Și mai ales, răul trăit ne marchează mai mult, atît trupul, cît și sufletul, nu doar că este foarte greu de uitat, cît pentru că e foarte greu de iertat, fie că dăm vina pe alții - dacă sîntem troglodiți, fie că dăm vina pe noi înșine - dacă sîntem ceva mai lucizi...

De aceea nu vreau să împovărez pe nimeni altul de vina propriei singurătăți... Eu și numai eu sînt vinovat pentru amarul și otrava vieții mele !...Vulpina este doar *Biciul lui Dumnezeu* pentru mine !...Știu asta de mult, chiar din primele zile după ce am cunoscut-o și totuși, cu greu pot să înghit acest pahar al suferinței bine meritat !

Dar cîteodată, din cine știe ce motiv misterios, mă trezesc dimineața bine dispus. De regulă aceste stări bune sînt anunțate de vise în care urc scări sau urc cu liftul. În cazul invers, cînd cobor scările cu liftul sau altfel, atunci urmează zile deprimante, stresante, iritabile. Predomină zilele cu stări proaste, peste douăzeci într-o lună. Asta arată niscai rezonanțe întunecate, desigur. Arată ceva deloc plăcut obrazului meu. Poate din acest motiv sînt atît de singur...

Eram prin preajmă cînd Elin i-a dat atenție Vulpinei. Ea era atît de încîntată de acest fapt încît m-a pupat ulterior cu entuziasm de am vărsat sticla cu ulei pe mine ! Elin îmi este drag. Chiar îmi este drag. Mă consolez cu gîndul că într-o altă viață eu voi fi fost ca el și el sau altul va fi fost ca mine. Mai e un gînd care este mult mai neplăcut, anume că nu m-a iubit nici una din cele pe care le-am iubit pentru că nici eu însumi nu mă iubesc pe mine ! Asta e deprimant cu adevărat, mai ales că nu poți apăsa pe un buton pentru a obține iubire la comandă nici pentru tine, nici pentru altcineva...

Este unu jumătate noaptea și nu mai am somn...Iar în sufletul meu este mult gol...Ar încăpea chiar și o balenă albă să dea un rotocol lejer în jurul speranțelor mele de mai bine !...

Sap zilnic după Apa Vieții fără nici un rezultat aparent. Și tînjesc după altceva...Tînjesc după zilele în care nu va mai trebui să fac atîta efort ce pare inutil; zile, luni și ani în care doar să contemplu natura, iar sufletul meu să fie plin de iubire divină permanentă !

Aș vrea să mai fac și altceva, nu doar să sap zilnic și să mă tîrîi după una sau alta...Mă tîrîi după bucurie, mă tîrîi după fericire, mă tîrîi după iubire !...Ce bizar să te tîrîi după fericire !... Ni s-a spus și tot spus că fericirea este în noi înșine, iar eu mă tîrîi după bucurie, fericire și iubire în afara mea! Și pentru că mă plictisesc să sap mai mult de cîteva ore pe zi, restul timpului mănînc plictiseala ori singurătatea din alte felii de viață.

Acum mă simt gol și inutil. Nu simt nevoia să comunic cu nimeni și nimeni nu mă caută. Nici măcar compania Vulpinei n-o doresc... Cum zice poetul din *bobor* : „ *Nice mamă,/ nice tată,/ nice dragoste de fată,/ ay,ay,ay tristețea mea* ! ”

Mă aflu departe de Munte, atît de departe că mi se pare că sînt mai departe ca niciodată, în deșertul fără de sfîrșit al vieții mele anoste, iar sufletul mă doare...Nu atît de tare încît să-mi pun capăt vieții, dar mă doare suficent ca să nu mai văd altceva decît Deșertul cel Mare...

Mă doare pentru că abia recent am văzut sila din ochii Vulpinei cînd îi mîngîi blănița. În trecut surprinsesem cîteva priviri pline de dispreț exact cînd îmi era lumea mai dragă și mi-am zis atunci că sentimente acelea de dispreț nu vin din sufletul ei, ci sînt proiectate de Necurați, ca ieri să aflu că de fapt ea simțise silă dintotdeauna pentru trupul meu, dar că în trecut o ascundea mai bine, iar acum nici nu se mai obosește să-și ascundă adevăratele sentimente de silă sau indiferență !

Poate că ea este oglinda mea, poate că îmi oglindește disprețul pe care eu însumi îl simt față de mine uneori și care este destul de adînc îngropat, dar iese la suprafață în momentele tensionate ori frustrante ale vieții mele amare.

Fiindcă ceilalți nu sînt uși pentru evadarea noastră din închisoarea propriilor egouri, cum credem și sperăm cei mai mulți dintre noi, ci oglinzile noastre, *într-o anumită măsură* ! Doar într-o anumită măsură ! Iar consecința este evidentă sau ar trebui să fie evidentă.

Dacă toți ar cunoaște acest fapt.

Frontiera luminată

Am trecut printr-un oraş străin şi imens, ce părea că nu se mai sfârşeşte. Ploua mărunt, continuu, cu o monotonie exasperantă, şi de atâta vreme, încât aveai impresia că totul se va lichefia curând, prea curând poate pentru a mai avea timp să intri într-un adăpost sigur.

Ceaţa îmi dădea târcoale, capricioasă şi densă, de parcă ar fi vrut să mă asfixieze încetul cu încetul, după o strategie aleatorie, totuşi insistentă. Din când în când, câte o siluetă fugară traversa strada cu totul imprevizibil. Păreau fantasme de pe altă lume, într-atât de fluente le erau trupurile şi e de mirare că n-am strivit nici una sub roţile maşinii. Eram singur pe stradă sau în orice caz, n-am văzut pe nimeni trecând nici într-un sens, nici în altul. Şi singur am mers multă vreme, într-atât de mult, încât am rămas cu impresia că în ziua aceea am fost unicul călător pe acea stradă, în acel oraş. Deodată au apărut în faţa mea o mulţime de capre şi gâşte care, cu capetele plecate, ciuguleau ceva pe asfaltul străzii, foarte absorbite în travaliul lor mărunt, şi-mi amintesc că m-am întrebat ce or fi căutând pe ploaia aceea în plină arteră de circulaţie, dar nu ţin minte să fi găsit vreun răspuns.

În acel moment s-a auzit vocea lui Kao de pe bancheta din spate, la început sub forma unui mormăit neinteligibil, apoi un strigăt de deznădejde :

— Domnule Iacomi !... Domnule Iacomi !...

Băiatul respiră adânc, îşi schimbă poziţia şi spuse cu o voce umilă, prelungă :

— Domnule Iacomi, vă rog nu călcaţi gâştele, vă rog nu călcaţi gâştele !

Cuvintele lui m-au surprins, cu atât mai mult cu cât veneau din partea unui om adormit, dar şi mai mult m-a mirat faptul că îmi cunoştea numele, deşi nu-mi aminteam să i-1 fi spus.

De unde îl aflase el ?

Îl cunoscusem în cursul după-amiezii, când îmi făcuse semn să opresc maşina, şi-mi ceruse să-l duc undeva, într-un sat, cine ştie unde. Era un adolescent imberb, cu părul puţin prea lung pentru vârsta lui, lăsat astfel mai mult pentru a face impresie, decât din dorinţa de a se conforma unei mode oricum depăşite. Până să adoarmă, mă privise aproape tot timpul cu insistenţa aceea specifică tinerilor, mai bine zis unei anumite categorii de tineri, a căror curiozitate prea avidă trădează în mod evident infantilismul lor dezavuat. Şi în vreme ce făceam eforturi disperate să ocolesc păsările, adolescentul făcu o remarcă deloc măgulitoare pentru mine :

-— Ah, domnule, aţi lovit-o... aţi lovit-o rău de tot! Se referea la o bufnitură foarte puternică în capota maşinii, într-atât de puternică, încât am crezut că mă ciocnisem cu cel puţin o turmă de capre deodată, iar tonul băiatului exprima atâta dezamăgire, atâta îndurerare, încât m-am simţit foarte umilit şi-am încercat să-l îmbunez printr-un monolog absurd de dezvinovăţire :

— Nu este vina mea, am spus, doar vezi că fac tot posibilul să le ocolesc... Nu-mi face nici o plăcere să umplu strada cu mortăciuni, dar dobitoacele astea sunt oarbe, am spus, sunt... Aici m-am, oprit ruşinat la gândul că vorbesc astfel unui om adormit.

Intr-adevăr, caprele acelea păreau stăpânite de o dorinţă dementă de sinucidere, fiindcă mă priveau fix cu ochii lor umezi şi tembeli, iar dacă schiţau totuşi vreo mişcare, aceea era mult prea înceată pentru răbdarea mea.

— Eşti un om rău, un om rău, spuse Kao, şi-ţi vei primi pedeapsa cuvenită ! adăugă el ridicându-se brusc în şezut, cu ochii larg deschişi, încât în clipa aceea nu ştiai dacă doarme sau s-a trezit de-a binelea.

Braţul lui era îndreptat poate cu totul întâmplător undeva spre stânga, fiindcă ochii lui nu priveau într-acolo, ci spre mine, şi astfel am putut vedea o arătare foarte ciudată, care alerga de

partea cealaltă a străzii, paralel cu maşina şi o dată cu ea, în salturi incredibil de mari. Aducea cu un câine negru, scheletic, dar de vreo două ori mai lung, şi atât cât se putea distinge prin perdeaua mişcătoare de ceaţă, chipul lui era absolut înfiorător.

— Domnul a dat, Domnul a luat, Domnul fie lăudat ! spuse Kao sentenţios.

Replica aceasta mi s-a părut atât de idioată, încât, lăsând pentru o clipă volanul în voia soartei, i-am cârpit două palme peste obraji, răsturnându-1 înapoi pe banchetă, unde, spre surprinderea mea, căzu într-un somn foarte profund.

Să fi fost orele şapte seara când ceaţa s-a ridicat. Ploaia încetase de mult şi un amurg splendid îi luă locul. Am oprit maşina şi-am coborât să-mi destind trupul amorţit, urcând agale un deal de lângă şosea. Pe Kao l-am lăsat dormind, dar în scurt timp am uitat şi de el şi de maşină, furat de un spectaco1măreţ ce mi se oferi privirii odată ajuns pe creasta dealului.

În lumina roşietică a amurgului, când soarele ascuns pe trei sferturi de linia orizontului îşi împrăştia razele spre cer asemenea unui animal sângerând, am văzut o mulţime de lume venind de undeva din dreapta şi îndreptându-se spre vest. După al doilea şi al treilea deal, pe care nici nu ştiu când le-am parcurs, atât de curios eram să aflu ţinta lor, numărul oamenilor crescuse uimitor de mult. Părea a fi un exod general, în care femei, copii, bătrâni şi bărbaţi în toată puterea vârstei, plini de bagaje, apăreau de peste tot în căruţe, care trase de boi sau pe jos, pe un drum de ţară cu zeci de ramificaţii, ce trebuie să fi fost foarte solicitat, dacă urmele roţilor adânc săpate în pământ erau vizibile de la o asemenea distanţă.

M-am oprit în vârful celui de-al treilea deal, care îmi oferea o privelişte excelentă asupra câmpiei drepte şi întinse cât vedeai cu ochii de la poalele lui. Lumina zilei scăzuse în suficientă măsură pentru ca undeva, la vreo mie de paşi în faţă, să se vadă o fâşie luminată, paralelă cu linia orizontului, lumină fluorescentă aflată la acelaşi nivel cu solul. Dincoace de fâşie existau mai mulţi oameni îmbrăcaţi într-un fel de uniforme napoleoniene care împiedicau lumea să treacă.

- Ce-i fâşia aceea ? am întrebat pe cineva din apropiere.
- Acolo este frontiera, mi se răspunse.

Lumea continua să sosească din tot mai multe direcţii şi majoritatea se opreau la câţiva metri de frontieră, unii instalându-şi corturi ori simple rogojini, alţii strângându-se în cerc dinaintea unor ceaune imense cu mâncare.

Păreau foarte paşnici, ca şi cum s-ar fi adunat pentru o agapă oarecare, dar la scurt timp după venirea mea un fel de revoltă puse stăpânire pe unul din grupurile aflate mai aproape de frontieră, încercând s-o treacă, în vreme ce grupurile din preajmă priveau total indiferente această tentativă. Se iscă o învălmăşeală greu de descris, învălmăşeală ce lăsa impresia că sorţii izbânzii vor fi de partea poporului, ca fiind superior numericeşte, însă dintr-un motiv necunoscut, păzitorii reuşiseră să-i respingă. Urmă apoi un moment de acalmie generală, de care păzitorii profitară în mod mişelește, şi de unde până atunci fuseseră foarte puţini, au tăbărât deodată cu sutele pe bieţii oameni, ciomăgindu-i şi răsturnându-le ceaunele, aşa încât aceştia s-au retras îngroziţi, pentru a-şi ocupa din nou locurile şi a-şi reîncepe activităţile domestice la plecarea acestora.

După o vreme, efervescenţa aceea furibundă a penetrării cuprinse şi alte grupuri, dar nici ele nu avură mai mulți sorți de izbîndă. M-am întrebat atunci de ce toată omenirea aflată acolo nu încerca să forţeze frontiera deodată ?

Răspunsul e de natură să uimească pe oricine şi cu atât mai mult pe mine, ca fiind cel l-am găsit după îndelungi observaţii, fără ajutorul nimănui. În perioadele mai sus pomenite de acalmie, am văzut paznici mâncând laolaltă cu poporul sau aducându-li-se mâncare ; i-am văzut ieşind din corturile lor şi dormind pe rogojinile lor. Aceste observaţii, corelate cu numărul mic de paznici existenţi la datorie în respectivele momente de acalmie, m-a condus la ideea neaşteptată că ei se recrutau chiar din rândul mulţimii, însă mi-a fost imposibil să aflu după ce criterii se realiza această operaţie, și în cele din urmă am ajuns la concluzia că transferul acesta se făcea absolut spontan, altminteri nu s-ar explica subita creştere în număr a paznicilor tocmai în perioadele critice, ceea ce însemna de fapt o necesitate legiferată de nevoia echilibrului între tabere.

Într-un anume moment al desfăşurării evenimentelor, detaşarea contemplativă de până atunci a cedat locul unor preocupări mai concrete şi asta s-a întîmplat atunci cînd am descoperit prieteni vechi pe care nu mă aşteptam să-i văd acolo... Nu găsesc că-i locul potrivit să vorbesc despre amicii mei aici, căci cei ce mă cunosc pe mine, îi cunosc şi pe ei, important în schimb mi se pare să spun că din clipa aceea am împărţit teama, grijile şi speranţele tuturor.

Mi-am încercat norocul împreună cu ei, am răbdat alături de ei; împreună am urât şi am disperat, îndurând chinurile mizerabile ale aşteptării perpetue sau a înfrângerilor umilitoare. Toate acestea s-au petrecut în decursul câtorva ore, care pentru mine au însemnat zile şi luni întregi, dar faptele se învălmăşesc în memoria mea, aşa încât mi-e foarte greu să dau amănunte precise.

Firește, unele lucruri s-au întipărit adânc, cum ar fi groapa în care am căzut cu totul întâmplător, ca să descopăr cu uimire şi nespusă plăcere o pivniţă plină de vinuri sau muierușca aproape goală ce umbla prin faţa a două rânduri de paznici şi era revoltată că nu i se face nici un avans, însă amintirile acestea constituie doar secvenţe disparate dintr-un tot mult prea complicat ca să fie reţinut în întregime. Mi-au rămas în schimb sentimentele trăite atunci şi o uriaşă rezervă de disperare, descoperită în visele mele târziu după consumarea acelor evenimente.

Tot timpul cât am stat acolo, n-am văzut pe nimeni trecând frontiera, deşi mi s-a explicat că într-o asemenea eventualitate se aprinde câte o lumină pentru fiecare în parte. Aceste lumini intermitente — în afara fâşiei propriu-zise — se vedeau destul de des, ceea ce conduce la ideea că unii reuşeau să treacă dincolo, însă sclipirile acelea erau prea efemere şi s-ar fi putut datora la fel de bine dobitoacelor ce-i însoţiseră pe oameni.

În altă ordine de idei, mi s-a spus că trecerea frontierei era mai lesne de înfăptuit în liniște și de unul singur, nu în grup, cum încercau majoritatea, şi la această modalitate recurgeau îndeobşte bătrânii sau cei prea debili fiziceşte ca să suporte impactul atât de dur cu păzitorii. Pare ciudat, dar abia în urma acestei explicaţii am putut observa bătrâni, copii ori suferinzi ridicându-se foarte liniştiţi de la locurile lor, nebăgaţi în seamă de nimeni, şi îndreptându-se spre fâşia luminată, unde dispăreau pur şi simplu, de parcă i-ar fi înghiţit pământul. E drept, unii conversau foarte politicos cu paznicii, oferindu-le ţigări sau diferite băuturi, poate cu intenţia de a-i mitui sau poate din simplă amabilitate, dar fie că mergeau înainte, fie că reveneau de unde plecaseră, n-aveau niciodată de suferit de pe urma gestului lor.

Cam pe la miezul nopţii, dacă nu cumva mai târziu, a avut loc cea mai amplă şi mai brutală ripostă a păzitorilor, care ajunseseră atât de numeroşi, încât au reuşit să împrăştie toată mulţimea de pe întreaga câmpie, obligând-o să se refugieze peste deal şi mai departe. Am fugit împreună cu ei, iar când am ajuns pe creasta dealului, am auzit o voce distinctă venind din spatele meu :

— Acum va trece/a trecut un om.

Nu sunt sigur dacă folosise exact aceste cuvinte, în orice caz, în exprimarea lui timpul verbului era prezent şi trecut totodată, astfel încât, întorcându-mă, am văzut într-adevăr cerul luminându-se considerabil în urma unei lumini intense, asemenea unei explozii de artificii. În lumina acesteia câmpia era complet pustie, până şi păzitorii dispăruseră nu se ştie unde ; eu şi însoţitorul meu, care mă depăşise între timp şi se afla din nou în spatele meu, fiind ultimii care asistam la acel spectacol.

Apoi, după stingerea respectivei lumini, se petrecu ceva cu totul imprevizibil. Paralel cu frontiera, însă dincolo de ea, trecu un tren cu toate ferestrele luminate. N-avea viteză prea mare, ci părea că abia pornise dinţr-o staţie, de aceea am putut distinge cu mare claritate chipurile oamenilor din compartimente, în pofida distanţei ce ne despărţea. Pe feţele lor se citea oboseală, dar mai ales o imensă, o nemăsurată indiferenţă.

— Acesta este trenul morţii !... spuse glasul din spatele meu cu tristeţe.

Urmă un moment de tăcere, poate spre a-mi da răgazul să înţeleg semnificaţia spuselor lui, iar când vorbi din nou, glasul i se auzi voalat, ca venind de la mare depărtare :

— ...şi acum este rândul tău să păzeşti frontiera !

Trenul dispăru în întuneric, făcând parcă mai neagră şi mai înfricoşătoare bezna nopţii, dar vai !, cu câtă stupoare m-am descoperit îmbrăcat în acea ridicolă uniformă napoleoniană !

Singur și părăsit, neavând de partea mea nici un aliat, (şi ceea ce mi se părea cu mult mai dezolant), pe nimeni drept adversar, rnă simţeam inutil, absolut inutil aş putea spune.

Bărbatul de aur

Se spune că a trăit odată un bărbat care nu avea mai deloc trecere la fete ori femei, poate din cauză că nu era prea arătos sau poate din alte pricini. Ei, sigur, astfel de bărbați au existat cu duimul de-a lungul vremurilor, numai că eroul nostru avea o particularitate unică, ieșită din comun, însă neștiută multă vreme. Această particularitate doar s-a întrevăzut prima dată cînd a făcut dragoste cu întîia fată. Atît băiatul, cît și fata au observat pe așternut, și parțial pe pielea celor doi, o pulbere fină de culoare gălbuie. Fata, ca majoritatea fetelor tinere, nu i-a dat nici o importanță, ci doar a suflat peste ea întru spulberare. Băiatul s-a gîndit mai multă vreme la ce va fi fost aceea, dar alte

preocupări i-au abătut atenția în alte direcții. Pînă să se repete fuziunea amoroasă au trecut mulți ani. Au trecut prea mulți ani pentru un tînăr nu foarte răbdător și mai deloc înzestrat cu frumusețe fizică, așa cum se cerea la acea vreme, și evident fără nici un pic de avere materială.

Cînd s-a îndrăgostit a doua oară, a înțeles repede că nici cea de a doua fată/femeie nu avea cine știe ce sentimente de iubire pentru el, dar cumva a acceptat să fuzioneze intim cu acest băiat, poate din curiozitate sau din lipsa unei alternative mai bune. Și de această dată a apărut pulberea aurie în timpul jocului amoros. El gustat-o, ea a ignorat-o ! Nu vrem prin aceasta să dovedim indiferența ori superficialitatea tuturor fetelor/femeilor din acea epocă întunecată, fiind noi conștienți măcar la nivel teoretic, că toate cele ce ni se întîmplă tuturor au o cauză care poartă numele de karma pozitivă sau negativă. Iar dacă acea karma - care este doar consecința unor acțiuni bune sau rele ale noastre - nu permite să avem parte de iubire reciprocă în relația de cuplu, atunci pățim tot felul de experiențe care de care mai triste ori frustrante.

Ca în orice viață omenească, lucrurile se complică odată cu trecerea timpului, unele aspecte se înțeleg mai ușor, altele mai greu, unele hopuri se trec, altele duc la rîpă...Spunem toate acestea pentru a nu da impresia că povestim un basm în care toate cele au fost frumoase, armonioase, ușoare și fără suferințe.

Cîndva spre patruzeci de ani, bărbatul a înțeles ce se petrece, nu însă și femeile care au catadicsit să aibă relații intime cu el, puține la număr, iar el a înțeles și aceasta. Era de altfel destul de evident, dacă erai atent. Doar că femeile, neiubindu-l, nu erau interesate prea mult de amănuntele vieții lui. Bărbatul a înțeles că atunci cînd se îndrăgostea și femeia accepta să fuzioneze amoros cu el, pielea lui secreta o pulbere fină de aur și cu cît se deschidea femeia afectiv mai mult față de el, cu atît pulberea de aur era mai abundentă, dar și mai pură la nivel calitativ.

S-ar crede că odată ce s-a răspîndit zvonul cu bărbatul care emană aur, multe femei vor fi făcut coadă la ușa lui... Pentru o perioadă de timp scurtă s-a petrecut ceva de acest gen, numai că s-a aflat destul de repede că procesul se declanșează doar dacă atît bărbatul, cît și femeia simt oarece afecțiune unul față de celălalt, în caz contrar avea loc numai o acuplare biologică fadă și hîdă, ca la toți ceilalți oameni, fără alte beneficii. Cum iubirea la comandă este imposibilă și din pricina unor complicații destinice, bărbatul a fost nevoit să se mute în alt oraș, dar și acolo lucrurile s-au petrecut aproape identic.

De bună seamă, el nu putea să strige în gura mare ca la piață : iubiți-mă fetelor pentru că iubirea mea către voi valorează aur ! Lumea este așa cum este, unele ființe umane caută fericirea în bani, altele în cărți, altele în faimă și putere, iar cele mai multe dintre ele se mulțumesc cu aparențe, care cel mai adesea sînt doar ambalaje găunoase, și prea puține dintre ele, raportat la numărul total al populației lumii, caută fericirea acolo unde este ea cu adevărat, anume în iubirea necondiționată față de oameni sau de Dumnezeu.

Nu doar pentru că timpul și-a pus amprenta pe trupul acelui bărbat, devenind și mai puțin atrăgător sub aspect erotic ca la junețe, ci și pentru că odată cu înaintarea în vîrstă, multe se schimbă în felul nostru de a fi, și așa se face că acel om a rămas singur și a trăit singur mulți ani, încît aproape nimeni nu-și mai amintea că pielea lui emana pulberi de aur, ci crezînd că acea minunăție se petrecuse doar la tinerețe. Pentru acel bărbat devenise aproape un fel de joc să vadă cîte o fată

frumoasă foc, care-i încînta inima pentru un timp mai scurt ori mai lung; să vadă cum acea fetișcană dădea semne de încîntare că este obiectul unei atenții deosebite din partea lui, în spatele căreia va fi simțit poate că se află și altceva mai profund, dar totuși ea să fugă în brațele altuia cu mult mai tînăr ori mai arătos, în timp ce eroul nostru cugeta zîmbind amar : *Dacă ar ști ce bărbat de aur sînt, n-ar mai cauta bucuria în scorburi găunoase* !

Despre sfîrșitul acestei povești circulă cel puțin două variante principale. Prima dintre ele susține că s-ar fi găsit în cele din urmă o femeie care să-l iubească într-un mod profund, și că au făcut mulți bani din aurul emanat în timpul fuziunilor amoroase. Cea de a doua variantă susține că acel om s-a orientat întrutotul către Iubirea Divină și tot aurul a fost de natură spirituală. Cel mai probabil însă că lucrurile s-au petrecut cu totul altfel, într-un mod mai natural, care n-a avut nici idilismul siropos al primei variante, nici miracolul suprauman al celei de a doua variante, ci dramatismul realist al vieții obișnuite din Epoca întunericului. Bărbatul acela a murit singur și neștiut de nimeni, adică nici o femeie n-a aflat cît aur valora iubirea lui dacă s-ar fi deschis cu multă iubire față de el !

Poate că într-adevăr n-a meritat să fie iubit de o femeie trezită la nivelul Sufletului sau poate că destinul lui a fost acela de a dărui mai mult decît să primească... Cine știe ...

Nunta desculță

Aceasta este povestea unui film ce va să fie, *dacă* va fi !

Filmul începe cu imaginea unui bărbat într-un compartiment de tren sau într-o mașină. Bărbatul se vede doar din spate ori, cel mult, ușor lateral. Pînă spre final, nu i se va arăta chipul. Cîteva zeci de secunde filmul prezintă peisajul pe care bărbatul îl vede pe fereastră : apropierea de munte, care se zărește ceva mai departe, spre seară. Cînd peisajul de afară aproape că nu se mai poate distinge, fereastra compartimentului devine ecranul unor amintiri.

A doua scenă a filmului prezintă un copil de nouă ani care se pregătește pentru a cînta la vioară în cadrul unui concert public. Amănuntele din timpul pregătirii ar putea avea importanță mai tîrziu, dar deocamdată se pune accentul pe intrarea lui în scenă și interpretarea la vioară a *Canonului în D major* a lui Johann Pachelbel. În Tarot, lamela 9 este *Pustnicul*. Poate că ar fi indicat ca această lamelă să fie cumva integrată în timp ce copilul cîntă la vioară piesa mai sus menționată.

A treia scenă păstrează fondul sonor din scena precedentă. Este muzica pe care o ascultă o femeie tînără, excepțional de frumoasă, în timp ce probează un voal de mireasă. Camera va arăta mai întîi chipul femeii sub voal. Mai precis ochii ei care cercetează foarte atent ceva ce se dovedește a fi propria-i imagine în oglindă. Apoi foarte-foarte încet se va arăta și trupul femei de sus în jos. Ea este complet goală sub acel voal. Corpul ei, nici prea slab, nici gras, cu sîni nici prea mici, nici prea mari, cu părul negru, lung și desfăcut, emană o voluptate și senzualitate fascinante ! Are buze pline, iar expresia feței denotă maturitate, inteligență și mai ales sensibilitate. Femeia pare a-și face un examen corporal cît mai critic, de sus în jos, de aceea camera de filmat prezintă acel trup splendid cu de-amănuntul. Uneori zîmbește, alteori se strîmbă puțin, fugitiv, ca și cum nu i-ar conveni ceea ce vede. Spectatorul sau spectatoarea trebuie să vadă aici o contrapondere față de discreția pe care o reprezintă ocultarea chipului personajului masculin.

A patra scenă. Copilul de nouă ani nici n-a sfîșit de interpretat piesa la vioară, cînd publicul îl aplaudă cu frenezie ! Copilul face plecăciunile obișnuite, apoi privirea lui, implicit a camerei de filmat, se oprește pe chipul unui bărbat aflat din primele rînduri, care este infirm. Privirea copilului arată curiozitate, apoi mirare. Publicul aplaudă mai departe, dar copilul pare a fi hipnotizat de bărbatul infirm.

A cincea scenă. Se revine în camera viitoarei mirese. Se arată chipul ei plin de o negrăită bucurie ! Ea merge în întîmpinarea cuiva, dar camera de filmat ne arată doar fața ei străluminată de o adîncă bucurie și iubire. Cînd ajunge aproape, se apleacă și efectiv sărută piciorul gol, mai exact spus, partea superioară a labei piciorului vizitatorului, cu un gest de devoțiune totală ! În imagine se vede inițial chipul femeii din profil și piciorul bărbatului, tot din profil. Apoi camera de filmat se îndepărtează treptat, însă rămîne fixată tot pe trupul femeii, care este gol sub voalul de mireasă !

A șasea scenă. Bărbatul singur din compartimentul de tren privind pe fereastra- ecran.

A șaptea scenă. Un tînăr de 21 de ani interpretează la vioară o piesă a lui Mendelssohn. Poate fi luat ca model David Garrett în 1997, în cazul în care regizorul nu are o variantă mai bună. În tarot lamela 21 este *Lumea*. Pentru cei sau cele inteligente ori intuitive, simbolismul acestor cifre va fi fiind evident. Urmează aplauze furtunoase și din nou privirea tînărului violonist se ațintește pe chipul unui bărbat infirm din primele rînduri, mai întîi curioasă, apoi mirată.

De aici filmul se complică. Scenele următoare, multe la număr, vor arăta diverse situații atît din viața viitoarei mirese, cît și a unui bărbat părăsit de femeile pe care le iubea. Femeia își va căuta iubitul printre oamenii măcilăriți într-un război, iar semnul distinctiv este acela că va purta un voal de mireasă în mînă, precum și într-un lagăr de prizonieri; pe cînd bărbatul va fi dat afară din mai multe case de către mai multe femei. Aceste scene oarecum neplăcute vor fi contrabalansate de altele în care bărbatul, tot fără să i se vadă clar chipul, va fi arătat în ipostaza de creator al unor piese muzicale fie dramatice, fie melancolice, redîndu-se totodată acea muzică în fundal. Ca exemplu, ar putea fi Vivaldi cu *La follia,* Hendel cu *Sarabande* ori Beethoven cu *Silencio*. Ideea este să se folosească piese cît mai emoționante posibil, însă mai puțin cunoscute, mai puțin celebre. La viitoarea mireasă, scenele dramatice sînt contrabalansate de altele în care ea își arată adorația frenetică față de iubitul ei al cărui chip nu se vede. Nu sînt necesare exemplificări cu scene amoroase, pas de tout ! Undeva pe aici trebuie introdusă subtil ideea Căutării de Sine, atît la bărbat,

cît, și mai ales, la femeie. Atît bărbatul, cît și femeia, de fapt, își caută propria identitate, însă nu e vorba de identitatea Egoului, ci de identitatea Sufletului.

În acest sens, cititorul sau cititoarea acestui text își va reaminti cele 4 arhetipuri feminine și masculine, care sînt identități ale Sufletului, respectiv Arhetipul Mamei, al Inițiatoarei, al Fascinatoarei și al Eroinei, iar la cele masculine sînt Regele, Magicianul, Iubitul perfect și Eroul spiritual. Cum însă aceste arhetipuri sînt mult prea generale, desigur că identitatea sufletească capătă cu timpul o amprentă unică și irepetabilă. Aceste arhetipuri ar putea fi redate în film la femeie ca Fascinatoare, iar la bărbat ca Erou, pentru că într-una dintre scene, el o va salva pe ea dintr-un accident mortal. Fără a intra în prea multe detalii, accidentul rutier se va produce noaptea, cînd traversează o stradă și o altă mașină se îndreaptă cu mare viteză spre ea. Eroul principal sesizează la timp pericolul și se interpune între ea și mașina cealaltă cu mașina sa, dar mașina eroului nostru este făcută zob, femeia este doar puțin lovită și leșină, iar cei doi sînt duși la spital separat. Ea nu va reține decît chipul bărbatului care o salvase, văzut fugitiv.

În partea aceasta de mijloc a filmului se pot broda mai multe povești de către regizorul și scenaristul viitorului film, cîtă vreme se respectă ideea principală și un anume simbolism, pe care n-aș vrea să-l decriptez aici ca pentru leneși. Înaintea ultimei scene, va mai fi arătat odată bărbatul misterios din compartiment cum strînge o vioară în brațe.

Ultima scenă a filmului se petrece într-o sală de spectacole, care în mod gradat va deveni o biserică. Bărbatul din compartimentul de tren cîntă la vioară. Acum i se vede doar chipul. Este același chip pe care l-au văzut copilul de nouă ani și tînărul de 21 de ani, în timpul acelor concerte. Spectatorul înțelege acum, de nu va fi înțeles mai înainte, că atît copilul, cît și tînărul își văzuseră cumva viitorul, de acolo venind mirarea lor.

Chiar în timp ce bărbatul cîntă la vioară, în sală intră femeia îmbrăcată în mireasă și alți însoțotori ai ei, care nu se disting clar.Femeia a văzut în prealabil chipul bărbatului pe afișul expus în vitrina de la intrarea externă a clădirii. Camera de filmat va trece de la unul la altul, adică de la violonist, la mireasă, și foarte puțin pe la ceilalți spectatori. Piesa ori fragmentele din piesele muzicale alese de către regizor trebuie să fie cît mai emoționante posibil îndată ce va începe CUTREMURUL ! Ar putea fi *Lacrimosa* lui Mozart sau *Ave Maria* sau Vivaldi, *Concertul nr 8 în G major... sau orice altceva foarte-foarte emoționant !*

Cutremurul va fi gradat, de la slab, la din ce în ce mai tare. Deși nu chiar imediat, ci cînd se întețește cutremurul, lumea va părăsi sala panicată. Artistul se va opri doar cîteva secunde, ca pentru a da prilej regizorului să exemplifice panica și fuga generală, apoi va continua să cînte ! Mireasa va fugi odată cu ceilalți, însă de două sau de trei ori va întoarce capul uimită spre scenă, oprindu-se aproape de ușă. Artistul continuă să cînte, clădirea se zguduie atît de tare, încît încep să cadă candelabrele, cimentul și alte obiecte de sus. În mod semnificativ, nici violonistul, nici femeia nu sînt atinși de obiectele care cad ! Mireasa îl privește țintă pe artistul care continuă să cînte atît de emoționant, încît ei îi dau lacrimile. Ea are brațele pline de flori, și ca și cum ar fi avut loc un declic în interiorul ei, începe să alerge spre scenă. Pantofii o împiedică, așa că-i aruncă din picioare și continuă să alerge.

Cititorul sau cititoarea trebuie să știe că există o diferență subtilă destul de evidentă între fugă și alergare. Se fuge *de ceva*, dar se aleargă *spre ceva* ! Se fuge din teamă, panică ori alte sentimente negative, dar se aleargă *spre* bucurie, încîntare, victorie sau adorație ! Mireasa aleargă, aleargă, aleargă. Bărbatul cîntă la vioară într-un ritm din ce în ce mai trepidant și emoționant. Zidurile clădirii încep să se surpe, tavanul cade cu totul, însă ei nu sînt atinși decît foarte superficial !

Femeia urcă pe scenă, se apropie de bărbatul care nici o secundă nu se întrerupe din cîntat, se apleacă și așezînd buchetul de flori la picioarele lui, îi sărută unul din picioarele infirme cu un gest de adorație totală, definitivă ! Spectatorul s-ar putea să fi tras concluzia că artistul n-a fugit din sală din cauza infirmității, însă poate că cel care va gîndi în acest mod, s-ar putea să-și fi dat seama că se va fi pripit, după ce va vedea scena de final, în care atît el, cît și ea, se află întinși pe spate și privesc cerul senin, ținîndu-se de mînă, fără ca privirea lor să mai fie împiedicată de vreun zid lateral. Cel mai probabil că bărbatul n-a fugit din clădire pentru că teama de moarte îi dispăruse odată cu accidentul în care-i salvase viața femeii.

Ultimile imagini evident simbolice vor fi cele ale unui car tras de boi, a unor animale priponite, a unei turme de oi, iar chiar la final, vastitatea misterioasă a cerului într-ale cărui profunzimi se pierde orice individualitate egotică, pentru a se dezvălui Sufletul cel Pur !

J o c u l d e – a j o a c a

Amandei, spre împlinire

Se asemăna în oarece măsură cu un cazino, cu diferența că în acea locație nu veneau oamenii să dea bani pentru a cîștiga mai mulți bani, ci veneau pentru a *se juca de-a joaca*. Nu mi-a fost prea clar dacă la final cîștigătorii, puțini la număr, primeau și bani, fiindcă în prima parte eram atît de preocupat să înțeleleg ce se petrecea acolo, încît chestiunea banilor a fost cu totul secundară. La mai multe mese existau de o parte jucătorii și de cealaltă parte angajații acelui cazinou, cei care hotărau dacă noii candidați meritau să fie promovați într-o etapă superioară ori premiați.

Mi-a trebuit un anumit timp pînă să înțeleg că fiecare nou venit era de dorit să dea dovadă de cît mai multă inventivitate, imaginație, creativitate, la modul cît mai spontan și imprevizibil. Acestea erau calitățile care se cereau sau care aveau cea mai mare șansă de reușită pînă la final, însă am văzut și probe cu mult mai simple. De pildă, citirea unui text; proba constînd în corectitudinea

gramaticală a expunerii, dar probabil nu doar atît. De aici am tras concluzia că fiecare candidat oferea ceea ce credea el că merită a fi expus, de la nivelul pe care se afla el sau ea atunci, nefiind niște reguli inițiale stricte de admitere la masa de joc.

Cînd am înțeles cu adevărat ce se petrece acolo, nu doar că am fost de-a dreptul fascinat, ba chiar mi s-a părut o idee excepțională prin consecințele sale !! După cîteva minute am fost inspirat să particip și eu la acea probă *de joacă în joacă*, inspirația parvenind sub forma unui titlu de articol pe care urma să-l scriu mai tîrziu.

Doar ce am gîndit acel titlu, de care totuși nu sînt sigur că mi-l amintesc corect acum, și care suna ceva de genul : *Jocul Sufletului*...deci doar ce am gîndit acel titilu (care era parcă mult mai inspirat decît ceea ce a fost redat aici), că scena s-a schimbat total. Spre a înțelege ce s-a petrecut mai departe, e necesar să fac o anume precizare.

Tema sau ideea care mi-a fost inspirată rezulta dintr-o anume intuiție sau deducție. Cea mai mare parte a jucătorilor, sau în orice caz, toți jucătorii pe care îi văzusem eu pînă în acel moment, dezvoltau jocuri să le zic așa lumești prin tematica lor, cumva pe orizontală. Pe cînd tema sau ideea inspirației mele oferea o altă direcție, pe verticala conștiinței.

Presupun că acest simplu fapt în aparență m-a proiectat la un alt nivel, fiindcă scena s-a schimbat, și de unde înainte fusesem doar un jucător, mai apoi eram angajatul unui cazinou de curînd înființat, ceea ce însemna de fapt că trecusem de la nivelul de *evaluat*, la cel de *evaluator*! Aveam legitimație prinsă la gît cu un lănțișor și un pat într-o încăpere aflată în acea locație, pentru că la un moment dat mi s-au dat cheile de la cameră.

La început am avut puțini jucători, angajații fiind ocupați mai mult să strîngă un fel de arhivă a jocurilor, care era imperios necesară în evaluarea viitorilor jucători sub dublul aspect de originalitate și creativitate. De pildă, am văzut cum un angajat evalua jocul de cărți al unui candidat în timp ce juca un joc ce părea asemănător cu pokerul, pe care joc acel angajat l-a pierdut. De aici am tras concluzia că în acea locație nu se umbla cu matrapazlîcuri sau furăciuni. Deși nu erau foarte clare regulile după care evaluatorii realizau respectiva evaluare, cu siguranță că acea evaluare era foarte corectă. Așadar, nu putea fi vorba ca oamenii să fie înșelați nici într-un fel !

Lucrurile erau mult mai complicate decît au fost redate aici, poate din acest motiv n-am reținut prea multe amănunte, dar ceea ce am reținut este că TOTUL AVEA UN SENS CU MULT MAI PROFUND DECÎT PĂREA LA PRIMA VEDERE ! *Și acel sens cu mult mai profund, cu toate că l-am înțeles atunci, din păcate l-am uitat mai tîrziu* cînd am revenit la conștiința diurnă obișnuită !!...

Totuși, o parte din acea profunzime parcă mi s-a transmis printr-o imagine simbolică a unui cuplu, bărbat și femeie. Bărbatul se arăta a fi un amic poet, care în viața pămînteană avusese ceva talent, spirit jucăuș și inspirație poetică, pe lîngă imensul orgoliu megaloman, iar femeia era consoarta lui în acea lume. Amîndoi erau îmbrăcați cu opulența luxoasă a unor parveniți, femeia chiar mai țipător prin haina de blană al cărei guler era brodat cu pietre sclipitoare ! Ajunseseră la acel lux opulent fiindcă bărbatul cîștigase ceva bani sau avantaje în urma creativității sale, a

inventivității sale poetice, fapt de care nu doar era mîndru nevoie mare, ci îl și afișa într-un mod neplăcut de ostentativ.

Simbolismul imaginii era polivalent. Pe de o parte mi se transmitea informația că jucăușenia are două direcții, una orizontală și alta verticală. Eleganța opulentă a acelui cuplu, și mai ales pietrele sclipicioase de la gîtul femei simbolizau acel spirit jucăuș superficial care poate încînta doar mințile limitate, nerafinate, superficiale. Pe cînd creativitatea jucăușă pe verticală este de inspirație net superioară, aș zice divină, avînd nu doar profunzime, ci chiar *folos practic* pentru toți cei care o receptează și o înțeleg cu adevărat, fiindcă elevează ființa în ansamblu, ci nu produce doar o ilaritate efemeră.

Pe de altă parte, simbolismul imagiinii conține și un avertisment implicit pentru toți cei care se lasă antrenați în astfel de jocuri superficiale, fiindcă ulterior ei vor accesa lumi inferioare, în care lanțurile materialității și a dorințelor sînt atît de mari și grele, încît vor poposi în acele lumi mai mult sau mai puțină vreme, în conformitate cu greutatea și mulțimea dorințelor inferioare. Adevărata eleganță spirituală este dată de simplitate, modestie, cumpătare sau, în cazurile cele mai bune, chiar de transcenderea tuturor dorințelor lumești, și ni se oferă privirii prin veșminte de anumite culori, care se cunosc de cei mai mulți dintre cititorii familiarizați cu textele ezoterice.

Acum voi intercala o scenă care, deși s-a petrecut mai tîrziu, de fapt își are locul aici. Poate ca răspuns la întrebarea : ce aveam eu de oferit lumii sau care era contribuția mea în acel așa zis cazinou ?...m-am văzut pe mine însumi arătînd mai multor oameni cîteva zeci dacă nu chiar sute de fotografii alb-negru cu diverse ipostaze ale jocurilor copilăriei noastre. Oamenii se înghesuiau, aproape călcîndu-se în picioare, grăbiți să-mi smulgă fotografiile din mînă, pe care totuși nu le-am dat, fiindcă ar fi însemnat să rămîn fără ele în scurt timp, ci le-am cerut să-mi arate fiecare ce dorește, pentru a le face cîte o copie din respectivele fotografii.

În acest moment mi-e greu să înțeleg ce era atît de valoros în acele poze dacă atîția oameni le doreau cu atît de multă nerăbdare sau înfocare, însă ceea ce îmi mai amintesc destul de vag este că acele fotografii înfățișau nu doar imaginile unor copii care jucau jocuri mai mult sau mai puțin cunoscute; care chipuri de copii erau mai mult sau mai puțin expresive sub raport artistic, ci în plus, ele TRANSMITEAU SENTIMENTE ! Presupun că acele sentimente atingeau corzi foarte sensibile în sufletul fiecărui om și din acest motiv doreau acele imagini cu atîta nesaț !

A urmat o altă secvență în acea locație numită impropriu cazinou, cu vizita unui bărbat îmbrăcat într-un fel de uniformă și care reprezenta în mod vădit autoritatea statală. Ceea ce transmitea acel om la nivel subtil este ceva ce noi oamenii din lumea fizică sîntem atît de obișnuiți să vedem aproape zilnic, încît cei mai mulți de fapt nici nu mai sînt conștienți de acea încărcătură, și anume o agresivitate și reavoință care provocau nu doar sentimentul de respingere în oamenii obișnuiți, ci și panica, teama sau prudența extremă. În lumea noastră întunecată, specimenele sus-puse sînt asemenea șerpilor veninoși, iar oamenii numiți *de rînd*, reacționează fiecare în conformitate cu natura lor mai mult sau mai puțin emotivă - bărbații mai prudenți, iar femeile mai panicarde, la modul general vorbind.

Acel individ mi-a cerut legitimația de angajat, dar un alt angajat mi-a spus să nu-i arăt legitimația, și reacția mea a fost de confuzie, fiindcă nu știam de ce sînt atît de multe subtilități de care trebuia să

țin cont, dar care totuși nu-mi fuseseră aduse la cunoștință anterior ! Ceea ce urmează sînt doar presupuneri, nu imagini văzute cu ochii mei.

Presupun că activitatea realizată de angajații acelui așa zis cazinou nu convenea autorităților, fiind socotită pesemne foarte periculoasă ...Și era și normal ca acele capete întunecate ce conduceau acea lume să socotească periculoasă orice acțiune, fie ea făcută și în joacă, acțiune care ducea la trezirea unor capacități latente de inventivitate și creativitate uimitoare și pe care elita malefică a oricărei lumi nu le poate controla !

Ca urmare, acea locație a fost dărîmată din temelii și în următoarele imagini m-am văzut pe mine însumi tîrîndu-mă pe sub ruinele clădirii, în căutarea unei ieșiri care nu era supravegheată de cei Întunecați. După ce am reușit să ies de sub dărîmături, m-am ridicat de la pămînt, reușind cu greu să mă deplasez, în timp ce eram urmărit de cineva, iar ultima idee-forță a fost aceea de a mă opri și a-i trimite urmăritorului cît mai multă iubire, nu doar pentru a-i arăta că nu mă tem cîtuși de puțin de el, ci și pentru că știam intuitiv că doar în acest mod aș fi scăpat cel mai repede de urmărirea sa exasperant de sîcîitoare !

În final trebuie să mai adaug cîteva aspecte pe care le-am înțeles ulterior. Oricare ar fi numele care i s-ar putea da acelei îndeletniciri desfășurată în locația numită impropriu cazinou, ea avea evident un rol foarte important, cu mult mai important decît îl au școlile din lumea noastră fizică, fie ele școli elementare, medii ori universitare. Pentru a înțelege și mai bine, redau un citat despre educația în alte lumi :

„La noi învățământul nu se bazează pe frică, mi-au spus ei. M-am mirat și m-am întrebat oare cum vine asta. Și ei au început să-mi arate cum ar putea fi organizat învățământul, astfel încât fiecare să evolueze în ritmul său și să facă în viață ceea ce îi place și să fie orientat către domeniul unde poate da randamentul cel mai mare și unde munca îi va produce cea mai mare împlinire. Copiii învață totul prin joc. Sunt lăsați să se joace în săli imense de joc. Pot alege orice vor ei. Există algoritmi de evaluare foarte preciși care, în funcție de jocul ales, de rapiditatea și corectitudinea rezolvării și alte criterii înțelept alese, stabilesc aptitudinile clare pe care le are copilul. Apoi el va dori alte jocuri, în conformitate cu vârsta lui și la fel, apoi alți algoritmi îl vor monitoriza, îl vor aprecia și îndruma. Apoi, când va crește mai mare, copilul va fi interesat de diverse domenii pe care va dori să le aprofundeze. Acolo el are posibilitatea să caute într-o bază imensă de informații, apoi va deveni specialist într-un anumit domeniu. Totul este foarte elastic, nu există nimic rigid în acest tip de învățământ. Nu există examene, pentru că toată evoluția copilului este, oricum, înregistrată continuu. Și fiecare joc e un fel de examinare. Nu e nevoie să împingă nimeni de la spate copilul să învețe, pentru că el mereu face exact ceea ce îi place lui cel mai mult."

Dacă se va ajunge cîndva, în viitor, ca *oamenii acestei lumi să trăiască viața efectiv ca pe un joc divin mereu creativ, e foarte posibil și probabil, însă e cert că ar fi fascinant să trăim cu toții asemenea vremuri* cît mai repede posibil !

Scară pentru doi

(Cîteva explicaţii : Trec succint în revistă *Relaţiile de cuplu* între bărbaţi şi femei specifice pentru fiecare **Centru de forţă** în parte de jos în sus :

1. Pe *Centrul vital*, muladhara, relaţia este de : *Vînător-Vînat*.
2. Pe *Centrul sexual*, swadisthana, relaţia este de : *Bărbat- Femeie*.
3. Pe *Centrul volitiv*, manipura, relaţia este de: *Stăpîn-Sclav*.
4. Pe *Centrul afectiv*, anahata, relaţia este : *Superior-Inferior*.
5. Pe *Centrul purităţii*, vishuda, relaţia este de: *Hrănitor-Hrănit*.
6. Pe *Centrul supramental*, ajna, relaţia este: *Plus-Minus*.

7. Cel mai înalt Centru de forţă nu are polaritate, aparţinînd Absolutului Divin, adică Transcendenţei, dincolo şi deasupra Creaţiei duale, unde se spune că fiinţează Unul cel fără de al doilea, respectiv Creatorul Suprem în aspectul de non-manifestat.

Cele trei *atribute* (gunas-uri), care se manifestă distinct pe fiecare Centru de forţă în parte, atribute numite în acest text ca : *nivel inferior pentru tamas,nivel mijlociu pentru rajas şi nivel superior pentru sattva*.Pentru simplificare şi o mai bună înţelegere, se va arăta întotdeauna aspectul inferior, apoi cel mijlociu şi la urmă cel superior, pentru fiecare centru de forţă în parte, respectiv pentru fiecare tablou.

Actorii vor purta măşti pe faţă, sugerînd PERSOANE concrete.Cum termenul de PERSOANĂ provine din latinescul PERSONA, care înseamnă MASCĂ, se înţelege de ce personajele vor purta măşti.

Încă un detaliu necesar de explicitat aici prin *cuvinte*, fiindcă altfel nu poate fi înţeles decît de cei foarte intuitivi.Deoarece pe planeta noastră sînt extrem de puţine fiinţe umane care trăiesc ca nivel preponderent pe centrii superiori de conştiinţă, de la Centrul iubirii în sus, ca atare noi, muritorii de rînd, n-am avut posibilitatea să vedem astfel de fiinţe foarte elevate cum se manifestă în viaţa de zi cu zi. Se ştie că populaţia planetei noastre, în ansamblu, se manifestă preponderent pe Centrul sexual, de unde şi obsesia pentru erotism ori familism, însă foarte rar şi pentru un timp foarte scurt pe centrii superiori de conştiinţă. Din acest motiv, centrii superiori de conştiinţă nu au fost redaţi scenic) .

Tabloul întîi

Prima scenetă :

Camera de filmat surprinde de la distanţă şi cumva dintr-o poziţie superioară, un cuplu format din barbat şi femeie, ambii masivi, chiar graşi, care coboară într-un peisaj de munte, printre stînci.El cară ceva în spate, ea duce în ambele mîini două bîte.Se insistă mai multe minute pe acea coborîre, simultan cu apropierea tot mai mare a camerei de filmat de cei doi, chipurile lor devenind treptat tot mai distincte, pentru ca spre finalul secvenţei imaginea camerei să se fixeze pe anumite porţiuni anatomice, cum ar fi chipurile mascate, abdomenele proieminente şi la urmă picioarele, picioarele, picioarele.

În următoarea secvenţă, cei doi mănîncă, mănîncă şi iar mănîncă, înfulecînd aş zice.În secvenţa aceasta, dar şi în cea precedentă, cînd coborau, cei doi vor fi surprinşi de cîteva ori cum privesc cu atenţie în jur, sugerînd îngrijorare sau chiar teamă, ca şi cum s-ar aştepta să fie urmăriţi de cineva

sau de ceva anume.Se aud puţine cuvinte, mai degrabă nişte mormăieli, ei fiind preocupaţi ori de mîncare, ori de îngrijorarea de a fi vizitaţi de cineva care nu este binevenit.Secvenţa aceasta se petrece într-o cameră sumar mobilată sau într-o colibă prăpădită şi mai ales slab luminată.

Această primă scenetă se încheie cum cei doi se acoperă cu o pătură, sub care se văd mişcări, se aud gîfîieli, sugerînd un act de acuplare animalică, simultan cu scăderea treptată a luminozităţii. (Sceneta n-ar trebui să depăşească 7 minute.)

Sceneta a doua :

Un bărbat îmbrăcat în verde, înarmat cu un arc şi o tolbă de săgeţi, într-o pădure, pe un fond muzical de tam-tamuri.La intervale oarecare de timp scoate cîte o săgeată din tolbă, o fixează atent şi îndelung în arc şi trage spre o ţintă nevăzută.Poartă mască şi umblă foarte grijuliu, scrutînd împrejurimile cu mare atenţie, dar ratarea repetată a ţintelor îi produce încetul cu încetul o iritare care devine tot mai vizibilă.Din cînd în cînd strigă :

- Zorpiaaaa !...Zorpiaaaa !.. Unde eşti scorpie ???...

Apoi fuge înspre ceva doar de el văzut, ocolind obstacole reale sau imaginare.Se împiedică şi cade de cîteva ori, continîndu-şi fuga tot mai frenetică, simultan cu tragerea cîte unei săgeţi înspre ţinte nevăzute.

Sceneta se termină cum personajul cade pe spate, faţa lui exprimînd o frică tot mai accentuată de ceva care se apropie şi care poate să fie doar sugerat, dar dacă regizorul alege să o facă totuşi vizibilă, ea poate fi asemănătoare cu imaginea teribilă a lui Kali, simbolizînd moartea pe care Timpul o aduce tuturor fiinţelor.În final, se va vedea un personaj feminin ieşind dintr-o ascunzătoare, luînd arcul şi săgeţile, apoi îndepărtîndu-se cu spatele înspre partea opusă spectatorilor, cu aceleaşi gesturi grijulii, temătoare.

Sceneta a treia :

Cuplul din această secvenţă este moderat proporţionat sub aspect fizic, poartă măşti şi urcă încet un peisaj de munte.Ea întreabă :

- Tot am auzit numele de Zorpia...Cine este Zorpia ?

El o priveşte mirat, foarte mirat :

- Am crezut că tu eşti Zorpia !

- Eu Zorpia ???...Eu Zorpia ???...Cum aş putea fi eu Zorpia ???...

Bărbatul priveşte atent împrejurimile, calm, stăpîn pe sine.

- Cred că ar trebui să mergem pe aici, spune el, şi o vreme merg în linişte.De mult am cunoscut o femeie care se purta ca o zorpie, adaugă el.

- Cine era ?
- Mama mea !
- Oooo !...de ce ?
- Ţipa mai mereu la mine, ba chiar la toţi...
- De ce ?
- Nu ştiu...aşa era firea ei...ţipăcioasă !

  După o pauză oarecare, inspectînd împrejurimile.

- Cred că aici este locul cel mai potrivit...ce zici ?...Se află suficient de sus pentru a vedea orice posibil atac asupra noastră de la mare depărtare...
- Eu zic să mergem ceva mai aproape de apă...

Scena se va încheia cu cei doi care încep construcţia unei fortărețe.

Tabloul doi

Prima scenetă :

Cuplul gras din prima scenetă a tabloului întîi se află într-o cameră, pe un pat dublu.Sceneta e filmată sau văzută de după o perdea transparentă, care este fluturată uneori de vînt, sugerînd opacitatea celor doi.Ei privesc mai mareu ecranul unui televizor invizibil pentru spectatori şi mănîncă seminţe.Ambii poartă măşti pe faţă, fie şi doar din cele mai simple care acoperă doar ochii.Pe jos, prin cameră, se află multe ambalaje de la produse alimentare gata preparate, coji de seminţe, sticle de bere goale.Patul şi alte haine sînt în dezordine.Pe ecranul din spatele cuplului se proiectează imaginea unui car tras de boi sau de bivoli şi alte imagini care arată munca grea, de sclavi, de pe diverse domenii, nu doar cele agricole, de la naţii diferite.Apoi imaginea de pe ecran se va stabiliza pe reprezentarea simbolică a centrului sexual de forţă.

- De cînd n-am mai făcut noi chestia aceea ? întreabă ea.
- De *Anul trecut la Marienbad*...
- Ba nu, de *Patruzeci de nopţi şi patruzeci de zile* !...

(*Cuplul acesta, asemenea milioanelor de alte cupluri, simbolizează în mod evident starea de inerţie şi lene care-i caracterizează pe cei mai mulţi oameni actuali.Vizionează filme, trăind prin procură sentimentele de care nu sînt capabili ei înşişi.*)

Bărbatul adoarme şi sforăie uşor la mijlocul unei fraze rostite de ea, care priveşte cu silă camera şi exclamă :

- Ce mizerie !...ce plictiseală !...ce aiureală !

Cîteva secunde adoarme şi ea cu televizorul deschis din care parvine un zgomot strident.

A doua scenetă :

Cuplul se află într-o cameră unde se găsesc în principal două cadre de oglinzi mari şi un pat dublu. În primul cadru va sta o femeie cît mai înaltă, care se va mişca identic cu femeia mică de statură, ori de cîte ori cea din urmă îşi va admira diferite porţiuni trupeşti, iar în al doilea cadru se află un bărbat mic de statură, aproape pitic, sugerînd subestimarea pe care femeia o simte faţă de bărbat, şi el faţă de el însuşi, prin contrast cu supraestimarea pe care femeia şi-o acordă sieşi.Bărbatul e ceva mai în vărstă, cu abdomenul uşor proieminent, ras pe cap şi poartă mască.Ca statură, e mai înalt decît femeia care va intra în încăpere, iar el, deşi se va mai mişca din cînd în cînd, va reveni de fiecare dată în dreptul cadrului unde se află omuleţul sau imaginea lui reflectată în oglindă.

Zgomotul de fond începe cu răpăitul unei ploi, iar odată cu intrarea femeii, se aud mai multe tunete şi accentuarea ploii.Femeia poartă mască, o rochie maronie mai lungă de genunchi şi mărgele multe la gît.

- Ia spune-mi de ce m-ai chemat ? spune ea pe un ton ţîfnos.

- Să vorbim...

- Numai atît ???...

- Ei, nu doar pentru atît !

- Iar amor !? strigă ea... Numai la atît ţi-e gîndul ! Da' mai sublimează şi tu, băi ghiţă bombiţă !

El care pînă în acel moment avea un zîmbet pe faţă, se întristează vizibil.Sesizînd efectul, ea zîmbeşte cu faţa întoarsă de la el, dar vizibilă pentru spectatori.

- După cum ştii, amorul este o cale de evoluţie spirituală, dacă este făcut cu iubire, consacrare, transfigurare şi continenţă sexuală, spune el.

- Da, am văzut eu ce mai transfigurare şi continenţă sexuală deţii mătăhăluţă !...Tot timpul mă critici !...Tu nu te uiţi la tine cum arăţi ?...Mai întîi uită-te la tine şi după aia să faci pe grozavul ! ...

Femeia se duce la bărbat, îl ia de pietul cămăşii şi-l trage spre oglinda în cadrul căreia se află omuleţul.

- Uită-te cum arăţi ! ... (*Dă să meargă spre oglinda ei, dar se răsgîndeşte şi se fixează cu un gest superior în faţa omuleţului, ceea ce o obligă pe femeia înaltă din celălalt cadru să vină repede şi să-l dea deoparte pe omuleţ din cadrul oglinzii lui cu un gest comic sau chiar grotesc*.)

- Şi vezi cum arăt eu ? (*Femeia înaltă, aşa zisa reflexie a celei care vorbeşte, ia o atitudine măreaţă, impozantă.Scena trebuie jucată de cele două aşa zise reflexii din oglindă de o manieră*

cît mai comică, ba chiar grotescă.Are loc o mică luptă între omuleţ şi femeia înaltă, care să ocupe cadrul oglinzii mai întîi - unul împingîndu-l pe celălalt- luptă în care sorţii piticului sînt ca şi inexistenţi, ca pînă la urmă să fie alungat de femeia înaltă, iar el se va retrage spăşit într-un colţ, unde îşi va lăsa capul pe genunchii strînşi la piept, într-o atitudine cît mai expresivă de suferinţă produsă de respingere.)

După o pauză oarecare, el spune :

- Ţi-am mai spus şi altă dată că nu sînt critici, ci simple observaţii.Te afli pe această cale spirituală autentică de mai bine de opt ani şi ştii că trebuie să-ţi sublimezi energiile inferioare prin tehnici specifice, să tai rezonaţa cu piticii încornoraţi, iar tot ce faci tu sînt nişte meditaţii anemice de 3o de minute pe zi, uneori, iar alte ori nimic luni în şir !

- Şi care-i problema ta ???...Ce să-ţi spun, tu lucrezi de te rupi ! (*În acel moment femeia din oglindă îl altoieşte în cap pe omuleţ cu un băţ din material plastic, sugerînd neacceptatea spuselor bărbatului*.)

- Eu vorbesc despre tine în propoziţia asta !...Nu spun că eu aş fi desăvîrşit, spun doar că tu nu faci nici un efort să ţii în frîu demonaşii care te călăresc mai mereu ! Bineînţeles că am şi eu problemele mele...n-ai grijă că are cine să mi le scoată pe nas !

- Şi care sînt problemele alea, mă rog ? (*Femeia din oglindă se răţoieşte la omuleţ*).

- Vrei să schimbi subiectul de discuţie !

- Nu, vreau să mă laşi în pace !...Vreau linişte !...M-am săturat de insistenţele tale ! (*Femeia din oglindă îl alungă pe pitic nu doar din cadrul oglinzii lui, ci chiar vrea să-l scoată afară din cameră, dar nu reuşeşte*).

- Bine, dar nu te-am obligat niciodată să vii la mine...nici să faci amor cu mine !...Eşti liberă să pleci cînd vrei !...Dar dacă tot cadadicseşti să faci amor cu mine, măcar s-o facem cum spun eu, nu cum vrei tu !...Adică aşa cum este recomandat,ci nu cum mă obligi tu, fără consacrare uneori, fără preludiu, fără transfigurare... zece minute, care se reduc la cinci, ca după trei minute să-mi ceri cu o voce imperioasă şi plîngăcioasă să ies din tine !...Ba mai mult, ţi-am spus de mai multe ori să mă laşi să te sărut pe gură în timpul actului amoros, că asta mă ajută să sublimez energiile sexuale, iar tu te fereşti de fiecare dată !

- Nu-mi place să mă săruţi ! (*Femeia din oglindă face un gest grăitor către pitic*).

- Dar ce am, femeie ?!...Că gura nu-mi miroase şi sînt sănătos ???

- Nu-mi place senzaţia de salivă ! (*Femeia din oglindă respinge ceva cu o vehemenţă comică*).

- Dar are virtuţi purificatoare, ba chiar vindecătoare !

- Şi nu-mi place să fac amor oral !...Doar ai văzut că-mi vine să vomit ! (*Femeia din oglindă se apleacă sugerînd greaţa, însă la modul parodic*).

- Asta e din cauza blocajelor tale !...N-am voie să te ating, n-am voie să-ţi fac masaj tantric supra şi substernal! ...M-ai lăsat o dată sau de două ori, din zece fuziuni amoroase chinuite, în care aveai o faţă de parcă te aflai pe eşafod !...Dacă nu-ţi place corpul meu, de ce mai vii la mine ???

- Pentru că insişti şi iar insişti...şi te milogeşti la mine !...Lasă-mă, dacă nu-ţi place felul meu de a fi !...Ai promis că rupem legătura, dar tot tu ai dat telefoane peste telefoane după o săptămînă ! (*Femeia din oglindă îl ameninţă pe pitic cu bastonaşul de plastic, apoi cu pantoful, apoi caută disperată în jur să găsească o armă mai ameninţătoare şi negăsind nimic la îndemînă, îşi scoate chiloţii de pe ea şi fuge după omuleţ, care este atît de uluit că uită să mai fugă şi încasează cîteva pălituri de chiloţi peste cap*!)

- Exagerezi, ca de obicei !...Am dat un singur telefon să vad dacă suferi din cauza despărţirii, dar tu nimic !

- Da, m-am simţit foarte bine în săptămîna aia ! spune ea jubilînd. (*Femeia din oglindă jubilează şi mai tare*).

- Uite ce-i !...Momentul favorabil pentru amor mai durează cam cinsprezece minute...Facem sau nu facem dragoste ?...

- Nu...nu ştiu ! *(Reflexia din oglindă îl ameninţă din nou pe omuleţ şi cum nu mai are nimic la îndemînă, îşi mai scoate o pereche de chiloţi de pe ea şi o ia la fugă după el, care de această dată, după cîteva ocolişuri de amorul artei şi alte giumbuşlucuri, face ceva cu totul surprinzător pentru femeia înaltă, anume se aşează pe cap, sugerînd că lumea s-a întors cu susul în jos, dacă o femeie spune una din gură şi face altceva în faptă* !)

- Pentru că ai un stil de a mă amărî, ceva de necrezut !...Îmi tai tot timpul macaroana şi asta te bine dispune !...Ştiu că nu te lasă michiduţii să mi te dăruieşti şi să dăruieşti iubire ori vorbe frumoase, ci te împung în coaste taman cînd ţi-e mai bine !...

- Că tu tare mai eşti curat şi armonios ! (*Joc expresiv al femeii din oglindă*).

- Tu şi cu geometria aveţi un punct comun...

- Daaa ? întreabă ea pe un ton lălîu, lipsit de interes.

- Amîndouă vă rotiţi la 180 de grade în cîteva secunde !...Mai dăunăzi am realizat o fuziune amoroasă destul de reuşită, fără pierdere din partea mea, iar dimineaţă am dialogat, părînd a ne înţelege, pentru ca în seara acelei zile să mă tratezi, cînd erau de faţă şi ceilalţi colegi ai noştri, de parcă aş fi fost un măcelar de balene !...Pînă la urmă tu vrei să evoluezi spiritual sau singurul lucru care-ţi face plăcere este să mă chinui permanent ???...Ştiu că asta vor michiduţii din aura ta, dar ce vreu tu, femeie ???

- Să mă laşi în pace !...Vreau linişte, linişte, linişteeee !!! ţipă ea isteric....(*Femeia din oglindă tăbărăşte furioasă pe pitic, ridicîndu-şi poalele, de i se vede fundul, care este desigur acoperit cu nişte pantalonaşi scurţi foarte vizibili şi reuşeşte să-l scoată din cameră, ceea ce-i produce o profundă satisfacţie* !)

Sigur că dialogul ar putea continua indefinit, însă e suficient pentru ilustrarea temei rajasice, cu coloratură michiduţească !

Sceneta a treia :

El şi ea cu măşti pe faţă, tineri, frumoşi, armonioşi fizic vorbind, ci nu numai.Dansează tandru, într-un cadru romantic, pe o muzică specifică centrului de forţă sexual.În această scenetă, contribuţia regizorului este definitorie, deoarece fiecare om are o viziune cumva personală despre cum ar trebui să arate un cuplu armonios, reciproc afectuos.Autorul acestui text propune ca măcar una dintre imagini să fie următoarea :

Mai întîi el o va învălui cu o eşarfă lungă, sugerînd mişcarea unei spirale în jurul ei, apoi ea va repeta aceeaşi mişcare, fie cu o eşarfă de altă culoare, fie cu o mantie, sugerînd învăluirea lui, seducţia lui din toate direcţiile. Jocul va continua, el fugind după ea şi invers, alternînd cu mişcări graţioase de dans, dar sînt excluse cu totul mişcările ţepene ale dansatorilor profesionişti, care arată mai degrabă constipaţie, decît graţie; va continua pînă cînd se crează o atmosferă magică de dăruire reciprocă, tandră, afectuoasă.

Tabloul al treilea

Sceneta întîi :

Decorul aici nu are importanţă prea mare, ci poziţionarea celor două personaje unul în raport cu celălalt.Astfel bărbatul, tot cu mască, se va afla la un nivel ceva mai înalt decît femeia, care şi ea va purta mască şi este aşezată pe un scăunel în faţa lui.Bărbatul rosteşte :

- Am discutat aceste aspecte de mai multe ori, dar din unghiuri diferite.După cum ştii, oamenii pe care Destinul îi trimite în calea noastră ne oglindesc anumite neajunsuri.Tu eşti pentru mine oglindirea unei anumite doze de tamas, care se manifestă fie ca lene, fie ca lipsă de chef sau lipsă de aspiraţie...Sper că nu te superi că sînt atît de direct !

- Nu, regele meu !...spune ea zîmbind, ceea ce este evident o glumă gustată de amîndoi.

- Cît priveşte faptul că de o vreme nu te mai bucuri de viaţă ca în primii ani, aici cauza este alta...Nu vreau să mă dau grande de Bahlui, însă cer permisiunea să-ţi spun părerea mea...

- Cîtă umilinţă din partea ta, regele meu ! exclamă ea glumind din nou.

- Mă străduiesc şi eu cît pot, comoara mea ! spune el zîmbind.

- Amîndoi ne străduim, de aceea mai şi greşim, că de nu ne-am strădui, nici că am mai greşi!

- Bine, nu ştiu de la cine te-ai molipsit tu de rimologie...

- De la tine, poetul meu ! îl întrerupe ea zîmbind.

- ...dacă mă mai întrerupi mult, îmi pierd ideile sub pat, *mai dir* !

- Sub care pat, regele meu ?...că aici nu e nici un pat !

- Nu-i nimic, desenăm noi unul !

- Ha, ha, ha !...Şi *mirosim trandafirii* pe un pat desenat ???

- Femeie, mă laşi să grăiesc au vin să te giugiulesc ???

- Grăieşte, stăpîne !

- Cauza se află în starea ta de nemulţumire...Una din cele zece reguli, precum ştie orice începător, este *mulţumirea*...Iar tu, *mai dir*, carele mă oglindeşti pe mine şi eu pe tine într-o anumită măsură, manifeşti ceva mai multă nemulţumire, decît scepticism manifest eu...Ce zici de ideea mea ?

- Cred că ai perfectă dreptate, ca întotdeauna, regele meu, spune ea serioasă.

- Ei, nu chiar ca întotdeauna !

- Atunci ca întotdeauna cînd ai dreptate, minus momentele cînd n-ai dreptate !

- Ia te uită, exclamă el admirativ, ai început să mă copii ca la xerox !

- Eşti modelul meu manipurist, boss !

- Ia vino tu la moşu să-ţi mănînc guriţa !

- Prea mărite rege, trebe să mă spăl pe dinţi !

- Bine, bine, dar vino repede !

Femeia iese fredonînd pe o melodie oarecare cuvintele *„ Tu eşti cloşca mea preferată , grijulie, mentolată* !" şi se va întoarce după 40 de minute ! Trecerea timpului va fi arătată pur şi simplu mişcînd acele ceasornicului ! Ani de zile mai tîrziu îi va mărturisi iubitului ei că n-avea nici un chef de amor, dar i-a fost ruşine să recunoască asta şi n-a vrut să-l supere spunîndu-i-o direct ! (*Această precizare poate fi făcută de un narator din umbră*).

Sceneta a doua :

Fondul muzical va fi un flamenco, care poate ar fi bine să fie proiectat pe ecranul din spatele scenei.Dacă actorii ştiu, ei vor dansa pe acea muzică, dacă nu, atunci jocul lor va arăta multă pasionalitate în simularea unui preludiu amoros îndelung, dar nu mai mult de trei minute, fiindcă următoarea scenetă va avea nevoie de un timp mai lung decît cele şapte minute alocate, la modul orientativ, fiecărei scenete.Aici regizorul are libertate deplină, cîtă vreme se transmite starea de pasionalitate.

Sceneta a treia :

Pe ecranul din spatele scenei se vor proiecta secvenţe semnificative din filmulAna şi regele, *care mi se pare a fi ilustrarea cea mai bună pentru aspectul superior, sattva-ic, al relaţiei* stăpîn-sclav *pe* Centrul voinţei.*Într-o încăpere, unde se află un pat dublu, cuplul format dintr-o femeie ceva mai în vîrstă, cam la 50 de ani, şi un bărbat puţin mai tînăr, ambii cu măşti pe faţă.*

Bărbatul va intra în cameră cu un buchet mare de flori divers colorate.Este îmbrăcat foarte bine, sugerînd o situaţie materială excelentă, iar comportamentul lui va fi cît mai rafinat posibil, asemeni eroului din Ana şi regele.*Femeia va fi îmbrăcată cît mai frumos, iar după ce se vor săruta, ea se va scuza, ieşind din camera, unde va reveni cu un ceainic şi va turna ceaiul în două ceşti.Va aşeza florile într-o vază, va aprinde tămîia adusă de bărbat.Dialogul acesta nu e necesar să fie redat de autor, fiind obişnuitele cuvinte de întîmpinare.Apoi se vor aşeza unul în faţa celuilalt, iar femeia rosteşte* :

- Îmi permiţi să fiu foarte sinceră şi deschisă cu tine ?...
- Da, bineînţeles ! spune el uşor nedumerit de întrebare.
- (*Femeia îşi scoate masca de pe faţă, iar bărbatul va face la fel puţin mai tîrziu*).Este a doua oară cînd ne întîlnim şi vreau să-ţi spun că prima noastră întîlnire m-a impresionat profund !...
- De ceee?!... întreabă el mirat.
- Pînă la tine n-am întîlnit nici un bărbat care să-mi vorbească atît de frumos, să se poarte atît de frumos cu mine ...şi apoi să facă dragoste două ore şi jumătate, fără pierderea energiei sexuale !!! (*Femeia este de-a dreptul impresionată de propriile-i vorbe*). Nici n-am crezut că există pe lume asemenea bărbaţi ca tine !...După aceea am plîns două ore de recunoştinţă faţă de Shiva !
- (*Scoţîndu-şi masca*.) Eu oricum am fost sincer cu tine de la început, dar pentru că mi-ai spus ceea ce mi-ai spus, am să intru şi mai adînc în sufletul meu, pentru a-ţi împărtăşi ceea ce simt *acum* pentru tine...Îmi place *foarte mult* starea ta prezentă !...Cum ţi-am spus chiar de la început, tu realmente ai apărut în viaţa mea ca o *rază de lumină strălucitoare* !...Şi nu sînt abureli ceea ce-ţi spun în acest moment !...Ca dovadă, am să-ţi împărtăşesc cum te percep în chiar această clipă...Simt *iubirea* ta, în primul rînd, şi care nu este îndreptată doar spre mine...Simt starea ta de *acceptare* şi apoi o foarte frumoasă, chiar emoţionantă stare de *smerenie* !

- (*Femeia este realmente emoţionată de cuvintele lui.Aş dori ca jocul actriţei să fie cît mai natural şi firesc, ci nu exagerînd jocul ca să vadă spectatorii din ultimile rînduri - dacă va fi jucată ca piesă de teatru – că ea este emoţionată ! Probabil că emoţia ei va fi redată mai bine printr-un gest de căutare a batistei sau orice alt gest pe care îl va găsi regizorul mai potrivit*.) Mulţumesc !...Mulţumesc !

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti *tu mie*, ci eu trebuie să-ţi mulţumesc *ţie* pentru că m-ai acceptat de iubit !...Nici nu ştii ce exemplu impulsionant eşti pentru mine !...

(*El face o pauză pentru a-i da ei prilejul să adauge ceva, dacă doreşte, dar ea păstrează tăcerea din modestie, ci nu pentru că n-ar fi avut ce spune, ba chiar ar avea multe de spus, dar se abţine cu un gest abia vizibil.Pe ecranul din spatele lor vor continua secvenţe din* Ana şi regele*, dacă regizorul socoteşte că imaginile de sus nu distrag atenţia de la dialogul celor doi, care este mult mai important.Poate ar fi mai indicată o muzică de fundal foarte discretă, decît imaginile cinematografice*.)

- În momentul de faţă îmi face o deosebită plăcere să mă aflu în apropierea ta... e ca şi cum m-aş îmbăia şi eu, ca sub un duş, cu starea ta frumoasă !...

- Mă străduiesc şi eu...

- Nu, precizează el, starea ta e foarte frumoasă tocmai pentru că este naturală, fără strădanii care ar arăta oarece încordare...Este asemenea frumuseţii florilor de la marginea drumului, care sînt frumoase fără nici un efort !

- Vai, ce frumos ! exclamă ea sincer impresionată... ar trebui să scrii toate acestea !

- Ei, aceasta este o metaforă cît se poate de banală... dacă aş merge la un concurs de poezie cu ea, m-ar da afară repede !

- Totuşi e foarte frumoasă, pentru că a-i spus-o din suflet !

- Meriţi cu mult mai multă frumuseţe decît aş putea să rostesc eu în cuvinte !...(*Se apropie de ea, se aşează în genunchi dinaintea ei.Cu un gest foarte delicat, îi ridică rochia şi-i sărută genunchiul drept, apoi se ridică, ceea ce o obligă şi pe femeie să se ridice.Se îmbrăţişează îndelung, se mîngîie uşor*.) Din păcate astăzi nu avem prea mult timp la dispoziţie...Trebuie să merg la o şedinţă peste două ore...Dar mai aveam ceva de spus despre felul cum te percep acum...

- Te rog...

- Tu eşti ca o pasăre care se înalţă din centrul de forţă al voinţei, avînd cele două aripi larg deschise, respectiv intens dinamizate, şi mă refer la aripa centrului sexual, pe de o parte, şi cealaltă aripă este a centrului iubirii, pe partea opusă !

- Oooo !...ce frumos ! (*spune ea tot mai impresionată, dacă e posibilă redarea acestui sentiment şi mai mult*).

- Din acest motiv ţi-am spus data trecută că eşti o tantrică desăvîrşită, dragostea mea !...şi sper că prin ceea ce ţi-am împărtăşit acum, te-am convins că nu umblu cu abureli !

- Da, îţi mulţumesc încă odată...încă de zece ori...încă de o mie de ori pentru cuvintele tale emoţionant de sincere !

(*Femeia îl va îmbrăţişa din nou, vizibil impresionată.Cuplul face cîţiva paşi, iar lumina se stinge treptat pe o muzică foarte sugestivă, ca de exemplu: Armik – alone with you).*

Sfîrșit

E n d o l i n e l e

Endolinele n-au constituit o castă propriu-zisă, cum era cea a brahmanilor, ci foarte probabil a fost o comunitate restrînsă, fiindcă termenul de trib are o conotaţie uşor peiorativă; comunitate întrucîtva asemănătoare cu cea a esenienilor de mai tîrziu.Cuvîntul cel mai potrivit care poate fi aplicat endolinelor este cel de impecabilitate, fiindcă într-adevăr comportamentul lor, în marea majoritate, era impecabil !...

Posibil ca celor tinere, pînă în 20 sau 26 de ani, această definire de impecabilitate să nu fi fost sută la sută corectă, deoarece probabil că la tinereţe mai greşeau şi ele uneori, însă e aproape sigur că după vîrsta de 30 de ani, n-aveai ce să le reproşezi endolinelor !

În rîndul lor se găseau cele mai frumoase reprezentate ale femeilor de pretutindeni, iar în materie de înţelepciune, erau întrecute doar de Androgine.Despre acestea din urmă voi spune doar cîteva cuvinte, anume că ele îşi dedicau vieţile aproape în exclusivitate slujirii Domnului şi Stăpînului Universului, deci era firesc să deţină cea mai înaltă înţelepciune pămînteană.

Era normal deci ca Androginele să se aleagă dintre endoline, şi anume acelea care nu mai aveau nici o dorinţă lumească, aşa cum se petrece astăzi prin unele locuri cu bărbaţii dedicaţi preoţiei.Deci, excluzîndu-le pe cele care se pregăteau pentru slujirea Tatălui Ceresc, celelalte endoline trăiau ca şi ceilalţi oameni, în relaţie cu un bărbat, fiindcă pe atunci nu exista aşa numita instituţie a căsătoriei, care ar fi mai corect să fie numită <puşcăria căsniciei>, după cît de nefericiţi sînt cei mai mulţi oameni căsătoriţi de astăzi !

Dar, ca şi astăzi, trebuia să ai o karma foarte-foarte-foarte-foarte bună pentru a merita să fii alesul unei endoline ca iubit ! E prea evident că nu orice prost sau terchea-berchea avea drept iubită o endolină, cu atît mai mult cu cît pe atunci nu existau bani în acea parte de lume, ca să poţi cumpăra sau mitui părinţii endolinelor spre a le lua de iubite pe cele mai frumoase şi înţelepte, cum se procedează în vremea noastră urgisită !

Pe atunci oamenii erau cu adevărat OAMENI, în sensul trezirii şi manifestării calităţilor sufleteşti cele mai frumoase, ba chiar emoţionante, şi care astăzi se găsesc mai rar decît aurul, ca să nu spunem mai mult.

Ci trecînd dincolo de generalităţi, vom spune că endolinele aveau un spirit de sacrificiu şi compasiune fără egal, cu excepţia androginelor, şi o putere de muncă incredibilă pentru cei de astăzi, fără să se plîngă aproape niciodată de situaţiile vitrege, cum fac suratele lor de astăzi mult prea des.

Descrierea aceasta se referă mai cu seamă la epoca de apogeu a endolinelor, fiindcă, după cum se ştie, vremurile s-au întunecat încetul cu încetul, astfel că şi endolinele şi-au pierdut treptat din putere şi înţelepciune, ceea ce a dus, în final, la dispariţia lor cvasi-totală de pe scena lumii acesteia.

Astăzi de pildă, dacă ele mai există cu adevărat, autorul este înclinat să creadă că doar în imaginaţia unor visători, poeţi sau îndrăgostiţi, pentru că el n-a avut meritul de a întîlni vreuna în carne şi oase ! Cum nu poţi dispreţui ceva numai pentru că nu l-ai văzut încă – deşi mulţi netoţi chiar asta fac !- şi autorul acestui articol se păstrează în limitele unui scepticism moderat privind existenţa reală a endolinelor la sfîrşitul acestei nopţi spirituale, poate pentru că este mai uşor să aduci osanale trecutului, să idealizezi eroii şi eroinele din vechime, decît să vezi divinitatea din oamenii contemporani nouă, cînd ne împiedicăm atît de des de micile sau marile noastre neajunsuri !

Spre a vă face o imagine şi mai clară despre endoline în perioada lor de glorie, voi căuta să descriu cît mai succinct comportamentul lor pe parcursul unei zile obişnuite.Ele lucrau aşa numitele treburi casnice, cum este prepararea hranei, croitul şi cusutul hainelor, spălarea lor, dar şi unele treburi mai uşoare de grădinărit, pentru că muncile grele le făceau bărbaţii.Cînd ei se întoarceau seara obosiţi de la muncile cîmpului sau de la vînătoare sau de oriunde altundeva, endolinele le pregăteau baia, mîncarea, apoi un masaj revigorant, doftoricind atunci cînd era necesar, pentru ca, după ce se însera, să se iubească una sau două ore, cu foarte mici pauze de respiro, iar dacă a doua zi cădea duminica, amorul se termina spre dimineaţă, cu ei rîzînd fericiţi unul în braţele altuia.

În această descrie s-au expus doar faptele, dar ceea ce nu poate fi pus în cuvinte sînt tocmai cele esenţiale, anume sentimentele lor.Endolinele erau capabile de o dăruire şi iubire profundă care îi

copleşea pe bărbaţii lor, ba mai mult, de o înţelegere plină de empatie a stărilor celorlalţi, astfel că erau necesare foarte puţine cuvinte pentru explicitarea unei situaţii, orîcît de complicată, în care erau solicitate spre într-ajutorare.

Se comportau de parcă n-ar fi cunoscut niciodată oboseala, cu o solicitudine şi amabilitate ce nu era din lumea aceasta ! Dacă puterea bărbaţilor venea dinspre masa lor musculară, puterea endolinelor provenea de undeva din interiorul lor, poate chiar din inima lor mare şi îndelung răbdătoare, tare înţeleaptă cel mai adesea, transmiţînd permanent o iubire nu doar de fascinatoare, ci de mamă şi mai ales de prietenă pe care te puteai baza oricînd la nevoie că se va afla la locul şi timpul potrivit spre a fi de ajutor.

Păreau a şti permanent cînd să fie serioase şi cînd să fie jucăuşe, după cum era dispoziţia bărbatului lor pe moment şi nu era de mirare de ce endolinele, dintre toate femeile lumii, erau cele mai căutate, curtate şi adorate.Chiar se organizau concursuri pentru a le aduce cele mai frumoase omagii, care în epoca de glorie erau foarte îndrăgite de aproape toţi locuitorii acelui ţinut preafericit.Numai că, aşa cum se spune uneori, în apogeul succesului se află şi sîmburele căderii, pentru că datorită acelor concursuri li s-a dus vestea endolinelor hăt departe şi aşa se face că mai tîrziu la acele concursuri au venit bărbaţi din ţinuturile dinspre sud vest a căror natură violentă sau vicleană a ieşit repede la iveală.

Acela a fost începutul sfîrşitului celor mai frumoase, afectuoase şi înţelepte femei din perioada post-diluviană, fiindcă încetul cu încetul unele au fost răpite şi violate sau brutalizate dacă s-au împotrivit prea mult, pînă cînd endolinele au învăţat să se oculteze, adică să-şi ascundă calităţile înăscute de empatie, răbdare şi afecţiune, arătîndu-le cu mare grijă doar acelora care meritau şi aceasta după îndelungi probe la care erau supuşi respectivii bărbaţi.

Poate că aceasta este cauza comportamentului adeseori paradoxal sau fiţos al femeilor de astăzi, care vor fi păstrat la nivel subconştient un anume sentiment de teamă faţă de brutalitatea şi nesimţirea bărbaţilor, la modul general.Altfel spus, unele femei actuale îşi arată faţa teribilă, plină de hachiţe sau pretenţii, tocmai pentru a testa valoarea bărbaţilor şi dacă aceştia merită, s-ar putea ca mai tîrziu ele să le ofere măcar şi parţial ceea ce stră-stră-stră-bunicele lor numite endoline aveau mai frumos, minunat şi adorabil, adică o iubire de dincolo de lumea aceasta strîmbă şi imundă, care vindecă toate rănile, oricare le-ar fi fost proveniența.

Aşa cum Nemuritorii sînt astăzi unul dintre secretele cele mai bine păstrate – vezi Biblia olandeză ilustrată, care a devenit una din cărţile cele mai căutate în Renaştearea tîrzie spre a fi interzisă – la fel şi endolinele, dar la ALT NIVEL, se vor fi ocultat într-o asemenea măsură, încît e posibil ca nici ele însele să nu ştie că aparţin acestei nobile comunităţi de suflete cărora le trebuie doar foarte puţin spre a deveni conştiente de puterea lor interioară uluitoare !

Eu unul am bănuiala că fiinţa despre care am pomenit cîte ceva în unele articole de-ale mele, numită Doamna Învăţătoare sau Anutara, este una dintre endolinele ocultate ale vremurilor noastre de bejenie, faţă de care continui să am un mare respect şi o mare admiraţie, chiar dacă în momentul prezent ea refuză să mai dialogheze cu mine, în urma unor greşeli din partea mea.

Sufletul endolinelor, în măsura în care ele mai există astăzi cu adevărat, este asemenea căprioarelor, şi aşa cum nu poţi face o căprioară să-ţi mănînce din palmă dacă mergi spre ea cu bîta, tot astfel, nu ai privilegiul să primeşti afecțiunea unei endoline mai mult sau mai puțin ocultate, dacă ea nu te socoteşte un bărbat demn de iubirea ei.

Fals tratat de divinaţie

(sau cum să Baţi Cîmpii cu graţie !)

Dacă sufletul meu a jucat rolul lui Alexandru Odobescu pe scena lumii pămîntene într-una din vieţile trecute, nu pot fi sigur încă, dar mi-a plăcut comentariul lui Călinescu la opera celui dintîi, anume „ că bate cîmpii cu graţie ! ” Pornind de la acea butadă, iată Falsul meu tratat de divinaţie:

De vreme ce încă nu am nivelul să mi se arate pagini semnificative din existenţele mele trecute, poate pentru că m-ar afecta mult prea tare propriile nemernicii, atunci aş putea să acoper acel gol cu unele deducţii.

E posibil să fi fost cumva prin apropierea carului de luptă a lui Arjuna, în timp ce Domnul Krişna îi oferea divinele Sale învăţături consemnate în Bhagavad-Gita conducătorului acelui car şi spun aceasta în urma unei deducţii pe cît de simple, pe atît de irefutabile, dar înainte de a prezenta acea deducţie, trebuie să precizez pentru unii dintre cititorii care poate nu ştiau, că celebrul yoghin Yogananda, autorul nu mai puţin celebrei sale Autobiografii, susţine că el a fost Arjuna într-una din încarnările sale trecute.

Cum însuşi Domnul Krişna, ca Avatar a lui Vişnu, era vizitiul acelui car de luptă şi cum este cu totul imposibil să fi fost o spiţă la una din roţile carului, pentru că n-aş fi avut timp să ajung la stadiul de om în doar cei patru mii de ani cîţi se presupune că au trecut de atunci, mai rămîne posibilitatea ori să fi fost unul din valeţii lui Arjuna, dar cel mai probabil chiar unul din caiii acelui car, pentru că în acest fel s-ar explica de ce mintea mea bate cîmpii cu atîta osîrdie taman în timpul meditaţiilor sau al practicii spirituale, adică exact cînd ar trebui să fie cît mai liniştită !

Sau poate voi fi fost unul din cîinii de vînătoare favoriţi a lui Arjuna, care se va fi aflat chiar la picioarele vestitului erou în timp ce divinul Krişna îi revela sublimele Sale învăţături ! Deduc aceasta în urma unei alte informaţii pe care puţini cititori o ştiu, anume că entitatea primeşte suflet individual - ci nu colectiv cum au majoritatea necuvîntătoarelor - în ultima încarnare ca animal, înainte de a deveni om, fie de cal, cîine, delfin sau elefant, după spusele unui alt faimos avatar divin contemporan, al cărui nume nu e necesar să-l precizez, deoarece cititorul *teligent* ştie la cine fac aluzie ! Şi fac această deducţie fiindcă numai astfel s-ar explica de ce în actuala încarnare am făcut

sluj în faţa femeilor frumoase care au catadicsit să mă mîngîie fie şi pentru cîteva clipe la ego ! Ba mai mult, m-am gudurat înaintea lor, dînd din coada ochilor cu destul de mare insistenţă înspre trupurile lor splendide, doar-doar îmi vor arunca şi mie un ciolan de atenţie şi culmea este că le-am adorat şi le ador în continuare, chiar dacă cele mai multe dintre ele m-au tratat ca pe un cîine de pripas, m-au bătut sau m-au ignorat pe deplin, înfometîndu-mă cu lipsa lor de interes faţă de condiţia mea trupească actuală !

Recunosc că uneori am mîrîit spre ele, ba poate voi fi muşcat pe careva, că nu mi-am transcens cu totul tendinţele inferioare, dar n-am avut şi nu am resentimente faţă de nici o femeie, în pofida figurii mele aparent severe !

Fiindcă numai un cîine este capabil de atîta afecţiune necondiţionată încît să se întoarcă la aceeaşi fiinţă care l-a bătut ori i-a otrăvit zilele, aşa cum procedează unele fiinţe umane din Epoca Întunericului sau să aştepte un semn de iubire din partea celei care l-a răsplătit doar cu mizerii aproape la fiecare întîlnire !

Şi trebuie să am o răbdare de cîine spre a aştepta un semn de iubire din partea cuiva compatibil mie la toate cele patru nivele esenţiale ale fiinţei, iar pînă atunci, ca cititoarea şi cititorul să nu se plictisească, mai adaug că dacă n-am fost nici cal, nici cîine la carul vestitului Arjuna, atunci poate voi fi fost unul din duşmanii săi răpus în acea luptă chiar de sabia sa ! Deduc aceasta din aceea că multe vieţi la rînd am întors spatele Creatorului Celest, fiindcă cine putea fi duşmanul lui Arjuna, care era pe atunci discipolul model al unui avatar divin numit Krişna ? Altfel spus, numai cineva care întoarce spatele Luminii Divine este „ duşmanul” unui Maestru Divin, oricare i-ar fi numele sau forma de-a lungul vremii !

Dar poate că n-am fost nici cal, nici cîine, nici duşman răpus de Arjuna, ci doar un scrib oarecare, (rămas anonim, după cum se ştie, din pură modestie !), aflat cumva prin apropiere şi care a auzit divina înţelepciune a lui Krişna către favoritul său Arjuna, consemnînd în scris acele învăţături, probabil mai tîrziu, fiindcă în acel momet trebuia să fiu atent să nu-mi reteze careva capul sau vreun alt mădular preţios ! Deduc aceasta în urma faptului că mi-ar face o imensă bucurie să mă inspire Divinul Tată Ceresc pentru a scrie o carte cît mai groasă şi frumoasă despre actualul meu Ghid spiritual; mai cu seamă despre misterioasele sale acţiuni pentru salvarea acestei planete şi ale unei umanităţi incredibil de adormite în aceste vremuri apocaliptice !

Poate că dacă voi cere cu umilinţă, cu încredere în Graţia Divină, dar mai ales dacă voi reuşi să-l iubesc pe deplin, fără nici o secundă de întrerupere, pe Învăţătorul meu Divin actual, voi putea să contribui şi eu, un modest şi anonim scrib contemporan, la uimitoarele transformări planetare care se întrezăresc la orizont !

Aşadar, mă rog Ţie Doamne să Te manifeşti prin umila mea fiinţă cumva, cum crezi Tu că este mai bine, spre a fi de folos semenilor mei după puterea şi priceperea mea, întru tainică şi trainică bucurie, atît a lor, cît şi a mea ! Facă-se doar Voia Ta... Amin !

Într-acolo, inima mea

Cristinei, ca şi cum ar fi existat

„Omul ştie că înlăuntrul său există nuanţe cu mult mai descumpănitoare, inumerabile şi anonime decât culorile unei păduri de toamnă. El crede, în acelaşi timp, că nuanţele acestea, în toate fuziunile şi transformările lor, pot fi reprezentate în mod precis printr-un mecanism arbitarar de mârâieli şi stridenţe. Crede că, dinlăuntrul unui ins oarecare, pot ieşi, intr-adevăr sunete ce semnifică toate misterele memoriei şi toate agoniile dorinţei."

Chesterton

I

Am pătruns în oraş într-un amurg spectral, pe o stradă roşie şi foarte dreaptă ce lăsa impresia că se sfârşeşte brusc dinaintea unui perete vertical de munte. Mi-au reţinut atenţia câteva amănunte, cum ar fi casele cu număr dublu şi praful roşietic în dosul căruia oamenii păreau să se retragă din faţa mea ca din calea unei nenorociri. Am atribuit acest gol sentimentului de circumspecţie cu care este întâmpinat orice străin, deşi, firește, ar fi putut avea şi alte cauze. Nu m-a lătrat nici un câine şi nici vreo altă lighioană n-a cârâit la trecerea mea. De asemenea, nu-mi era foame, nici sete şi dacă nu

eram prea vesel, atunci nici din cale afară de trist nu socot să fi fost. Pe scurt, eram liniştit, fiindcă pierdusem speranţa ca persoana mea să aducă bucurie sau alinare vreunui suflet omenesc.

Oboseala m-a îndemnat să intru într-o cârciumă unde am băut o bere, întrebându-l pe birtaş dacă nu cunoaşte pe cineva care mi-ar putea oferi găzduire o vreme oarecare. Acesta îmi făcu semn să aştept, se îndreptă spre masa unui chitarist care cânta neluat în seamă de nimeni şi-i şopti ceva la ureche. Am văzut gestul aprobativ al cântăreţului, fără să se fi oprit din ciupitul corzilor şi fără a mă privi măcar. Birtaşul îmi spuse că pot să iau loc la masa lui, dacă doresc, ceea ce am şi făcut, după ce am comandat alte două halbe de bere. Tânărul continuă să cânte, neacordându-mi nici de data aceasta vreo atenţie. Arăta de parcă maturitatea l-ar fi surprins în plină perioadă de pubertate şi trebuie că nevastă-sa îl trata ca pe un copil mai mare.

— Străine, dacă vrei, oferă-mi un rom; nu beau bere.

Chiar dacă n-ar fi fost vorba de o viitoare gazdă, tot nu l-aş fi refuzat, căci tonul său, deşi politicos, dădea impresia că-ţi face un hatâr lăsându-se servit, vădind o ciudată nepăsare.

N-aşteptă aprobarea mea şi începu să cânte ceva nespus de trist. Omul acesta se simţea pesemne singur în cârciumă dacă putea să cânte în acest mod. E probabil să fi fost o simplă impresie aceea că mă supune la încercare cu tânguirea strunelor sale şi bănuiala se adeveri odată cu zâmbetul de mulţumire abia întrezărit văzând că-l privesc cu luare aminte. După alte două sau trei melodii reţinut jucăuşe, mi-a făcut semn că putem merge. Tot drumul, care n-a fost prea lung, n-a scos nici un cuvânt, nici numele nu şi l-a rostit, şi odată ajunşi acasă, m-a lăsat în seama unei femei vârstnice pe a cărei fizionomie se citea dintru-început multă bunătate, dar mai ales o răbdare impresionantă.

— Sunteţi preot ? m-a întrebat dânsa îndată ce-am rămas singuri.

Îndeobşte, oamenii fac asociaţii de idei foarte simple. Va fi tras această concluzie văzându-mă îmbrăcat în negru, ori eu nu suport culoarea neagră pentru că nu suport moartea.

— Nu, doamnă, am răspuns. Cum de v-a venit o asemenea idee ?

—Credeţi în vise ?

—Uneori, da, alteori, nu. Depinde...

— Astă noapte am visat că va veni un străin la noi. Era preot sau un fost preot, spuse femeia privindu-mă fix.

Am tăcut. Presupun că în momonetul acela mă gândeam la altceva, fiindcă femeia a schimbat subiectul :

—Puteţi rămâne la noi cât poftiţi. Acum veniţisă vă arăt camera. i.

Se afla la etajul întâi, era destul de mare şi avea o draperie în faţa patului. Din partea mea ar fi putut fi oricum, căci nu mă interesa decât să am un acoperiş deasupra capului. Mi-a arătat şi baia, spunându-mi că-mi va pregăti ceva de mâncare cât timp mă spăl. În bucătărie mi-a povestit moartea soţului ei petrecută cu vreo trei luni în urmă. Şi-a pus capăt zilelor, fiind descoperit după multe ceasuri de căutare într-un dulap gol dintr-o încăpere nelocuită. Mi s-a părut cam bizar să fiu întâmpinat cu o poveste sinistră la jumătate de oră de la sosire, însă n-am făcut nici un comentariu.

Mai bizar era, de fapt, altceva. Anume că în urmă cu două sau trei nopţi avusesem un vis în care mi se relata, tot de o femeie, parcă într-o pensiune, despre sinuciderea cuiva apropiat şi motivele probabile care l-au îndemnat spre un asemenea gest. Imprecizia visului m-a exasperat, împiedicându-mă totodată să-l fac cunoscut gazdei, fie şi în datele sale cele mai generale.

— Nu era nebun, spuse femeia fără să mă privească. Nimeni nu ştie de ce s-a otrăvit.

Apoi, după o pauză :

—Doar dacă nu şi-o fi băgat necuratul coada...

Era un mod simplist de a rezolva neînţelesurile,prea la îndemâna oamenilor aşa-zis simpli. Eu tăceam.

— Fiul meu, Daniel, sunt sigură că vă va vorbi despre asta.

Urmă o altă pauză.

— Vă veţi întreba de ce v-arn spus toate astea, dar nu v-am povestit visul până la capăt. Poate este mai bine aşa... întâmplă-se ce trebuie să se întâmple !

Aş fi vrut să beau un rachiu, însă mi-a fost jenă să-l cer, aşa că m-am dus la culcare cu sentimentul acut de frustrare al celui care nu-şi mai aminteşte unde a îngropat comoara.

II

Când am coborât în bucătărie a doua zi dimineaţa, n-am găsit pe nimeni. Masa era servită. Am înţeles că gazdele sunt ocupate sau nu voiau să mă inoportuneze. Asta îmi convenea. Ca să fiu cinstit, mă pregătisem pentru nişte oameni mult mai curioşi. Din aceia care nu te lăsa până nu-ţi află toate beteşugurile ca să aibă apoi motive să te bârfească sau să-ţi dea un picior în dos.

Pentru că avuseseră încredere în mine, am lăsat punga cu bani pe masă, cât mai la vedere. Trebuiau să vadă că am destui, deşi nu eram nici pe departe un om bogat.

Am ieşit din casă fără vreo intenţie precisă. Dacă mă oprisem în acel loc se datora în special climei şi faptul de a mă familiariza cu împrejurimile erao preocupare ca oricare alta. Adică ceva ce trebuia făcut mai devreme sau mai târziu.

În afara peisajului în sine, despre care aş putea să dau oricâte amănunte, fără nici un folos, dealtfel, am observat acelaşi pământ roşietic în zonele lipsite de vegetaţie, şi mă refer la absenţa buruienilor obişnuite, fiindcă acele zone erau totuşi acoperite de nişte arbuşti ciudaţi prin forma lor pipernicită şi contorsionată, de parcă ar fi fost transplantaţi din altă lume. Ceva mai departe începea pădurea, însă n-aveam chef să mă aventurez până acolo.

La un moment dat, apropiindu-mă de un râu, am auzit chiote de copii. Aş fi vrut să-i ocolesc, însă o neaşteptată ridicătură de teren mi i-a scos la vedere. Spre surprinderea mea, printre ei l-am observat şi pe fiul gazdei, care se hârjonea cu ei de parcă ar fi fost de aceeaşi vârstă. Nedispunând de suficiente informaţii, nu mi-am bătut capul să-mi explic comportamentul lui.

La amiază mi s-a făcut foame, dar n-am vrut să mă întorc la gazde, spre a nu-mi crea un tabiet. Am luat masa la o altă cârciumă decât ceea la care fusesem cu o seară în urmă, unde mi s-a părut că aud şoptindu-se de mai multe voci cuvântul „preot‘‘. Era puţin probabil ca femeia să fi răspândit prin tot orăşelul visul ei, iar ca toţi să fi avut acelaşi vis părea de neconceput. Asta mi-a amintit de ceva mai trist decât moartea şi a trebuit să ies înainte de a vedea vreunul ce expresie capătă chipul meu în asemenea momente.

Când m-am întors la gazdele mele, punga cu bani dispăruse. N-a trebuit să aştept prea mult lămuririle femeii vârstnice. Mi-a spus că era imprudent să las atâţia bani la vedere, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a nu duce pe cineva în ispită. Am înţeles că, de fapt, mă dojenea pentru ostentaţia gestului meu şi m-am ruşinat.

Ca să spăl păcatul trufiei, am rugat-o cu umilinţă să aibă dânsa grijă de ei, eu neputând purta atâţia baniasupra mea, ceea de păru să accepte cu mare plăcere. M-a întrebat dacă ştiu exact suma şi cum i-am dat un răspuns anapoda, mi-a comunicat cifra, fapt care m-a obligat să-mi cer scuze şi să-i aduc noi mulţumiri. Femeia cunoştea glasul recunoştinţei şi a schimbat subiectul, invitându-mă la cină. Am urmat-o de îndată.

În bucătărie se mai afla o persoană, prezentată drept Milena, soţia fiului ei. Fata trebuie să fi avut până în treizeci de ani, era plinuţă şi mică de statură, cu ochii uşor bulbucaţi, a căror culoare n-am putut-o distinge, fiindcă nu s-a uitat spre mine. Nu mi-a făcut o impresie deose- bită. Cât timp a durat masa, n-a scos nici un cuvânt şi eu de asemenea. După plecarea mea, nu ştiu care din cele două femei a început să cânte la pian. Mi s-a părut că intenţionaseră să mă invite şi pe mine, dar s-au răzgândit din vreo pricină oarecare. Voiau pesemne să cer eu acest
lucru, după ce mă voi fi familiarizat cu obiceiurile casei, ceea ce am şi făcut în seara următoare.

Absenţa fiului a fost suplinită de o tânără care venea în fiecare zi *să* ia lecţii de pian cu doamna Zenche. Avea nouăsprezece ani, părul tuns scurt şi expresia severă a primilor mistici. Răspundea la numele de Zulu, cu accentul pe a doua silabă. Prima dată m-a privit ca şi cum aş fi fost colţul

cel mai depărtat de lume pe unde s-ar fi putut preumbla ideea de fiinţă omenească. A doua oară la fel. Era un dispreţ de dincolo de vină şi mult înaintea oricărui păcat. Mersul repezit dădea impresia că vrea să se smulgă din nişte lanţuri invizibile, iar vestimentaţia vădea un prost gust prea evident ca să nu fie intenţionat. Între ea şi doamna Zenche existau relaţii ca între mamă şi fiică, pentru resţul familiei însă arăta o politeţe prea zeloasă spre a fi sinceră.

I-am sărutat mâna în pofida voinţei sale, ceea ce a făcut-o să roşească şi enervată de acest lucru, a spus :

—Sunteţi odi-ooos !

Imposibil de tradus intonaţia acestor cuvinte, fapt este că, dintr-o pricină necunoscută, ele m-au făcut fericit. Apoi nu mi-a mai acordat nici o atenţie. Am avut o senzaţie dezagreabilă când a plecat fără a face nici cel mai mic gest de salut cuiva.

Pe coridor, înainte de-a ne desparţi, Milena a făcut o remarcă oarecare despre vreme, în scopul vădit de a-mi distrage atenţia de la ciudatul comportament al tinerei. M-a mirat precizia intuiţiei sale şi, în plus, am admirat modul natural de-a şti să se facă agreabilă, fără a aduce nici un prejudiciu vreunei terţe persoane. Sentimentele acestea le-am conştientizat, de fapt, mai târziu.

A treia zi cădea într-o duminică. În bucătărie erau toţi prezenţi, iar la sfârşitul mesei Daniel m-a întrebat dacă sunt dispus să-l însoţesc. I-am spus că intenţionez să merg la biserică şi că, dacă n-are nimic împotrivă, voi păstra invitaţia pentru o altă ocazie. N-a fost mulţumit de răspunsul meu; nici nu mă aşteptam, în schimb femeile m-au privit cu subînţeles.

Am urcat în cameră să mă schimb. La urma urmei, orice idee îşi pierde eficacitatea prin repetiţie, astfel că în ziua aceea am îmbrăcat un costum complet alb. Doamna Zenche a fost uimită, dar nu m-a ispitit la vorbă. Am condus-o la biserică — nora rămânea acasă — unde totul mi s-a părut străin şi de neînţeles. Mă jenau îndeosebi cei care băteau mătănii, fiindcă nu mă împăcăm cu gândul dea te da în spectacol într-un mod atât de penibil. Fireşte însă că Loyola avea dreptate în acea frază, pentru mine obsedantă, care începe cu „Todo modo, todo modo.:.“ (Orice, orice, orice pentru a căuta şi a găsi voinţa lui Dumnezeu.)

La sfârşitul slujbei m-am scuzat de la însoţitoarea mea şi-am plecat să cumpăr câteva sticle de vin şi una de tărie. Ajuns la gazde, am auzit-o pe doamna, din sufragerie, cum îşi admonestează nora : „Ce fel de om eşti tu dacă nici de un câine nu ţi-e milă ? !... îl laşi să flămânzească de bleaga ce eşti !“

La masă, destupând sticlele, doamna m-a întrebat dacă sărbătoresc ceva, iar răspunsul meu a fost o idee mai maliţios decât aş fi dorit-o :

— Oare bunătatea dumneavoastră nu merită sărbătorită ?

Apoi, atât pentru a drege greşeala, cât şi pentru că vanitatea mă îmboldea, am adăugat că aniversez cea din urmă vârstă a Fiului. M-au felicitat. Împotriva aşteptărilor, Milena m-a sărutat pe obraji, înroşindu-se ca o fetiţă. Asta mi-a plăcut cu adevărat.

Daniel s-a ameţit repede, chiar prea repede, deşi era greu de crezut a fi un nocive într-ale paharului. A prins să- şi sărute mama şi s-o danseze pe o muzică fredonată de el însuşi, făcându-i declaraţii pretenţioase de genul : „Eşti infinitezimal de bună“ sau : „Arăţi nefericit de pudică !“ Cum după aceea am aflat că este învăţător, acel limbaj nu-i putea fi străin. Şi-a îmbrăţişat şi soţia, deşi ceva mai reticent, ba şi pe mine de două ori, spunându-mi că sunt un om puternic. De unde şi până unde va fi tras această concluzie, n-am idee ! Ne îndemna să ne servim în ritmul lui, prelungind veselia în strunele chitarei, până adormi pe un scaun.

Milena abia dacă s-a atins de pahar. Era într-o vădită indispoziţie şi am observat o certă repulsie faţă de nesăbuinţa soţului, extinsă mai târziu şi asupra mea, când m-am ameţit. Expresia-i blazată mă îndemna să fac ceva, orice, spre a o scoate din amorţire şi n-am găsit altceva mai bun decât Povestea Visătoarei :

Se spune că odată, mai de mult, trăia o fată care în fiecare noapte de sâmbătă visa un bărbat. Acesta îi poruncea : „Caută-mă, sunt aproape. Nu vei avea linişte până nu mă vei găsi !“ Printre cunoscuţii fetei nu exista cineva care să semene cât de cât cu acel bărbat şi, firește, ea nu-şi putea

lua traista în spinare pentru a porni în căutarea lui.

Îşi dădea totuşi silinţa să-l descopere, fiindcă nu refuza nici o invitaţie la teatru, baluri etc., unde se lăsa curtată, fără a se angaja serios în vreun flirt, deoarece orice intenţie de acest gest era sancţionată de bărbatul din vis : „Nu eu sunt acela, nu-ţi pierde timpul !... Pe mine trebuie să mă cauţi, eu sunt stăpânul inimii tale !“ Dacă fata nu ieşea cu săptămânile din casă, tot nu scăpa de cel din vis. Acesta o scotea în lume,în vis, la cunoştinţe comune şi-i făcea scene de gelozie : „Pe acesta îl cunoşti, iar mie nici numele nu mi-1 ştii !“ Sau : „Cu acela te distrezi şi pe mine mă dai uitării !“ Când fata îi ceru să vină el la ea în carne şi oase, pentru că aşa era obiceiul de când lumea, ci nu invers, bărbatul îi răspunse că, deocamdată, el apărea în visele ei, ci nu invers, fiindcă unde s-a mai pomenit ca visul să-şi caute visătorul?

La o vreme, poate exasperat de rezultatele infructuoase întru găsirea lui, ajunse s-o ameninţe cu părăsirea şi chiar să-i tragă o bătaie zdravănă dacă nu se mărită cu dânsul, măcar în vis. Fata se învoi de frică sau din cine ştie ce altă pricină. Un timp păru nespus de fericită, încât cântecele ei se auzeau la mare distanţă de acolo, minunându-i pe ascultătorii ocazionali, dar amăgirea ţinu până când bărbatul prinse a-i reproşa că nu este decât o proiecţie imaginară, că abandonase căutarea sa în realitatea palpabilă. Vezi bine, uitase tocmai ceea ce el îi ceruse.

Lucrurile se agravară când, după trecerea timpului necesar, o certă că nu poate avea copii. Poate că tot atunci i-a dat şi prima palmă peste obraz. Cum se căsătoriseră în vis, a spus, de ce n-ar fi putut avea şi copii în vis ? Voia un băiat care să rămână în visul ei spre a-i moşteni fie şi irealitatea, dar dintr-un motiv oarecare această dorinţă nu se împlini, astfel că bărbatul reveni la vechile reproşuri :”Nu m-ai căutat îndeajuns. Găseşte-mă, altfel va fi vai şi amar de capul tău !“

Acum fata ieşea pe stradă la orice oră din zi şi din noapte, umbla prin gări sau prin cârciumi, doar-doar va da de urma lui. Nu-1 găsea nicăieri. Asta îi dădu temeiuri fantomei aceleia să devină tiranică, făcându-i scene dintre cele mai penibile. Ba îi punea sare în cafea, ba o bătea la fund în timp ce stătea de vorbă cu un oaspete sau îi ridica fusta spre a i se vedea dosul când primea un invitat de seamă.

Fata credea că ţipă în somn, dar nu ţipa, credea că plânge, însă o făcea abia la trezire. Încercă să-şi schimbe orele de somn şi camerele, fără a-1 păcăli câtuşi de puţin, fiindcă se vedea în continuare spălând şi călcând un morman de rufe, măturând nenumărate odăi, unde praful se aşeza din nou îndată ce părăsea încăperea. Se vedea la cheremul poftelorlui când venea beat acasă şi o bătea şi o iubea şi iar o bătea. De acum ştia totul despre viaţa în doi : se îndobitocise. Numai pentru a scăpa de teroarea onirică, în cele din urmă s-a hotărât să se mărite cu adevărat. Şi dacă femeia nu şi-a curmat zilele când a constatat că realitatea este o copie fidelă a visului, atunci pe bună dreptate te minunezi câtă capacitate de rezistenţă au aceste făpturi la necruţătoarele biciuri ale sorţii.

— De unde se străvede că bărbaţii sunt mult mai fragili, spuse Milena sarcastic.

M-am uitat la soţul ei şi privirea ei o urmări pe a mea. Îşi plecă ochii, părând să ascundă ceva ce pe moment nu mi-a fost prea clar. Poate indiferenţa sau poate ruşinea. Poate amîndouă.

Când doamna Zenche ne-a lăsat câteva minute singuri, am întrebat-o care-i motivul acelei proaste dispoziţii. Cum se codea, am insistat.

— Sunt gravidă, mi-a răspns şi tonul ei m-a impresionat.

Vădita exasperare a acestei situaţii fusese înecată într-atâta resemnare, încât am cedat impulsului de-ai mângâia părul. Nu s-a retras şi asta mi s-a părut ciudat. Nu credeam că cineva mi-ar putea oblădui adânca-mi bicisnicie şi neîncredere în mine. Şi trebuia nici să nu încerc a crede.

III

În următoarea zi am aflat că Milena şi soţul ei plecaseră la ţară, întrucât cel mai mic dintre copii

se îmbolnăvise. Copiii — un băiat şi o fată — se aflau la părinţii Milenei, într-un sat la vreo trei ore de mers pe jos. Alte amănunte, cum ar fi acela că băieţelul părea să fi dat în boala somnului, fiindcă nu acuza nici o durere, ci se trezea doar pentru necesităţile fireşti, mi-au stârnit compasiunea. Deşi anul şcolar se încheiase de câteva zile, m-am oferit să merg la şcoala unde preda Daniel, spre *a-i*motiva absenţa. Doamna fu surprinsă, spunând că nu era necesar, totuşi acceptă.

În ghereta portarului am întâlnit un personaj al cărui nume suna ridicol de pompos : Alois Magnus Firfirel. Era, în fapt, directorul. Distant, ceremonios şi autoritar, în pofida staturii mărunte, cu un păr prea mare pentru vârsta lui, de care era evident foarte mândru şi o dantură perfectă. I-am comunicat cele ce aveam de comunicat, iar el m-a asigurat că nu avea nevoie de Daniel. Aş fi putut pleca, dar brusc, mi-a făcut din ochi. Îndată privirea lui m-a fixat atât de sever, încât am înţeles că era un tic nervos, severitate ce îmi interzicea categoric orice întrebare indiscretă sau comentariu deplasat. L-am întrebat atunci dacă în şcolile moderne se mai bat copiii leneşi ori indisciplinaţi la palmă ca pe vremuri. După tonul răspunsului era vădit că trecuserăm cu bine hopul.

Mi-a răspuns că, desigur, acest tratament avea dezavantajele lui, dar în cele mai multe cazuri dădea rezultatele scontate. Cum nu-mi formasem nici o părere în acest sens, n-am fost în măsură să judec corectitudinea spuselor sale. Mi-am exprimat apoi neştiinţa privind modalitatea cea mai adecvatăde-a te face ascultat de copii : aceea de-a fi mai apropiat de ei sau, dimpotrivă, păstrarea unei distanţe rezonabile între pedagog şi elev. Mi-a răspuns, pe bună dleptate, că asemenea probleme şi le pun doar nehotărâţii, categoria cea mai puţin indicată să se ocupe de educaţia copiilor. Te comporţi aşa cum îţi dictează conştiinţa şi este vina ta dacă dai greş. Nici un manual nu te poate învăţacum să-i înveţi pe alţii. Totuşi, dintre cele două atitudini, domnia sa o preferă pe cea din urmă. Daniel, de exemplu, se purta prea familiar cu copiii. Era ascultat şi iubit, nimic de zis, dar pentruasta nu trebuia neapărat să baţi mingea cu ei.

Trebuie învăţaţi să arate tot respectul cuvenit vârstei şi funcţiei, altminteri devin obraznici, dacă nu şi mai rău. Vădita patimă a tonului său sugera incorijibile disensiuni de opinie între vorbitor şi cel despre care vorbea, dovedind suferinţe ascunse. L-am întrebat dacă îl cunoscuse pe tatăl lui Daniel şi clătinarea energică a capului m-a făcut să cred că minţea ori nu voia să discute despre acest subiect. Atunci am spus altceva :

— Credeţi că Daniel ar fi capabil de un gest disperat ?

— Ce înţelegeţi printr-un gest disperat ?

— Să se sinucidă, de pildă.

A tăcut atât de mult timp, încât trebuie că se blocase ceva înlăuntrul său. Clipirea ochiului rebel a venit odată cu răspunsul, anulându-1 :

— Nu, nu cred, a spus pe un ton plat.

Mi-am zis că omul e complet lipsit de imaginaţie dacă a primit sugestia mea într-un asemenea mod, dar am continuat :

— Dacă totuşi ar face-o, care credeţi că ar fi motivele ?

— Domnule, nu vă cunosc şi nu înţeleg de ce îmi puneţi aceste întrebări ciudate...

— Domnule Magnus, am răspuns, va fi ajuns la urechile dumneavoastră zvonul cum că aş fi un preot care şi-a pierdut credinţa. Nu este adevărat. Am venit aici chemat de o îndatorire foarte delicată, o cercetare. Vă rog să apreciaţi că sânteţi primul şi, sper, singurul care aveţi cunoştinţă de misiunea mea, fie şi în acest mod vag, întrucât nu-mi pot permite să dau amănunte, cu atât mai puţin nume. Unui om inteligent nu trebuie să i se spună mai mult.

Complimentul îşi va fi făcut, poate, efectul.

— Desigur, desigur... Dacă aşa stau lucrurile...

— Deci care credeţi că ar fi motivele ?

— Nu-mi pot închipui nici unul... Este prea... Are prea multă vitalitate ca să...

Mintea sa refuza zburdălnicia gândului, de teama unor nisipuri mişcătoare sau din pură incapacitate.

— Totuşi, s-ar putea s-o facă, am insistat.

— Iertaţi-mă, problema mă depăşeşte, a spus şi se vedea clar că vrea să scape de mine.

La urma urmei, era un personaj complet anost acest Alois Magnus Firfirel, cu toată ţinuta sa impozantă şi importanţa ce şi-o acorda sieşi. Doar ticul acela nefericit mai înviora lucrurile. Rolul său cel mai potrivit ar fi fost acela de prim amorez făcându-i declaraţii de dragoste eternă unei sălbăticiuni ca fecioara Zulu, cu accentul pe a doua silabă.

M-am întors la gazde să aflu veşti. Faptul că nu sosise niciuna, m-a dezamăgit, ba m-a frustrat de ceva ce mi se cuvenea cu necesitate. Nu ştiu de ce doream ca evenimentele să se precipite.

Ştiind-o pe doamna în sufragerie împreună cu eleva ei, mi-am luat libertatea să cutreier casa. Era ceva mai complicată decât mă aşteptam, ca multe din cele ce se petrec împrejuru-ne. Un coridor slab iluminat ducea la o altă scară, care în partea de sus se sfârşea la mezanin, dinaintea unui lacăt cât toate zilele, iar în partea de jos dădea într-o altă stradă. Nu-mi era clar în ce măsură amănuntul ar fi putut avea vreo importanţă pentru mine. Cu excepţia a două dintre ele, toate camerele erau închise. În spatele casei exista o grădină cu adevărat îmbietoare prin mulţimea arborilor, arbuştilor şi a ierbii bogate, unde mi-o şi imaginam pe Milena rumegându-şi reveriile fără sfârşit sau plictiseala după-amiezelor de duminică.

Acolo, pe o bancă, şedea Zacheu, cel pe care îl zărisem la un miez de noapte în bucătărie mâncând pe ascuns, ca strigoii. Era, pare-se, complet beat. Cu mişcări nesigure, încerca să toarne conţinutul unei sticle pe gâtul unui pechinez, iar javra se împotrivea scheunând ca un copil răguşit. Din când în când cerceta ce-a mai rămas, trăgea câte o duşcăşi-şi relua distracţia.

Când m-am apropiat şi-a ridicat privirea, la început temătoare, apoi exprimând o ură de neînţeles: Oare pentru că îl surprinsesem în flagrant delict sau insăşi condiţia mea de intrus îl călca pe nervi ? A scos un soi de lătrat ce părea să înghită nu numai aerul din jur, ci şi propria-i furie, care m-a dus cu gândul la un surdo-mut, dacă nu neapărat la un alienat mintal. În mod ciudat, nu scârba m-a cuprins, ci mila. Era prea evidentă ura lui, prea evident că-mi dorea răul prin orice mijloace, cu toate acestea mi-era tare milă de dânsul.

— Ştiu cine eşti, spuse el cu o deosebită dârzenie, degeaba te ascunzi. Ai venit să ne nenoroceşti pe toţi, satană !

Asta m-a surprins întru-totul.

—Eşti nebun, omule ? !

Râsul lui a speriat javra adormită.

— Pe Lola o cunosc ca pe propriile-mi buzunare... Mă ţine din milă, auzi, din milă !... Vrea să mă dezbare de asta, spuse arătînd sticla.

—Şi ce legătură am eu cu toate astea ?...

— Cu mila ei m-am obişnuit, a ta mă otrăveşte... Du-te la dracu !!

Poate n-a intenţionat să mă atingă cu adevărat, de aceea sticla a luat o traiectorie atât de anapoda. Am ridicat-o şi am mirosit-o. Era alcool pur. Degetul de licoare rămas arăta că nefericitul folosea apa doar la spălat şi nici atunci nu se ştie dacă din proprie iniţiativă.

Nici o minune nu mai putea face om din el şi e greu să înţelegi încăpăţînarea acestei doamne cu un prenume atât de nepotrivit de a crede aşa ceva. Până la urmă este mai dificil să accepţi fiinţele complet diferite de tine, decât să înţelegi mobilurile care le fac atât de deosebite.

Zacheu rămase dormind pe bancă ; nu era treaba mea să-l ascund de ochii doamnei. Am intrat în casă. Undeva, într-un colţ, Zulu scria ceva, dar la vederea mea, mototoli hârtia, ascunzând-o. Acelaşi joc se repetă întrutotul identic când am revăzut-o zece minute mai târziu. Am privit-o îndelung şi oarecum amuzat, însă fata s-a ridicat de pe scaunul unde stătuse şi părăsi încăperea ostentativ. Mi-amzis că fata aceea este cu desăvârşire idioată şi că nu i-ar strica nişte beţe la fundul gol.

Intenţionam să urc în camera mea pentru a face unele însemnări, dar după o scurtă ezitare, am pornit pe urmele ei. Zulu îmi aruncă o privire cruntă peste umeri, înălţându-şi falnic capul. Mişcarea pendulatorie şi atât de crud virginală a feselor sale mă determină să fac un gest absolut ne-

controlat : am plesnit-o peste dos. Atâta mi-a trebuit pentru a declanşa cea mai impenitentă conflagraţie dintr-o prea lungă experienţă a frustrării. Furibundă, totuşi abţinându-se să se descarce întrutotul, spuse :

—Străine, mi-e scârbă de tine !

M-am simţit atât de penibil, încât aş fi îmbrăţişat picioarele ultimului lepros pentru a fi iertat. Zadarnic, fiindcă ceea ce a urmat nu-mi dădea nici o speranţă:

— Eşti urât, diform şi colţos ! Nici dinţi n-ai (îmi lipseau caninii), ghiuj bătrân, şi te ţii după fuste !

Expresia mea spăşită o ispiti şi astfel îmi trase o palmă de-mi ţiui urechea, şi un picior peste fluierul piciorului, încât prinzându-mi partea vătămată, am sărit pe celălalt, văitându-mă :

—Iu-hî-ho-hu !

Când am deschis ochii înlăcrimaţi fără voie, Zulu zâmbea. A fost, cred, cel mai frumos zâmbet din aceeaşi lungă experienţă a frustrării. Apoi, brusc, spuse ceva uluitor :

— Când aţi intrat adineori, am vrut să vă îmbrăţişez:...

—Şi de ce n-ai făcut-o ?

— Golanule !... Golan beţiv şi ordinar ! exclamă întorcându-mi spatele cu un dispreţ nimicitor.

Mă străduiam să înţeleg ceva, dar nu înţelegeam nimic.

IV

Ce-am reţinut sau ce-am scăpat a înţelege de la Daniel privind amintirea sa :

Întâia oară l-a visat a doua zi după înmormântare. Faţa îi era vânătă de durere, durerea unui regret. Atâta durere sau atât regret încât te întrebai de ce a făcut ceea ce a făcut dacă regreta atât de mult. (Poate regretul aparţinea celui care visa transpus pe fizionomia celui visat.) L-a întrebat dacă e sănătos (!) dar n-a răspuns, 1a întrebat de ce s-a sinucis, dar n-a răspuns, apoi l-a întrebat cum este dincolo. „Voi veni peste trei zile şi-ţi voi spune, i-a răspuns. A venit după trei săptămâni şi de atunci l-a visat atât de des, încât i se părea că-1 visează în fiecare noapte. De obicei apărea în ipostazele cele mai obişnuite : mergând pe stradă, stând de vorbă cu cineva şi altele de acest gen. Intr-unul dintre vise i se arătă mai ciudat. Noaptea sau ceva ce reprezenta un timp al odihnei, se retrăgea într-un fel de cuvă etanşă sub apă, iar ziua sau ceva ce părea un timp al neodihnei, ieşea de acolo, cine ştie cum.

Dincolo nu exista nici timp, nici spaţiu, ci o lumină perpetuă, ca de crepuscul, i-a spus. Nici durere sau bucurie, ci indiferenţa senină a celor împăcaţi cu sine sau a celor goi de sentimente. Pentru cei de aici starea lor ar fi percepută ca o dezolare eternă, dar dincolo i se putea da orice nume în egală măsură, fiindcă orice stare cuprindea opusul ei, un sentiment conţinea toate sentimentele, aşa după cum a te afla într-un loc însemna să coexişti în toate deodată. Pentru ei trecutul, prezentul şi viitorul se concentrau într-un singur punct al oricărei clipe aleator alese. De aceea ei puteau să prevadă fapte viitoare ca şi cum s-ar fi petrecut deja, şi invers. De aceea era atât de greu să-i înţelegi uneori.

Întru aceasta, o contradicţie nu putea fi depăşită de Daniel : în stare de veghe să fii convins că este mort, pentru ca în vis, de asemenea, să fii convins că trăieşte. O nelinişte în plus, adăugată celeilalte, cu mult mai tulburătoare, a motivaţiei gestului său.

— Poate că sinuciderea este singurul secret al vieţii sale şi aşa trebuie să rămână, am spus, gândindu-mă câte alte mistere mai puţin grave ne este dat să nu le înţelegem niciodată.

Imaginea tatălui compusă din varii amintiri era aceea a unui om blajin, suportând neplăcerile cotidiene cu un stoicism întru totul impresionant. Lăsa impresia că între el şi lume se interpune un ecran, că nimic nu-1 atinge cu adevărat. Nu voise să aibă copii, dar dacă Daniel nu-şi amintea vreun gest de tandreţe din partea sa, nu putea contesta o anume afecţiune manifestată reţinut sau

pe ocolite. Trăia într-o stare de cvasi-permanentă abulie, înviorându-se doar în prezenţa prietenilor, puţini la număr. Depănând amintiri disperate, cum ar fi achiziţionarea unui acordeon la care învăţase să cânte de unul singur, după ureche, sau bătaia încasată de la mai mulţi inşi deodată, pe care apoi îi bătuse unul câte unul, când îi întâlnise luni ori ani mai târziu, Daniel trebui să recunoască o evidenţă abia acum sesizată, anume că nu-şi cunoscuse părintele cu adevărat. De altfel, nu se gândise până în momentul acela să-l judece.

— Trebuie să fi fost un om nefericit, am spus, gândindu-mă la sensul neîmplinirii sugerat de absenteismul său, dar Daniel mă înţelese greşit, spunând că nu se certase niciodată cu mama sa şi atunci în ce-ar fi constat nefericirea ?

Prin această aplecare spre absenţă se asemăna cu Milena, cu diferenţa că cel dintâi putea fi exuberant şi copilăros, iar cea din urmă avea nişte furii de pomină, când spărgea tot ce întâlnea în cale. Tatăl îşi ieşea rareori din fire, pe Milena la fel de rar vei fi văzut-o râzând din toată inima. Adăsta într-o muţenie faţă de care îţi consumai degeaba energia spre a-i afla cauzele. Uneori te pomeneai că pleacă undeva, la vreo prietenă, întorcându-se după două-trei zile, fără a da nici o explicaţie. Comportamentul acesta îl nedumerea pe Daniel. Neştiind de ce se măritase cu dânsul, nu ştia nici de ce nu-l părăseşte. Ar fi putut, eventual, să-şi caute un amant — desigur, fără ştirea lui — doar poate în acest fel ar fi ieşit din apatia aceea exasperantă.

— Crezi că ar fi capabilă să se otrăvească ? am întrebat.

—Ce vă face să vă gândiţi la asta ?...

— Nu ştiu... Poate pentru că fiecare se gândeşte puţin şi la *asta*...

—Da, poate...

—Şi care crezi că ar fi motivele ?

Ochii lui se măriră şi se micşorară.

— Nu ştiu, spuse cu simplitate, plecându-şi privirea.

O vreme ne-am uitat fiecare în altă parte, iar când am vorbit din nou, el ghici la ce mă refer :

—Dar de ce tocmai în acel mod ?

De ce tocmai într-un dulap gol dintr-o cameră nelocuită, de ce o moarte atât de ruşinată sau umilă ?

—Pentru că într-o marţi la amiază a venit acasă bine dispus. Pentru că s-a îmbăiat, bărbierit şi îmbrăcat în haine curate, fapt nu întrutotul neobişnuit, chiar dacă întrucâtva de-a mirărilea, de vremece se primenise cu două zile în urmă. Pentru că şi-a servit soţia şi pe sine cu un pahar de vin în care se afla otravă. Doamna a refuzat pentru că nu-i era sete, dar nu-şi aminteşte dacă soţul l-a băut pe al său, mai bine zis n-a observat, fiind ocupată cu fierul de călcat. Nu ştie nici în ce moment anume acesta a lăsat-o singură. Nu înţelege de ce a vrut s-o otrăvească.

V

Părintele Roic purta mustaţă şi ţăcălie şi şchiopăta uşor de piciorul drept din pricina unei căzături de pe cal, după cum îmi destăinui de la bun început. Asta mi-a amintit propria-mi păţanie ruşinoasă dinaintea sosirii în oraş, când datorită neştiinţei mele întru călărie, am făcut o manevră nesăbuită, iar dobitocul, ce-i drept, prea bătrân şi obosit, şi-a rupt un picior, trebuind să-l înjunghii cu propriile-mi mâini spre adânca mea oroare.

Mă primise într-o încăpere jumătate bibliotecă, jumătate atelier de cizmărie, rugându-mă să-l scuz câteva clipe până termină ceva la un papuc. Era vorba de aplicarea a încă unei tălpi la pantoful piciorului betegit, dar nu se apucă bine de lucru, fiindcă sări de pe scaun, repezindu-se spre bucătărie, de unde venea miros de clei ars.

— Draci înroşiţi în frigarea păgânilor ! sudui sfinţia sa cu un gest de ameninţare adresat nimănui şi în graba sa folosea de trei ori piciorul sănătos la o singură pendulare pe celălalt, într-o ţopăială care te detaşa de cele prea sfinte.

De dincolo se auzi zgomot de oale şi mormăieli, iar la întoarcere, mă întrebă repede :

— Botez, nuntă sau înmormântare ?

Cum pe moment n-am înţeles la ce se referă, preocupat mai mult de comportamentul său,n-am răspuns. Se aşezase din nou pe scăunel şi căuta ceva ce nu putea fi acolo, întrucât ieşise cu acel ceva în mână adineori, apoi amintindu-şi, o porniiar spre bucătărie, uitându-mă o vreme. Faţa-i hirsută, cu dinţii ieşiţi puţin în afară, amintea de un faun şi doar ochii săi albaştri mai luminau expresia-i severă. Când reveni, mă cercetă cu luare aminte, zicând :

— Fiule, nu eşti de prin părţile locului, deci nu poate fi vorba de vreo slujire întru Domnul.

-— Aţi ghicit, părinte.

— Atunci ?...

— Nu mă grăbesc, sfinţia ta, am spus.

Zâmbi şi poate am ştiut de ce. Poftindu-măsă-mireiau locul, el îşi continuă lucrul cu înverşunarea celor neîmpăcaţi cu sine ori a celor nemulţumiţi de sine şi nu ştiu cum se face, dar din nou uită de mine. Am privit împrejurul meu, nefiindu-mi prea clar pentru ce venisem, iar când m-am hotărât să vorbesc în cele din urmă, bătrânul tresări puternic, desigur speriat :

— De ce îşi pune capăt zilelor un om care nu are motive să-şi pună capăt zilelor ? Mă refer la motivele aşa zis lumeşti.

Felul cum pusesem întrebarea mă surprinse chiar şi pe mine, căci vădea o intenţie în însuşi conţinutul ei. Urmă o platitudine care mă decepţionă, nu însă şi formularea năstruşnică :

— Firea omului e plină de încâlciturі.

Am recapitulat cele aflate de la fiul răposatului, subliniind absenţa oricărei motivaţii aparente, pentru a încheia cu aceeaşi întrebare retorică : de ce tocmai într-un dulap gol ? Mă ascultă cu atenţie, deşi povestea trebuie să-i fi fost cunoscută şi răscunoscută, dar urmă o altă platitudine :

— Numai Domnul are căderea să judece faptele turmei Sale.

Gândeam cât de la îndemână îţi este să te eschivezi în dosul unor formule stereotipe, gândeam că aşa trebuie procedat când nu poţi numi nenumitul şi mă apostrofam pentru naivitatea de a crede că un om, fie şi preot, mi-ar putea da cel mai mic indiciu întru dezlegarea tainei. Văzând că răspunsul său mă nemulţumea, spuse : .

— Cum Domnul este sus şi noi aici, trebuie să ne descurcăm cu mintea noastră, nu-i aşa?

— Înţeleaptă vorbă, părinte, am răspuns politicos.

— *Insperata accidunt magis saepe quam quae*, se strădui el şi observând opacitatea privirii mele, traduse : lucrurile neasteptate se întâmplă mai des decât cele în care se speră.

Pentru că aceste cuvinte îmi plăceau în adâncime, n-am avut făloşenia să fac caz de asta, ştiind că adevărata înţelepciune se întâmpină cu pietate.

— Serveşti o ţuică, fiule ?

— Mulţumesc, părinte.

Prin niscai cotloane căutată şi degrabă adusă, în aşa fel încât, deodată, am simţit că-mi iau foc rărunchii. Spre dezonoarea mea, m-am regăsit mai slab decât aş fi dorit să mă arăt, fiindcă nu mă mai interesa culoarea neagră, nici cei ce căutau mântuirea într-un dulap gol, nici cei ce o vor fi căutând acolo unde nu exista. Nimic. Nu mă mai interesa nimic, dacă pot exclude paharul plin din faţa mea, dar nici acesta după ce am golit alte două. Fără să se anunţe în prealabil, Zulu îmi sări în ceafă, la rădăcina părului, în pântece sau peste tot într-a- colo, cu voracitatea acelor fiinţe cărora tot mai multăafecţiune arătându-le, cu atât devin mai feroce. În spatele ei, Milena mă privea cu nostalgia celei căre într-atâta fluturase o batistă, încât speranţa revederii se confundase cu infinitul resemnării. În care din cele două inimi era mormântul meu urma să decidă doar întâmplarea.

— Părinte, credeţi că eu aş fi capabil să-mi iau viaţa singur ?

Privirea lui mă făcu să mă simt de parcă aş fi fost surprins cu mâna în buzunarul unui cerşetor.

—Şi care credeţi că ar fi motivele ?

Preotul Roic mă fixa intens, lucid, dar tăcea eroic. Abia când am ajuns la uşă, spuse :

— Nu te mai frământa, fiule, nu te mai frământa.:. Nu eşti singurul care te zbaţi şi nici ultimul care pierzi...

VI

În joia aceea, la o săptămână de la sosirea mea în oraş, m-am trezit cu senzaţia acută că sunt un străin nu numai pentru gazde, ci şi faţă de propria-mi persoană. Am avut sentimentul că e suficient să deschid o uşă pentru a pătrunde într-o altă existenţă, mai bogată, mai dătătoare de satisfacţii, că aici nu era adevărata mea viaţă, de vreme ce mă simţeam atât de gol şi inutil şi cumva prea indiferent. Dincolo aş fi trăit într-adevăr aşa cum îmi poftea inima, dar când am conştientizat acest sentiment, am realizat că nu exprimă decât nevoia unei compensaţii pentru nevolnicia mea şi că acea uşă nu există în realitate.

Pe scări mi-au tăiat calea copiii Milenei, mai exact spus băiatul, care dovedea o vitalitate surprinzătoare, fiindcă fugea de colo-colo într-un ritm zgubilitic, scoţând ţipete asurzitoare. L-am luat în braţe, dar nu păru mirat ori supărat, ci îmi ciufuli părul, întrebând :

— Ce este negru, are trei picioare şi cântă ?

—- Pianul ?

—- Ba nu, e popa care poartă cârjă. Acum spune şi tu una.

— Ce este negru, stă în spatele tău şi tace ?

— Pianul !

— Ba nu, e mămica, ta !

Fetiţa, mai retrasă, mă privea de parcă ar fi aşteptat ceva. Cum nu ştiam ce anume, am intrat în bucătărie. Puţin înainte de terminarea mesei, Milena aduse o sticlă de vin, şi cu toate că acest gest nu fusese făcut până atunci nici de doamna, nu i-am dat prea mare importanţă. Am întrebat-o cum se simte şi dacă în general e bine.

N-avea a se plânge de nimic, iar noaptea dormea bine, fără vise.

Răspunsul sugera evident exact opusul acestei stări de lucruri şi am avut indelicateţea s-o întreb de ce nu-şi iubeşte bărbatul.

— Nu l-am iubit niciodată, spuse pe un ton plat, privind undeva pe fereastră.

— Atunci de ce te-ai însoţit cu el ?

— Trebuia să mă mărit şi eu...

— De ce tocmai cu Daniel ?

— A fost cel mai insistent.

— Au mai fost şi alţii ?

— Nu prea...

Ceva din expresia ei mă avertiză că păşesc pe nisipuri mişcătoare, aşa că am trecut la altceva :- De ce credeţi că s-a sinucis domnul ?

- Mă aşteptam la întrebarea asta, o puneţi la toată lumea. De ce oare ?
- Vreau să înţeleg de ce se otrăveşte un om despre care nu se poate spune că era bolnav psihic...
- Nu era.
- Şi nici alte belele n-avea, cum ar fi...
- Nu avea.
- Ei bine, atunci ?...
- Poate a fost o chemare...
- Adică ?
- Un unchi de-al lui Daniel a avut o experienţa ciudată, chiar foarte ciudată... A murit sau în orice caz aşa au crezut toţi, dar după vreo jumătate de oră a înviat. Asta s-a întâmplat în urmă cu trei ani... A povestit atunci că sufletul său a ieşit din trup şi după ce a trecut printr-un tunel întunecos, a întâlnit o fiinţă luminoasă, care l-a îmbrăţişat cu multă iubire... Câteva zile mai târziu şi-a tras în glonte în cap.

— Aceasta să fie chemarea ?

- Poate că da, cine ştie ?...

Apoi, după o pauză ceva mai lungă, adăugă aparent fără legătură :

- Cu o seară înaintea sinuciderii, tatăl lui Daniel a fost văzut într-o cârciumă servind băuturi în compania unui necunoscut îmbrăcat în negru. Acelaşi necunoscut sau poate altul l-a vizitat de mai multe ori pe unchiul lui Daniel, la intervale neregulate de timp...

— Şi crezi că eu aş fi acela ?

Ezită.

- Dumneavoastră vă plac copiii, aceluia nu-i plăceau.

I-am luat mâna şi i-am sărutat fiecare deget în parte. Nu şi-a retras-o.

— Mi-ar fi plăcut să fii soţia mea, am spus.

— Şi mie, a răspuns.

— De ce te-ai îmbrăcat astăzi îţi negru ? am întrebat-o.

—Ghici ?...

N-am mai avut vreme, pentru că a strigat-o fetiţa. S-a întors cu ea de mână, deşi cam împotriva ei.

—Vrea să o sărutaţi.

Copila se smulse din mâinile mamei, însă am prins-o şi-am sărutat-o direct pe gură. Aşa mă surprinse doamna şi Zulu.

—A fost dorinţa ei, m-am disculpat înroşindu-mă.

Privirea tinerei exprima o mirare care mă făcusă izbucnesc într-un râs nebun, dacă nu de nebun.

VII

Zulu împotriva durerii, împotriva obişnuinţelor şi împotriva cărnii. Dorind să nu fi fost femeie, să nu fi fost dragoste, să nu fi fost nimic. Zulu împotriva celor care acceptă toate acestea, a celor care nu pun capăt farsei stupide numită existenţă. Dorind să fie singură, nici umbră de bărbat să vadă, de nimeni să n-audă. Căci la ce bun existenţa femeii care naşte prin şi pentru durere, este sclava unui nemernic, batjocura şi unealta plăcerilor lui pentru a naşte prin şi

pentru durere ?... Zulu fecioară împotriva curvelor şi fecioară împotriva fecioarelor, nu pentru că sunt curve potenţiale, ci pentru că n-au altă alegere. Voi fi înţeles bine că pentru ea orice femeie care se atinge de un bărbat este o destrăbălată ?... Poate că nu.

Zulu împotriva tuturor, până şi a divinei muzici, pentru că toate sunt lumeşti, toate amintesc mizeria condiţiei umane. Voi fi înţeles bine că pentru ea transcendenţa este numai ceea ce te face să uiţi această condiţie ?... Poate că da.

Era după-amiază şi se afla în „starea de vineri", ceea ce însemna o extremă belicozitate, pe o bancă din grădina gazdelor, unde ca de obicei, mâzgălea ceva într-un caiet. Mă aşezasem lângă dânsa, surprins că nu dăduse bir cu fugiţii între trimp şi apoi deconcentrat de actul dezvăluirii de sine. Se voise oare o punere în gardă pentru virtualul nesăbuit care ar fi încercat escaladarea fecioriei sale sau refuzul ei ascundea o nevoie mai adâncă decât spaima de cei respinşi ? Oricare va fi fost motivul, vehemenţa rostirii cerea luare aminte.

Nu înţelegeam mentalitatea acestei domnişoare ce n-avusese încă timp pentru o experienţă de natură a-i justifica ideile sumbre, iar a o categorisi drept proastă sau nebună era prea simplu.

De mult şi-ar fi pus capăt zilelor, dacă n-ar fi avut un anume scop de realizat, despre care nu i-a vorbit nici mamei, nici bunicilor, fiinţele pe care le iubea cel ma mult pe lume, alături de doamna profesoară. Scop despre care lăsa impresia a nu fi cine ştie ce măreţ, având însă funcţia de a-i dovedi ei însăşi că este capabilă să realizeze şi altceva decât ridicarea fustei dinaintea unui momârlan. Hotărâtă fiinţă, nimic, de zis, dar spăimos gândul să te îndrăgosteşti de o asemenea sălbăticiune.

Atunci i-am spus :

- Când am sosit aici, eram foarte liniştit. Într-o cârciumă am auzit pe cineva cântând la chitară şi a fost poate o întâmplare faptul că mama acestuia avea o cameră liberă şi bunăvoinţa de-a o închiria. Tot întâmplare va fi fost povestea sinuciderii soţului doamnei, ca şi sinuciderea celuilalt, mai de mult. În mine s-a stârnit astfel singurul sentiment, dacă sentiment poate fi numit, de care n-am reuşit să mă debarasez niciodată, anume curiozitatea. Aşa se face că, după o vreme, printre cele întâmplătoare, aflu coincidenţe. Prima : că doi fraţi s-au sinucis fără motive aparente. A doua : la ambii apare câte un necunoscut îmbrăcat în negru. A treia şi ultima deocamdată : atât doamna Zenche, cât şi oaspetele ei, au un vis premonitoriu, pe care însă cel din urmă nu şi-l aminteşte decât foarte vag...

Şi iată că la trei luni după sinuciderea celui de-al doilea domn, îşi face apariţia din nou Omul negru şi acela sunt chiar eu — nimeni altul decât EU. Se înţelege de aici că urmează o altă grozăvenie şi mă întreb în ce măsură te-aş putea determină pe tine să-ţi pui capăt zilelor ?... Oare dacă ţi-aş spune că nu vei realiza nimic din ceea ce ţi-ai propus, nu-i aşa că-mi vei cere dovezi clare şi de nezdruncinat ?... N-am acele dovezi. Dar dacă ţi-aş profeţi o mare ruşine, ceva în sensul unui viol bestial nu-i aşa că nu mă vei crede ?...

Apoi am spus :

— N-ai simţit niciodată starea de apă ?... Nu eşti neapărat insensibil, ci deasupra tuturor sentimentelor. Nu simţi nici disperare, nici milă, nici apatie, ci detaşare, sau mai bine zis, o mare răceală. Ai vrea să plângi, să poţi plânge, să poţi fi umilit, adică orice, numai să fii Om...

Apoi am spus :

— Acolo sus se află o mănăstire. Nu cred în Dumnezeu, şi mă refer la cel biblic, cred, în schimb, într-o forţă cosmică benefică la care foarte puţini oameni au acces. Intenţionam să intru în mănăstire pentru a lua contact cu acea forţă, dar mă îndoiesc foarte tare de reuşita acestei încercări...

În concluzie :

— Nu eu sunt acela şi, de fapt, nu înţeleg nimic. Am venit aici ca să-mi amân moartea, ci nu să fiu solia ei, chiar dacă fără voia mea...

Dar vorbeam în deşert pentru că Zulu se vădea cu gândurile în altă parte. Privea ba ferestrele din din dosul cărora ar fi pândit-o careva, ba uşa rămasă deschisă. Neatenţia ei jignindu-rnă, am

căutat o cale spre a-i arăta aceasta, când mâna ei atinse mâna mea într-o mângâiere fugară, care-mi schimbă firul gândurilor.

— Să nu spuneţi la nimeni, zise înroşindu-se tare.

Am făcut prostia să încerc a o îmbrăţişa, însăbrutalitatea cu care mă respinse îmi dădu să înţeleg că aşa ceva n-ar accepta decât, poate, în dosul unei uşi închise cu şapte lacăte. Apoi fugi. Numai pe străduţe dosnice, ocolind oamenii, până la cimitir. Acolo, pe o altă bancă, îmi dezvălui un secret, implorându-mă să nu-l spun la nimeni. Avea oroare de bărbaţi din pricina unei experienţe oribile petrecute în copilărie, când un moş de-al ei, beat fiind, încercase să-i bage mâna în chiloţi. Rezum intenţionat în acest mod sec pentru că mie însumi mi-e ruşine să reproduc întocmai.

Brusc, începu să plângă. Prostul de mine gândea că plânsul se datorează unei fireşti descărcări nervoase, deşi ar fi trebuit să mă lumineze văditele sforţări pentru a se abţine.

— Te simt aici, spuse, arătând spre coşul pieptului, ca pe un val care vrea să mă ducă în adâncuri...

Continua să plângă şi intr-un alt moment de relativ calm, zise :

— Ieri seară, în camera mea, ţi-am auzit glasul ieşind parcă din pereţi, ca un abur...

— Ce-ţi spuneam ?

— Că vrei să te spânzuri... să te spânzuri...

Am lăsât-o acolo plângând pentru că eu însumi simţeam că dacă mai stau lângă dânsa, am să urlu ca un câine. Zulu va fi intuit starea mea, căci nu m-a reţinut.

Iată, în aşa fel m-am trezit, încât dacă mi-ar fi lipsit un mădular, m-aş fi înveselit. Din ce motive să cred această eliberare ? Şi de la cine ? Parcă aş fi fost singur într-o ţară străină, cu o pungă plină de bani şi fără nici o grijă. Pe fereastră am observat că frunzele se îngălbenesc puţin pentru mine sau, în sfârşit, pentru vreun alt motiv, şi mi s-a părut demn de luat în seamă că se va întîmpla ceva ce nu cerea neapărat înţelegerea mea. Mi-am zis că trebuie să mă bucur înainte ca o uşă să se închidă exact când aveam nevoie să intru, ca un cleşte peste două degete ce vor a prinde puţin din multul care le scapă.

Dacă ar fi fost o apă adâncă şi limpede prin preajmă îndată mi-aş fi curăţat trupul de toate părerile de rău ce adăstau în umbră, gata să mă tulbure. Nu înţeleg de ce m-am regăsit — gol — dinaintea oglinzii. De ce atâta vigoare şi atâta putinţă să apară ei însăşi ca o speranţă ?

Poate am cântat puţin în timp ce mă îmbăiam. Asta nu-mi amintesc şi mi-e ciudă că dau uitării tocmai clipele pe care aş fi putut construi liniştea mea. Sau poate nu liniştea, poate nu mulţumirea, ci pe mine însumi, întreg, pentru ca mie însumi să mă redau, cândva, întreg. Mi s-a părut în clipa aceea că nicicând, niciunde, nu voi fi făcut un lucru în zadar. Că cele ce vor fi părut astfel m-au ajutat să înţeleg câte ceva, chiar şi atunci când faptele au fost împotrivă-mi sau poate tocmai atunci. De pildă, prospeţimea unui chip pe care nu l-ai mângâiat îndată ce s-a trezit din somn.

Vai, femeie !

Căci gol şi în plină vigoare a trupului m-a săgetat acest ţipăt. Mi-a trebuit o vreme să-mi dau seama că sufletul meu era cel care strigase. Cam aşa cum o apă ieşită din matcă surpă un mal, rupe un pod sau dărâmă un zid, cam aşa venea din mine spre mine însumi urletul dorinţei.

Undeva clopotele începură să bată. Adânc şi fără speranţă.

Mi-am amintit că nici măcar o unghie a cărnii mele n-ar trebui să lipsească, fiindcă nici dacă trupul meu ar fi avut câte un mădular în plus pentru fiecare parte, n-ar fi suportat bocetul acela îndelung al disperării. Şi dintr-o dată parcă n-am mai fost nimeni. Parcă fiinţa mea ar fi plecat în altă parte, lăsându-mă pe mine — un trup — ca o casă goală, chiar fără pereţi, ci numai acoperişul, împiedicându-mă să văd albăstrimea cerului.

Nu ruşinea, ci umilinţa m-a determinat să mă ascund în pat, să trag cearşaful peste mine şi să plâng ca un copil. Dacă aş fi fost bărbat cu adevărat, ar fi trebuit să fug din faţa primei făpturi cu părul lung, ochii blajini, şi poate în acest fel nu mi-ar mai fi fost teamă niciodată de singurătate.

Cine sau mai degrabă ce eram eu care într-atâta jelindu-mă, m-am umplut de spaimă ? Căci într-atât de tânăr era trupul meu şi într-atât chema o mângâiere, încât îmi venea să urlu. Ca şi cum o năpârcă s-ar fi agăţat de genunchii mei, de pântecele meu şi undeva în piept ar fi încercat să sape o groapă. Vezi, mişcarea aceasta de la genunchi spre pieptul meu, într-acolo săpa groapa. Şi poate nu din calea primei femei, şi nici a primului copil ar fi trebuit să fug, ci din calea primului câine care, încercând apropiere, mi-a lins mâna.

Iată, în aşa fel m-am perpelit, încât chiar dacă aş fi avut un suflet alături, nu m-aş fi înveselit. Parcă trebuia să ies dintr-o apă adâncă şi tulbure şi parcă în trupul meu se adunase toată bicisnicia lumii. Vântul prinse a zgâlţâi fereastra şi era de mirare că se petrec atâtea lucruri pe lume fără participarea mea.

Toată ziua şi toată noaptea stând închis în cameră. Bând doar apă. Pentru că oriunde aş fi plecat, aş fi regăsit aceeaşi singurătate, dar n-aveam unde pleca.

Şi moartea mea putea să mai aştepte.

Pentru că trebuia să mă liniştesc. Pentru că între mine şi moartea mea nu trebuia să încapă umbra niciunui regret. Pentru ca măcar înaintea morţii să mă împac cu mine însumi.

Să fiu liniştit. Oricum, nu-i pasă nimănui dacă mă spânzur.

Doamne, primeşte-mă cu îndurare !

Cu atâta îndurare câtă merită nemernicia mea.

Doamne, sapă în inima mea rîul speranţei !

Doamne, trimite-mi gândul bun, cuvântul înţelept şi fapta cea blândă.

Doamne, Dumnezeule, arată-mi Uşa !

Aşa să fie !

C u p r i n s :

1. Orb către tine
2. Izo
3. Plimbare pe acoperișuri
4. Parabola orbilor
5. Ora unsprezece
6. Icoană etruscă
7. Salteaua
8. Cîrtița
9. Euharistie
10. Idiotul
11. Oratorul
12. Visul discipolului
13. Iertarea lui Irofte
14. Mîinile
15. Bardabas
16. Unele ipoteze neoromantice…
17. Ghilotina
18. In timp ce ne trezim
19. Educație platonică
20. Muzeul nostru
21. Picaro, picaro
22. Spre seară, dar foarte departe
23. Chiuda
24. Anotimpurile visarii
25. Cataligele
26. Parabola gropilor
27. Groapa lui Balador
28. Stronți și mirondele
29. Tremoloi și tremoline
30.Retragerea
31. Copilul soarelui
32. Cine este Domnul acesta ?
33.Fiul singurătății
34.Frontiera luminată
35. Bărbatul de aur
36.Nunta desculță
37.Jocul de-a joaca
38.Scară pentru doi
39.Endolinele
40.Fals tratat de divinație
41.Într-acolo, inima mea